

Sri Boorapha

*“Ta chết mà không có được người yêu ta;
Nhưng ta cũng mãn nguyện vì ta đã tìm
được người ta yêu”*

Đằng sau
BỨC TRANH

Quảng Văn

vh NHÀ XUẤT BẢN
VĂN HỌC

Sri Boorapha

Đằng sau
BÚC
TRANH

TRẦN QUỲNH TRANG *dịch*

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

TỦ SÁCH BOOKBT #309

Thông tin sách

Tên sách: **Đằng sau bức tranh**

Tác giả: **Sri Boorapha**

Người dịch: **Trần Quỳnh Trang**

Nhà phát hành: **Quảng Văn**

Nhà xuất bản: **NXB Văn Học**

Khối lượng: **200g**

Kích thước: **13,5x20,5 cm**

Ngày phát hành: **12/2014**

Số trang: **184**

Giá bìa: **69.000đ**

Thể loại: **Tiểu thuyết Lãng mạn**

Thông tin ebook

Nguồn: <http://tve-4u.org>

Thực hiện ebook: **thanhbt**

Ngày hoàn thành: **19/09/2017**

Dự án ebook #309 thuộc Tủ sách BOOKBT

Giới thiệu

Đăng sau bức tranh là cuốn tiểu thuyết kinh điển đã ăn sâu vào trái tim của biết bao thế hệ bạn đọc Thái Lan. Đó là câu chuyện tình đẹp nhất và thuần khiết nhất giữa công nương Kirati và chàng trai trẻ Nopporn. Bi kịch tình yêu giữa Nopporn và Kirati bắt nguồn từ sự khác biệt tuổi tác, từ mối quan hệ giữa một chàng sinh viên Thái Lan sang Nhật Bản du học và một phụ nữ xinh đẹp đã có chồng. Câu chuyện ngắn gọn nhưng cũng đầy cảm xúc, đủ để lột tả tính cách nhân vật, đủ để thể hiện bi kịch tình yêu đầy lãng mạn, đem lại cho người đọc ấn tượng và những điểm nhấn không thể nào quên.

Đối với tôi, chỉ riêng một mình tôi mà thôi, tôi biết rõ rằng **Đăng sau bức tranh** ấy có sự sống, và còn là sự sống luôn hiện hữu trong trái tim tôi.

Khi ngồi một mình ngắm tranh, tôi thấp thoáng thấy nước suối đang chảy róc rách, thi thoảng có những đoạn chảy xiết, và đâu đó còn đan lẩn ánh nắng nhẹ nhàng của mùa thu. Hai người đang ngồi trên mỏm đá được tác giả vẽ bằng những nét vẽ không chau chuốt như thế chẳng bận tâm, nhưng tôi có thể nhìn thấy rất rõ dù đó là hàng mi dài hờn dỗi hay vùng nhân trung nhỏ nhỏ được chấm phá trên bờ môi thanh duyên đáng.

Tôi thấy được vạn vật đang chuyển động trong bức tranh tưởng chừng như yên bình và vô cùng tự nhiên ấy, mọi lúc, mọi cảnh, từ khi mới bắt đầu cho tới lúc kết thúc với thăm sâu nỗi buồn như chỉ mới đây thôi...

“Ta chết mà không có được người yêu ta

Nhưng ta mãi nguyện vì đã tìm được người ta yêu”.

Dòng chữ mà công nương Kirati viết bằng bút chì trên giấy nhăm bày tỏ tình cảm của mình với Nopporn trước khi nàng trút hơi thở cuối cùng đã khép lại câu chuyện tình buồn thảm giữa hai con người có sự chênh lệch quá lớn về tuổi tác và địa vị trong tiểu thuyết “Đằng sau bức tranh”, trở thành câu nói vàng, hay câu nói vĩnh cửu ám ảnh người đọc trong suốt gần tám thập kỷ qua, từ năm 1937 đến nay.

Đến nay cuốn tiểu thuyết vĩnh cửu này đã được tái bản 40 lần, 3 lần được dựng thành phim (hai phim điện ảnh, một phim truyền hình), 1 lần được dựng thành nhạc kịch, các bài hát trong phim cũng vì thế mà trở nên vô cùng nổi tiếng.

(Nhà xuất bản Amarin)

Mở đầu

Đã ba ngày trôi qua kể từ khi tôi đem bức tranh đó treo trong phòng làm việc, Pri mới để ý thấy. Nàng không thắc mắc gì nhiều, chỉ đứng nhìn một lúc rồi quay lại hỏi tôi: “Bức tranh vẽ nơi nào vậy, Mitake sao?”.

Tôi thoáng giật mình, nhưng Pri không nhận ra.

“Đây là một nơi có phong cảnh đẹp ở vùng ngoại ô Tokyo, người dân Tokyo thường thích tới đây du lịch vào những ngày cuối tuần”.

“Vậy sao? Anh mua bức tranh này ở Tokyo à?”.

Tôi cúi đầu, đọc tiếp cuốn sách còn dang dở trên tay từ trước khi Pri bước vào phòng.

“Không, một người bạn của anh vẽ tặng”.

Tôi cũng chẳng thích thú gì khi nghe chính giọng nói của mình lúc này, bởi nó giống như giọng của những diễn viên đang diễn kịch trên sân khấu vậy.

“Em cũng nghĩ thế. Sẽ hơi lạ nếu anh là người mua bức tranh này bởi trông nó quá bình thường. Em cũng không nhìn thấy vẻ đẹp đặc biệt gì trong đó. Nhưng có lẽ con mắt nghệ thuật của em không đủ trình độ để nhìn ra nét đẹp của nó”.

“Đối với việc xem tranh vẽ bằng màu nước như thế này, nếu nhìn quá gần sẽ không thấy được vẻ đẹp, nhưng nếu nhìn từ xa hơn một chút, em có lẽ sẽ thấy nó đẹp hơn”.

Pri không định làm theo lời tôi nói, cũng không định hỏi thêm gì, điều này khiến tôi cảm thấy yên lòng.

Bức tranh đó được đặt trong một chiếc khung màu đen thẫm, treo trên tường phía đối diện với bàn làm việc. Vì vậy, mỗi khi ngồi xuống làm việc, bức

tranh sẽ ở phía sau lưng tôi. Trước kia, tôi định treo nó trước mặt để có thể ngắm mỗi khi muốn, nhưng về sau tôi đổi ý treo phía sau bởi tôi tin rằng, nếu như treo theo ý định ban đầu, bức tranh đó sẽ khiến tôi khó mà tập trung làm việc được.

Thực tế mà nói, ý kiến của Pri cũng có nhiều phần đúng. Đó chỉ là một bức tranh rất đời bình thường, không có điểm gì đáng thu hút, nếu so sánh với những bức tranh mà tôi treo trong phòng khách và phòng ngủ, một số bức có giá khoảng bốn mươi, năm mươi yên sẽ thấy chúng có sự khác biệt rất lớn. Tranh được vẽ bằng màu nước, là hình ảnh một dòng suối đang chảy ở lưng chừng núi, được bao quanh bởi nhiều cây cổ thụ xanh mướt. Bên bờ suối có một lối đi nhỏ với những mòm đá nhiều kích cỡ khác nhau, cao có, thấp có, nhấp nhô cùng những tảng đá lớn nhỏ. Nơi ấy có nhiều loại cây leo và nhiều loài hoa rừng đang đơm hoa khoe sắc trên những thân cây nhỏ bên bờ đá. Xa xa, trên một tảng đá, nằm ở phía thấp ngay bên mặt suối là hình bóng của hai người đang ngồi trò chuyện. Hình ảnh đó được vẽ từ phía xa, nên không thể thấy rõ đó là một đôi trai gái hay hai người con trai, nhưng chắc chắn rằng, có một chàng trai trong số đó. Trên bức tranh có viết dòng chữ “bên bờ suối”, người vẽ có lẽ định lấy tên đó đặt tên cho bức tranh này. Phía dưới một góc tranh có thêm dòng chữ nhỏ “Mitake” cùng ngày tháng năm bên dưới. Thế là, thấm thoát đã sáu năm trôi qua rồi.

Đó là một bức tranh màu nước bình thường, không có điểm gì đáng thu hút, tay nghề vẽ cũng vào loại bậc trung, nếu nói đẹp thì cũng gọi là đẹp, nhưng không đến mức nhận được sự khen ngợi nức lòng từ người xem tranh. Những ai yêu thiên nhiên có lẽ sẽ thích thú và dành vài lời khen ngợi cho bức tranh này, nhưng Pri không phải là người như vậy. Âu cũng là điều đáng tiếc, bởi tính cách ấy của nàng hoàn toàn trái ngược với tôi.

Tuy vậy, cũng chẳng có gì lạ khi cả Pri và những người khác không để ý gì đến bức tranh đó, như lời Pri từng nói, “Đó là một bức tranh quá đời bình thường”, nhưng đối với tôi, và đối với chỉ riêng một mình tôi mà thôi, tôi có cách đánh giá khác hẳn với họ. Tôi biết rõ một điều rằng, đằng sau bức tranh

ấy có sự sống, và còn là sự sống luôn hiện hữu trong trái tim tôi. Đối với người khác, đằng sau bức tranh ấy chỉ là một tấm bìa cứng, rồi phía sau nó là tường vô. Bởi vậy, làm sao họ có thể thấy được hình ảnh nào khác ngoài một bức tranh màu nước bình thường?

Khi ngồi một mình ngắm tranh, tôi thấp thoáng thấy nước suối đang chảy róc rách, thi thoảng có những đoạn chảy xiết. Khi chảy qua những ghềnh cao xuống đến thấp, đâu đó còn có đàn lẩn ánh nắng nhẹ nhàng của mùa thu. Hai người đang ngồi trên mỏm đá được tác giả vẽ bằng những nét vẽ không chau chuốt như thể chẳng bận tâm ấy, tôi có thể nhìn thấy rất rõ. Dù đó là hàng mi dài hờn dỗi của một ai đó trong bức tranh hay vùng nhân trung nho nhỏ được chấm phá trên bờ môi thanh khiến ta có cảm giác bờ môi ấy duyên dáng đến nhường nào. Tôi thấu hiểu rằng, tác giả đã vẽ hình ảnh đó bằng cả sự sống chứ đâu phải những nét vẽ qua loa. Tôi thấy được vạn vật đang chuyển động trong bức tranh tưởng chừng như yên bình và vô cùng tự nhiên ấy, mọi lúc, mọi cảnh, từ khi mới bắt đầu cho tới lúc kết thúc với thăm sâu nỗi buồn như chỉ mới đây thôi...

Chương I

Khi ngài hầu tước Atikanbodi đưa công nương Kirati, phu nhân của ngài đi hưởng tuần trăng mật ở Nhật Bản, tôi đang học ở trường Đại học Ryukyu. Khi đó, tôi chỉ mới hai mươi hai tuổi.

Ở Thái Lan, tôi là chỗ quen biết với ngài hầu tước bởi ngài với cha tôi là bạn hữu, và ngài cũng thường thể hiện sự quý mến với tôi sau mỗi lần gặp gỡ. Tôi cũng được quen biết với quý bà Atikanbodi trong thời gian đó. Sau khi đi du học ở Nhật Bản khoảng một năm, tôi nghe được tin dữ rằng phu nhân của hầu tước Atikanbodi đã qua đời vì bệnh cảm cúm nặng. Từ đó, tôi cũng không biết được thêm tin tức gì của ngài nữa. Cho tới khoảng hai năm sau, chỉ mới gần đây thôi, tôi lại được biết tin về ngài một lần nữa.

Ngài Atikanbodi viết thư gửi cho tôi nói rằng, ngài sẽ đến Nhật Bản cùng người vợ mới - công nương Kirati. Vì vậy, ngài nhờ tôi tìm giúp chỗ nghỉ chân và chuẩn bị những thứ cần thiết cho kỳ nghỉ tại nước ngoài lần này. Ngài dự định sẽ ở lại Nhật Bản trong vòng hai tháng.

Việc nói rằng ngài đưa vợ mới đi nghỉ tuần trăng mật ở Nhật Bản chỉ là cách suy nghĩ của riêng tôi mà thôi. Trong thư gửi cho tôi, ngài có nói rằng, ngài muốn thay đổi không khí và muốn đi xa đâu đó để thư giãn, nghỉ ngơi một thời gian. Mục đích chính của ngài trong chuyến đi tới Nhật Bản lần này là muốn người vợ mới của mình - công nương Kirati - được mở mang, khám phá những điều mới mẻ. Ngài viết rằng: “Chú vừa yêu lại vừa thương cô ấy. Tuy đã có tuổi rồi nhưng cô ấy là người sống khép kín với thế giới bên ngoài. Chú muốn Kirati được làm quen với thế giới rộng lớn, chứ không phải chỉ riêng ở đất Thái Lan. Chú cũng hy vọng cô ấy cảm thấy hạnh phúc, tươi vui, muốn cho cô ấy thấy rằng, việc gắn bó cuộc đời với một người ở độ tuổi như chú, không phải là không có chút ý nghĩa gì. Chú tin rằng, Nopporn cũng sẽ quý mến cô ấy giống như đã quý mến người vợ cũ từng

đồng cam cộng khổ cùng với chú. Tuy Kirati là người trầm tính và khá ít nói đối với những người chưa quen biết nhưng lại rất tốt bụng và nhân hậu. Với tính cách của Nopporn, Kirati chắc chắn sẽ rất yêu mến cháu. Chú cũng đã nói điều này cho Kirati biết rồi”.

Tôi chưa từng quen biết công nương Kirati trước đó, những dòng thông tin ngắn ngủi trong thư mà ngài hầu tước Atikanbodi gửi tới nói về quý bà Kirati cũng chẳng giúp tôi hiểu hơn về người phụ nữ này. Tôi chỉ đoán rằng, người này tầm bốn mươi tuổi hoặc có thể trẻ hơn một chút, có lẽ là người khá kiêu ngạo, hoặc ra dáng quý bà đúng như dòng dõi quý tộc của mình. Chắc hẳn bà không thích những đứa trẻ hung hăng, bặm trợn bởi đó không phải là tính cách của cá nhân tôi. Công nương Kirati có lẽ là người trầm tính, không thích sự ồn ào, náo nhiệt như phần lớn những người khác bởi bà luôn phải sống trong kỷ luật, giáo điều. Đây đều là những điều mà tôi cần phải cẩn thận chú ý trong thời gian giúp đỡ bà ở Nhật Bản.

Ngài hầu tước Atikanbodi viết trong thư rằng, ngài không có ý định nghỉ ở khách sạn, cho dù đó là khách sạn sang trọng năm sao cỡ Imperial Hotel đi chăng nữa. Ngài chán cái cảnh luôn phải gặp những người lạ mặt trong không gian riêng tư của mình, chán việc luôn phải ăn mặc chỉnh tề lúc ra khỏi phòng hoặc khi dùng bữa. Ngài muốn tìm thuê một căn nhà để có thể nghỉ ngơi một cách thoải mái nhất và ngài cũng chẳng bận tâm việc nghỉ dưỡng kiểu như vậy sẽ tốn kém tới mức nào.

Về điều này, có lẽ tôi là người hiểu rõ, bởi ngài được biết đến như một triệu phú có tấm lòng bao dung, hào phóng ở Thái Lan. Tôi đã tìm thuê một ngôi nhà ở vùng Aoyama Shihan, một huyện nằm ở ngoại ô Tokyo, rất gần ga tàu lửa và vô cùng thuận lợi cho việc đi lại vào thành phố. Ngôi nhà mà tôi thuê không lớn lắm nhưng thuộc vào hạng đẹp ở vùng này. Khi nhìn từ phía bên ngoài, ngôi nhà được xây theo kiến trúc Tây Âu, nhưng bên trong lại chia thành những phòng nhỏ, đồ đạc trang trí trong nhà mang đậm phong cách của người Nhật Bản. Ngôi nhà tọa lạc trên một ngọn đồi thấp, tường bao quanh được xây bởi những hòn đá lớn, cao khoảng 0,8 mét. Bên trên mặt đá

được bồi thêm đất cao khoảng một mét và trồng cỏ xanh mượt. Phía trên tường đất trồng những loại cây nhỏ với cự ly hợp lý bao trùm một màu xanh ngắt bởi các phiến lá to nhỏ. Thêm vào đó là hai cây to ở trước nhà vươn cành tỏa bóng xum xuê che mát cả một không gian lớn khiến ngôi nhà lúc nào cũng rợp một màu xanh tươi tắn và mát mẻ. Tôi rất hài lòng với căn nhà này. Cho dù chủ nhà có đòi giá thuê hai trăm yên một tháng, tôi cũng cho là không quá đắt đối với một ngôi nhà hoàn hảo, đầy đủ mọi thứ như thế này. Họ chắc đã phải mất nhiều công sức trông coi, bảo toàn nó.

Tôi đã tìm thuê một cô gái xinh xắn giúp cho việc dọn dẹp trông nom nhà cửa được cẩn thận hơn và theo đúng phong cách sống của người Nhật Bản. Với việc tìm thuê một cô gái giúp việc ưa nhìn, tôi không có chủ ý gì khác ngoài mong muốn khiến ngài hầu tước hài lòng về trách nhiệm đối với công việc của cô ấy. Tôi chỉ nghĩ rằng, nếu như chúng ta được quyền lựa chọn giữa một người giúp việc xấu xí, khó coi và một người giúp việc có gương mặt khả ái, ta có lẽ nên chọn người sau bởi đứng trước cái đẹp, dù là con người hay đồ vật, tâm trạng ta sẽ luôn tốt và phấn chấn hơn phần nào. Tôi cũng hiểu rõ rằng, với địa vị hiện có của ngài Atikanbodi, ngài có quyền được lựa chọn. Tôi đã thuê cô gái giúp việc này với mức giá cao hơn bình thường, tuy vậy, phần cao hơn đó không phải dành cho khuôn mặt dễ nhìn của cô ấy mà điều quan trọng là cô ấy là phụ nữ Nhật Bản và có thể nói chút ít tiếng Anh. Nếu không như vậy, ngài hầu tước Atikanbodi cùng phu nhân sẽ cảm thấy không thuận tiện.

Ngày đầu tiên gặp ngài hầu tước Atikanbodi cùng với bầu đoàn tại ga tàu Tokyo cũng là lần đầu tiên tôi cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, ngỡ ngàng bởi được gặp mặt phu nhân mới của ngài. Ngay từ xa, khi mới thoáng trông thấy hai quý bà đi cùng với ngài Atikanbodi, tôi đã đoán rằng người phụ nữ tầm ba mươi tám tuổi, ăn mặc đơn giản, có phần hơi giản dị một chút có lẽ là công nương Kirati. Sự phỏng đoán này âu cũng là từ bức thư mà ngài Atikanbodi gửi cho tôi. Người phụ nữ kia thì hoàn toàn ngược lại, trông còn khá trẻ, xinh tươi, nét mặt hồng hào, ăn vận tao nhã, thanh lịch. Tuy mới nhìn từ xa nên còn mơ màng, không rõ nét nhưng vẻ đẹp của nàng dường

như đã đong đầy trong đôi mắt tôi. Tôi không thể đoán được nàng là ai bởi người con gái cả của ngài hầu tước Atikanbodi đã xuất giá từ nhiều năm trước, và tôi cũng đã có dịp gặp ở Băng Cốc.

Tuy vậy, tôi cũng chẳng có cơ hội được phỏng đoán gì nhiều hơn quá một phút, sau khi tới chào hỏi ngài Atikanbodi được vài ba câu, ngài quay sang phía người phụ nữ trẻ tuổi đang đứng cạnh mình khi đó và nói rằng:

“Đây là vợ của chú, công nương Kirati”.

Lời giới thiệu ấy làm cho tôi giật bắn bởi sự phỏng đoán hoàn toàn sai lệch của mình. Tôi suýt nữa đã để lộ sự khiếm nhã khi bần thần nhìn vào khuôn mặt nàng để tìm ra lời giải đáp cho những nghi hoặc trong tôi. Liệu có điều gì trên gương mặt đó khiến người khác có thể đoán ra được nàng là công nương Kirati, phu nhân mới của ngài hầu tước Atikanbodi?

Nàng cười nhẹ nhàng và dăm thắm khi nhận lễ chào hỏi của tôi, người phụ nữ còn lại khi đó cung kính lùi về phía sau ngài Atikanbodi hai bước. Khi đảo mắt nhìn lại lần nữa, tôi chợt nhớ tới một đoạn thông tin trong bức thư mà ngài Atikanbodi đã gửi tới tôi, ngài nói rằng sẽ đưa đầu bếp của ngài ở Băng Cốc đi cùng trong chuyến đi lần này. Tôi đã quên khuấy mất thông tin ấy. Vậy là cuối cùng, tôi chẳng còn hoài nghi chuyện ai là ai nữa, nhưng vẫn không khỏi ngạc nhiên bởi mình đã phỏng đoán hoàn toàn sai lệch về tuổi tác cũng như dáng vẻ bề ngoài của công nương Kirati.

Ngày hôm đó, tôi mặc bộ đồng phục của trường đại học ra đón ở ga tàu. Đó cũng là hình ảnh đầu tiên về tôi trong lần đầu gặp gỡ công nương Kirati. Nàng mở lời khen bộ đồng phục nhã nhặn, lịch sự và điều nàng thích nhất chính là màu sắc của nó, màu xanh nước biển. Hôm ấy, nàng cũng tình cờ mặc một bộ váy đồng màu, điểm xuyết những bông hoa trắng nhỏ li ti trên cả váy và áo. Màu sắc nhẹ nhàng, thanh nhã ấy đủ khiến nàng trở nên xinh đẹp, dịu dàng đến khó tả.

Khi tôi chủ động lái xe chậm lại lúc rẽ vào cổng nhà, ngài Atikanbodi rướn người, với tay vỗ nhẹ vào vai tôi và khen ngợi rằng, ngài rất hài lòng với

ngôi nhà mà tôi tìm thuê. Thành thật mà nói, trên quãng đường lái xe tới đây, không thể tìm nổi một ngôi nhà thứ hai đẹp và thoáng đãng như ngôi nhà này. Cô gái giúp việc trong bộ kimono chỉnh tề đã đứng đợi ở chân cầu thang trước cửa nhà và nhẹ nhàng cúi người chào hỏi ngay từ khi xe tiến vào cửa. Cô ấy cung kính thực hiện nghi lễ chào hỏi thêm hai, ba lần đúng như phong cách của người Nhật Bản. Khi bước xuống xe, ngài Atikanbodi thân thiện hỏi han cô ấy vài ba câu, cô ấy trả lời bằng tiếng Anh một cách trôi chảy khiến ngài hài lòng ra mặt. Sau khi đi xem xét phòng ốc và các thiết bị đồ dùng trong nhà, ngài tiếp tục khen ngợi và chân thành cảm ơn tôi thêm một lần nữa. Phải thừa nhận rằng, tôi cảm thấy vô cùng mãn nguyện khi đã chuẩn bị mọi việc một cách chu đáo, không có chút sơ suất nào và khiến cho ngài hầu tước thật sự hài lòng. Cũng chính bởi sự đón tiếp tốt đẹp đó, về sau ngài Atikanbodi đã ra mặt khen ngợi tôi với nhiều người khác rằng tôi là người thông minh, cẩn thận hơn những chàng trai đồng lứa khác.

Nước nóng được chuẩn bị chu đáo để tắm rửa, mọi thứ đều không có chút sơ suất nào, cả ngài Atikanbodi và phu nhân đều vô cùng hài lòng ngay từ khi bước chân vào cửa nhà. Buổi chiều muộn, tôi đưa ngài đi thưởng thức đồ ăn Trung Quốc tại nhà hàng Kachoeng, một trong những nhà hàng sang trọng và có tiếng bậc nhất ở thủ đô Tokyo. Cả không gian và hương vị đồ ăn ngày hôm đó khiến ngài hầu tước nhắc đi nhắc lại rằng, ngài nhớ đến Hoi-Thiên-Lâu^[1] ở Băng Cốc. Khi trở về nhà nghỉ, phòng ngủ của hai người đã được sắp xếp chu đáo, gọn gàng. Tôi cũng trở về nhà ngay trong đêm đó với cảm xúc mãn nguyện dâng trào vì mọi việc thành công êm đẹp ngoài sức tưởng tượng.

Chương II

Sự việc và những cảm xúc đan xen trong ngày đầu tiên ấy khiến cho hình ảnh của một ai đó bước vào cuộc sống của tôi và tồn tại trong ký ức của tôi mãi mãi. Bộ váy màu xanh nước biển, điểm xuyết bởi những bông hoa trắng nhỏ li ti cùng đôi giày màu trắng, tôi thấy nó đẹp và thanh lịch vô cùng. Công nương Kirati có dáng người cao nhưng thanh mảnh, cân đối và tươi tắn, làn da mềm mại. Nếu có cơ hội ngắm nhìn gương mặt đó nhiều lần hơn và ở cự ly gần hơn chắc hẳn ta sẽ càng cảm thấy nó vô cùng xinh đẹp. Đôi mắt to tròn, đen huyền lấp lánh, e lệ bên dưới đôi lông mày lá liễu dài duyên dáng, hai má căng mịn, chiếc cằm nhỏ xinh hơi hếch lên một chút để lộ má lúm đồng tiền dễ thương. Đôi môi căng mọng quyến rũ, mềm mại, cánh môi trên mỏng manh, đỏ thắm hòa hợp với cánh môi dưới đầy đặn tạo nên một bờ môi quyến rũ hơn tất cả mọi thứ. Phải thừa nhận rằng, tôi chưa từng thấy đôi môi nào e ấp trên chiếc cằm nhỏ xinh đẹp đến thế. Thêm vào đó, lối trang điểm tinh tế càng làm cho vẻ đẹp ấy trở nên rạng rỡ hơn.

Tôi biết ngài hầu tước Atikanbodi là một người rất tốt bụng và bản thân tôi cũng vô cùng kính trọng ngài, nhưng tôi vẫn không khỏi ngạc nhiên, vì có gì mà trên thế giới này, một cô gái đẹp đẽ đến vậy lại có thể sánh đôi với một người đàn ông ngoài năm mươi, ở cái độ tuổi đã xế chiều. Đó chỉ là sự hoài nghi băng quơ của một chàng trai trẻ như tôi đối với những điều lạ lẫm ít thấy mà thôi, tôi hoàn toàn không có ý nhắc đến cảm giác cá nhân đối với một ai đó. Tôi cũng để ý thấy rằng, công nương Kirati khá hài lòng và hạnh phúc với cuộc sống hôn nhân mới của mình. Cũng chính vì điều này mà sự hoài nghi trong tôi lại ngày một lớn hơn. Tôi chắc chắn, công nương Kirati không phải là người đã từng qua một lần đò, bởi tất cả mọi thứ thuộc về công nương thoát nhìn đều toát lên sự tươi mới và trẻ trung đến không ngờ.

Công nương Kirati là người trầm tính, ít nói, đúng như những gì ngài Atikanbodi từng nhắc tới trong bức thư gửi cho tôi trước đó. Trên quãng

đường từ bến tàu Tokyo về nhà nghỉ, xe chạy mất khoảng chừng hai mươi phút, nàng thân thiện trò chuyện với tôi vài ba câu. Khi tới nhà nghỉ, tôi nhận thấy nàng thích thú và hài lòng về ngôi nhà mà tôi tìm thuê còn hơn cả ngài Atikanbodi nữa. Nàng tỏ ra hồi hộp về không gian sống mới, nhưng không thể hiện gì nhiều ra bên ngoài. Nàng đi xem phòng ốc bên trong và khen ngợi đồ đạc bài trí trong nhà với cử chỉ nhẹ nhàng. Đôi lúc do quá phấn khích, nàng thốt lên lời khen ngợi với giọng nói đầy yêu thích, say mê. Tuy Kirati không nói nhiều nhưng tôi có thể đọc được sự thích thú đó qua ánh mắt long lanh của nàng. Trong khoảnh khắc đó, tôi có cảm giác rằng, nàng không giống với phần nhiều những quý bà mà tôi từng gặp gỡ.

Trong lúc dùng bữa, công nương Kirati hỏi tôi nhiều về việc học tập và cuộc sống nơi xứ người. Tôi thấy lạ bởi nàng không hỏi về những điều đặc biệt và những chốn vui chơi ở thủ đô Tokyo, bởi đó là điều bình thường mà những người mới đến đây lần đầu muốn biết. Nàng ngồi nghe những câu chuyện giữa tôi và ngài Atikanbodi với sắc mặt vui tươi, vẻ chín chắn của nàng khiến tôi có phần hơi e ngại. Tuy vậy, sự tươi trẻ và quá xinh đẹp của nàng luôn khiến trái tim tôi thần thờ.

Ngài Atikanbodi cùng phu nhân đến thủ đô Tokyo đúng lúc nơi đây đang bước vào mùa hạ, trường đại học cũng vừa mới cho sinh viên được nghỉ hết học kỳ. Chính vì thế, tôi hoàn toàn rảnh rỗi, đây cũng là cơ hội để tôi có thể dành thời gian giúp đỡ ngài Atikanbodi bất cứ khi nào ngài cần. Bản thân ngài Atikanbodi cũng không thích thú gì việc gặp phải cái nóng oi ả như vào tháng tư ở Băng Cốc khi tới Tokyo, nhưng âu đó cũng là quyết định riêng của ngài chứ không phải sự giới thiệu gì từ phía tôi. Nhưng khi biết rằng, việc đến Tokyo vào mùa hè lần này cũng có cái tốt, đó là trùng với thời điểm tôi được nghỉ học kỳ, có lẽ sẽ giúp ích được nhiều chuyện khác cho ngài Atikanbodi, ngài cũng thấy hài lòng.

Trong tuần đầu tiên, tôi gần như dành toàn bộ thời gian ở cùng với cả hai vợ chồng ngài Atikanbodi, chỉ có khoảng hai, ba lần tôi không dùng bữa trưa hoặc bữa tối cùng hai người. Khoảng thời gian đầu khi đến Tokyo, ngài

Atikanbodi phải đi gặp gỡ một vài người bạn hữu, có cả người Nhật Bản lẫn người Thái Lan, trong đó có ngài Đại sứ Thái Lan tại Nhật Bản. Ngoài ra, giống như những người mới tới nước ngoài lần đầu, ngài cũng muốn đi tham quan nhiều cảnh đẹp khác nữa. Tôi vì thế kiêm luôn nhiệm vụ hướng dẫn viên cho ngài bởi nếu không có người dẫn đường biết tiếng Nhật, việc đi lại của ngài chắc sẽ gặp nhiều khó khăn. Vào khoảng nửa tuần đầu tiên tới đây, ngài đến dự nhiều bữa tiệc đón tiếp ngài tới Nhật Bản do những người bạn Nhật Bản và Thái Lan tại đây tổ chức. Trong mỗi bữa tiệc đều có rất nhiều người tới tham dự, vì thế tôi cũng có cơ hội mở mang nhiều điều.

Ngay trong tuần đầu tiên, cộng đồng người Thái Lan ở Nhật Bản hầu hết đều có cơ hội gặp gỡ ngài hầu tước Atikanbodi và phu nhân. Có nhiều người rất vui mừng khi được gặp gỡ ngài Atikanbodi, nhưng tôi biết công nương Kirati còn nhận được sự yêu mến nồng nhiệt từ mọi người gặp nhiều lần so với vị phu quân của mình cho dù nàng không quen biết với ai từ trước đó. Về sau, công nương Kirati có kể cho tôi nghe ở Băng Cốc nàng quen biết những ai, số lượng ấy có thể đếm được ngay mà không cần phải nghĩ quá lâu.

Xảy ra tình huống như vậy, không phải bởi ngài Atikanbodi đối xử không phải lẽ với vợ mình. Tôi từng nói rằng ngài hầu tước là người rất tốt bụng, nhưng công nương Kirati lại muôn phần quyến rũ. Đó chính là lý do sự yêu mến mà hai người nhận được từ mọi người không giống nhau. Đặc biệt là nhóm đàn ông vô cùng thích thú khi được thấy một quý bà với vẻ ngoài thanh cao, quyến rũ như công nương Kirati đã từ Thái Lan đến thăm thủ đô Tokyo. Họ không giấu nổi sự tự hào khi thấy người dân Nhật Bản đã dành những ánh mắt ngưỡng mộ hơn cả mong đợi đối với vẻ đẹp toàn diện và sâu sắc của người phụ nữ Thái Lan. Ngay cả những quý bà, quý cô người Thái ở đó cũng không ngừng để mắt quan tâm tới vóc dáng của công nương Kirati. Tất nhiên, họ không dám bàn tán âm ỉ một cách công khai, nhiều quý bà cùng một vài người đàn ông đã kéo nhau tới hỏi tôi về gia thế và tiểu sử của công nương Kirati trước khi kết hôn với ngài hầu tước Atikanbodi. Khi đó, tôi cũng không biết phải trả lời thế nào, hầu hết bọn họ đều tò mò muốn biết

lý do gì đã khiến công nương Kirati đồng ý kết hôn với ngài Atikanbodi, phu quân của nàng hiện nay. Họ đoán công nương Kirati không quá hai mươi tám tuổi và chuyện một cô gái xinh đẹp có thân hình quyến rũ ở độ tuổi như thế kết hôn với một quý ông ở tuổi năm mươi, dù cho người đó tốt và hiền lành đến mức nào, nhưng nhiều người vẫn không khỏi ngạc nhiên và cảm thấy đáng tiếc.

Bản thân tôi thấy vô cùng tự hào với tư cách là người thân cận của công nương Kirati. Theo cảm nhận của tôi, công nương Kirati thừa hiểu người khác nghĩ về nàng thế nào, tuy nàng luôn thâm trầm, dịu dàng và từ tốn nhưng ai ai cũng dễ dàng nhận thấy niềm hạnh phúc đang tràn đầy trên gương mặt ửng hồng kia.

Việc được ở gần giúp đỡ ngài Atikanbodi và phu nhân của ngài hằng ngày đã khiến cho cảm giác thân thiết giữa tôi và công nương Kirati ngày một lớn hơn. Tôi là người dễ có cảm tình với người khác và riêng với công nương Kirati, ai ai cũng cần phải thừa nhận rằng, nàng thật quyến rũ. Mỗi khi có cơ hội gần gũi, nàng thường thể hiện sự quan tâm tới tôi. Như khi dùng bữa, nàng coi tôi như một đứa trẻ, để ý xem tôi thích thứ gì, có thoải mái thuận tiện hay không. Một lần thấy cà vạt của tôi bị rách, nàng bảo tôi cởi ra và tự tay khâu chỗ rách đó. Lần khác, thấy vết bẩn trên cổ tay áo tôi, nàng cũng giúp giặt sạch. Thông thường, tôi sẽ chẳng để ý đến những việc như thế, không quan tâm đến sự giúp đỡ từ những điều nhỏ nhặt như vậy. Tuy nhiên, trong hoàn cảnh một thân một mình ở nước ngoài ba năm, không có gia đình họ hàng bên cạnh, chỉ tập trung vào việc học tập nghiên cứu, ăn tiêu tiết kiệm, cuộc sống của tôi trở nên cô đơn buồn tẻ vô cùng. Đã lâu lắm rồi, giữa lúc lẻ loi một mình thế này, tôi mới có cảm giác mình nhận được sự quan tâm ấm áp đến như vậy, điều đó khiến tôi thấy vô cùng xúc động. Cảm xúc đó cứ ngày một lớn dần lên khiến chính bản thân tôi cũng không thể hiểu nổi. Trong lúc công nương Kirati ngồi khâu lại chiếc cà vạt cho tôi, tôi im lặng ngồi chờ ở bên cạnh, thi thoảng trả lời câu hỏi của nàng. Vậy mà tại sao tôi lại cảm thấy quá hạnh phúc đến thế? Đó cũng chính là câu hỏi mà tôi vẫn chưa tìm ra lời đáp.

Chương III

Qua hai tuần đầu tiên, sự thân thiết gần gũi cứ ngày một lớn dần giữa hai chúng tôi. Tôi nhận ra công nương Kirati là một con người hoàn toàn khác so với tưởng tượng của tôi, nàng không phải là người quá trầm lặng, về sau, những khi ở cùng với tôi, nàng có vẻ thích trò chuyện theo cách riêng của mình, bàn bạc chuyện nghiêm túc, đồng thời cũng tán gẫu được cả những chuyện tào lao, bông đùa. Khi nàng nói chuyện nghiêm túc, tôi cảm nhận được rằng, nàng là người có vốn kiến thức sâu rộng hơn tôi rất nhiều. Tôi ngạc nhiên tại sao ngài hầu tước Atikanbodi lại nhận định rằng vợ mình vẫn chưa am hiểu cuộc sống và thế giới này lắm?

Những khi chỉ có hai chúng tôi ngồi trò chuyện một cách vui vẻ, tôi để ý thấy nàng cười rất thoải mái, tiếng cười tràn ngập sức sống và trong veo như tiếng cười của một đứa trẻ, mát lành và đầy xúc cảm, tiếng cười ấy chắc sẽ còn lưu lại rất lâu trong ký ức của người nghe. Giây phút đó, tôi cảm thấy công nương Kirati đã trở thành một người bạn tri kỷ thân thiết nhất của tôi và tôi cũng toàn tâm toàn ý với nàng.

Tuy vậy, đã hai tuần trôi qua, tôi vẫn chưa thể tìm được câu trả lời cho những người luôn tò mò hỏi tôi về chuyện của công nương Kirati. Cuộc sống trước hôn nhân của nàng như thế nào? Điều gì là nguyên nhân dẫn lối khiến cho nàng quyết định kết hôn với người chồng hiện tại? Tất cả vẫn là một bí ẩn với bản thân tôi. Không ai nghĩ cuộc hôn nhân này xuất phát từ tình yêu hai phía. Cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên khi một vẻ đẹp xuất chúng đến vậy có thể kết hôn với một người đàn ông đã ngoài năm mươi, nhưng nếu vẻ đẹp ấy cùng người đã bước sang dốc sau của cuộc đời này sinh thứ tình cảm gọi là tình yêu, đó cũng có thể coi là chuyện lạ ở đời, bởi lẽ việc kết hôn và tình yêu lứa đôi là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau. Ý kiến của phần đông cho rằng quyền lực của đồng tiền đóng vai trò không nhỏ trong cuộc hôn nhân này. Cũng giống như nhiều cuộc hôn nhân khác,

người phụ nữ cuối cùng đều phải gật đầu chấp thuận mà không có khả năng chống đối sự sắp đặt từ nhiều phía. Tuy nhiên, trong cuộc hôn nhân của công nương Kirati, không ai dám khăng định ý kiến của mình là đúng, bởi lẽ như những gì quan sát được, công nương Kirati trông có vẻ khá hạnh phúc bên chồng.

Trong suy nghĩ của tôi, công nương Kirati đã có những ngày nghỉ thật sự vui vẻ, thư giãn ở Tokyo. Mỗi khi có cơ hội được đi ra ngoài, dù ở bất cứ đâu chẳng nữa, tôi để ý thấy nàng đều nhìn mọi thứ với con mắt muốn tìm tòi khám phá. Sự hiếu kỳ thái quá đối với mọi thứ đã biến nàng trở thành một người khác xa so với độ tuổi của mình. Và chính cái vỏ bọc nghiêm túc đó đã khiến những người không có cơ hội ở gần nàng, khó có thể kết giao với nàng được.

Có những sự hiểu biết mới nảy sinh trong mối quan hệ của chúng tôi khi cả hai ra ngoài đi tản bộ vào buổi chiều một ngày nọ của tuần thứ ba.

Chiều hôm đó, ngài Atikanbodi ra ngoài đánh golf, còn công nương Kirati đi mua đồ ở đường Ginza. Sau khi trở về phòng và nghỉ ngơi một hồi lâu, nàng rủ tôi ra ngoài đi dạo. Con đường mà chúng tôi định đi nằm ở phía sau nhà, cách một quãng không xa. Đó là một con đường rất yên tĩnh, phủ đầy bóng cây xanh ở hai bên. Có quãng là những ngọn đồi cao, nhìn xuống phía dưới có thể thấy cánh đồng rau xanh mượt với đa dạng các chủng loại. Con đường này vô cùng yên bình, lâu lâu mới có một chiếc xe tải chạy qua. Trước đó, sau vài lần đi dạo loanh quanh khu vực gần nhà, công nương Kirati đã bày tỏ ý định muốn được xuống tản bộ trên con đường này, để có thể ngắm nhìn toàn bộ quang cảnh khu vực xung quanh. Hôm đó là lần đầu tiên nàng thực hiện được ý định này.

Vào ngày hôm ấy, chúng tôi đi dạo với nhau khá lâu. Trong khoảnh khắc đó, chúng tôi cảm thấy như đã thân quen nhau từ rất lâu rồi, cả hai đều không muốn thời gian trôi đi một cách vô nghĩa giống như sự im lặng trong ngày đầu mới gặp. Công nương Kirati đã không còn là một người phụ nữ nghiêm nghị nữa. Khi chỉ có hai người, chúng tôi trò chuyện rất rôm rả, hết chuyện

này tới chuyện khác. Có những câu chuyện kéo dài rất lâu, cũng có những chuyện chỉ nói vài ba câu đã kết thúc.

Hai bé trai tầm mười hai, mười ba tuổi đạp xe qua chỗ chúng tôi, nhìn chúng tôi rồi cười rạng rỡ, công nương Kirati cũng mỉm cười đáp lại.

“Hôm nay ta thấy rất thoải mái”, nàng nói. Đôi lúm đồng tiền duyên dáng e ấp trên khuôn mặt khi nàng hít vào một hơi thật sâu.

“Vì sao thế ạ?”, tôi hỏi. “Tôi đã lo công nương sẽ thấy buồn chán vì ở đây chẳng có gì để thăm thú?”.

“Chẳng có gì để thăm thú ư? Sao cậu lại nói như vậy?”. Nàng nói rồi chỉ tay về hướng cánh đồng rau cải xanh non mơn mớn ở xa xa bên phải, dưới con đường chúng tôi đang đi: “Cậu không thấy màu xanh mướt của lá cải à, chỉ cần chút ánh nắng nhẹ buổi sớm mai chiếu vào, trông cứ như một tấm thảm nhung vậy. Cảnh vật thiên nhiên nơi đây mới đẹp làm sao! Rồi cả những quả cà màu sô-cô-la mơn mớn đang trong độ lớn đó nữa, không khiến cậu cảm thấy chúng là bạn đồng môn cùng lứa với cậu à? Xa hơn nữa là cánh đồng rau, thân cây nào cũng cao chồi hần, những chiếc lá nhỏ nhắn, mỏng manh đang rung rinh theo gió ấy cũng không giúp tâm hồn cậu trở nên vui tươi hơn sao?”.

“Công nương nói cứ như thi sĩ vậy”. Tôi bật cười.

“Cậu lại trêu đùa ta rồi, người ta nói giới thi sĩ thường cổ lỗ, ta không phải là thi sĩ, nhưng nếu cậu nói ta giống nhà thơ bởi có cái nhìn hoài cổ, ta cũng đành”. Nàng cười rạng rỡ khi nhìn về phía tôi: “Thật đấy, Nopporn, những điều giản đơn đó thực sự làm cho ta vui vẻ, cậu có để ý thấy đôi má hây hây ửng hồng của hai đứa trẻ ban nãy không? Cả nụ cười tươi tắn cùng ánh mắt trong veo của chúng nữa, cậu còn có thể tìm được thứ gì đáng ngắm nhìn hơn thế nữa không?”.

“Tôi vừa mới nhận ra, công nương còn là một triết gia nữa đấy”. Tôi nói nghiêm túc.

“Ta sẽ không nói thêm gì nữa bởi cậu nhận định sai rồi”. Nàng vừa nói vừa làm bộ bình thản và lặng lẽ đi tiếp.

“Những gì tôi nói đều là sự thật”. Tôi vội bào chữa.

“Điều đó càng làm cho ta không dám nói thêm gì nữa”.

Tôi mỉm cười, hai chúng tôi lặng lẽ đi tiếp. Một lát sau, nàng quay lại nói:

“Hỏi thật nhé, cậu không thấy những điều mà ta vừa nhắc tới đẹp đẽ tới nhường nào sao?”.

“Tôi hoàn toàn đồng ý với cách nghĩ của công nương. Tôi hỏi như vậy cũng bởi lẽ phần lớn phụ nữ thường không mấy quan tâm tới những điều này, nhưng công nương là một người đặc biệt”.

“Cậu phong cho ta là thi sĩ, là triết gia rồi lại thêm danh hiệu ‘người đặc biệt’ nữa. Hôm nay cậu quả thật rất bướng bỉnh, Nopporn, ta đành phải chịu nhường thôi”.

“Vì tôi bướng bỉnh sao, công nương?”.

“Đúng vậy đấy, nhưng ý của ta là ta sẽ không nhắc đến chuyện đó nữa”.

Cái dáng vẻ bình thản đan xen với những hành động giống như một đứa trẻ của công nương Kirati khiến tôi nhận ra nét quyến rũ và xinh đẹp của nàng, một vẻ đẹp chẳng ngôn từ nào có thể miêu tả được. Nhưng tôi cũng chỉ dám thầm ngưỡng mộ và ngợi khen vẻ đẹp ấy ở trong lòng mà thôi.

Chúng tôi đi đến gần khu nhà, bắt gặp một quán bar ở gần ngã rẽ. Đúng lúc chúng tôi đi qua chỗ đó, có một chiếc ô tô đỗ lại, hai cô gái trẻ bước xuống, mặt ửng đỏ, dáng đứng không mấy vững vàng. Tiếp đó, có hai người đàn ông bước xuống theo, không mặc áo ngoài mà cởi ra cầm ở tay cho đỡ nóng, một người mắt lim dim, một người mắt mở to, ánh mắt như có lửa. Hai người đàn ông đi tới đỡ lấy hai cô gái, dìu nhau loạng choạng hết trái lại sang phải, đi vào bên trong quán bar.

“Thanh niên như cậu chắc sẽ thích những cảnh tượng như vậy”. Nàng nói khi chúng tôi đi qua quăng rế.

Tôi biết nàng không có ý như vậy, đó chỉ là một câu nói băng quơ mà thôi. Nhưng tôi cũng trả lời nàng một cách dứt khoát.

“Hoàn toàn ngược lại, tôi rất ghét”.

“Những cảnh tượng vui vẻ như vậy có lẽ nơi đâu cũng có chứ không riêng ở đất nước nào cả, Nopporn. Sao họ không cư xử cho văn hóa hơn một chút? Giờ vẫn chưa tối hẳn, sao lại có thể làm những hành động như vậy ngay giữa đường sá thế này? Chờ cho khuất mắt người khác rồi hăng như vậy không được sao? Hay giờ họ coi đó là thứ gì hay ho lắm?”.

“Tôi không nghĩ rằng mọi người cho đó là hay ho đâu, thưa công nương. Có lẽ đó chỉ là hành vi thiếu văn hóa của một số ít mà thôi. Tôi được biết rằng, ở nước Thái Lan mình, những cảnh như vậy không phải cũng có rất nhiều sao?”.

“Ta cũng nghe kể rằng có, nhưng chưa từng gặp và cũng không thể đoán được đến mức độ nào. Như cảnh tượng ban nãy cũng đã ngoài sức tưởng tượng của ta rồi”.

“Nhưng thực tế thì đó là chuyện bình thường đối với những khu vui chơi như vậy”.

“Nopporn đúng là Columbus của ta, cậu đã giúp ta khám phá được một thế giới khác”.

“Công nương có cảm thấy buồn không khi tận mắt thấy những điều không hay như thế?”.

“Ta thích nghệ thuật, ta bằng lòng khi phải quan sát con cuốn chiếu hoặc giun đất giống như lúc ngắm trăng sao trên trời. Ta không hề cảm thấy buồn mà ngược lại, Nopporn, ta còn phải cảm ơn cậu nữa là khác. Nhưng khi đã bóc tách các yếu tố nghệ thuật ra, việc tận mắt thấy những cảnh tượng như

vậy cũng ảnh hưởng tới tâm trạng của ta một chút. Nhưng về mặt nghệ thuật mà nói, sự rung cảm này cũng rất có ích”.

“Công nương là một nghệ sĩ, và có lẽ còn là một họa sĩ và nhà văn nữa”.

Tôi thật sự ngạc nhiên.

“Nopporn, cậu nên chú ý tới lời nói của mình một chút. Cậu nên nhớ rằng, trong vòng chưa đầy ba mươi phút, cậu đã gán cho ta tới năm nghề nghiệp rồi đấy”.

“Tôi thấy mình sáng dạ hơn rất nhiều, và có lẽ sẽ thông minh hơn rất nhiều nếu được ở gần công nương thêm khoảng một năm nữa”. Tôi không nghe lời nhắc nhở của nàng, bởi tất cả những gì tôi nói ra ban nãy là thật lòng.

Nàng liếc mắt nhìn tôi như thể thăm dò xem có ý gì khác trong câu nói đó không.

“Cái cách cậu bướng bỉnh thật đáng yêu”. Nàng vừa nói vừa cười, “Nhưng cậu chỉ cần thêm có một năm thôi sao?”.

“Ý của tôi là ít nhất một năm”. Tôi vội chữa lời, “Nhưng nếu được tự do chọn lựa, tôi sẽ chọn là mãi mãi”.

Công nương Kirati bật cười lớn, tiếng cười trong sáng hòa lẫn vào không gian.

“Nhưng ta chỉ ở đây có bốn tuần thôi, và hiện tại chúng ta đang trải qua tuần thứ ba rồi”.

“Thời gian trôi đi nhanh quá”. Tôi nói khẽ: “Bây giờ tôi muốn mình là Hanuman^[2]”.

“Để cậu có thể đi dừng cỗ xe mặt trời sao?”.

“Nhưng đó là điều không thể xảy ra”. Tôi nói tiếp với giọng điệu nghiêm túc. “Tôi nghĩ rằng, nếu tôi ngỏ ý với ngài hầu tước mong ngài lưu lại đây thêm một thời gian nữa, công nương có lẽ sẽ không phản đối?”.

“Ta là người đi theo quỹ đạo của mặt trời, ta không có quyền chọn lựa, tùy thuộc vào mặt trời thôi”. Nàng vui vẻ nói. “Nhưng cậu chắc không quên là trường đại học của cậu cũng sắp bắt đầu học kỳ mới rồi đấy chứ?”.

“Tôi không quên, nhưng ngoài thời gian học tập, lúc nào tôi cũng có thể tới nghe công nương dạy dỗ cho thông minh hơn mà”.

Sau đó, công nương Kirati hỏi tiếp về chuyện học hành của tôi. Khi nói tới những chuyện nghiêm túc, dáng vẻ của nàng cũng trở nên nghiêm nghị hơn hẳn, tôi bỗng dưng trở thành một đứa trẻ nhỏ, không còn là người bạn chơi đùa của nàng nữa. Chúng tôi đi tiếp một lúc lâu rồi đến khu buôn bán đông đúc của người dân bản xứ, xe cộ qua lại tấp nập, nhốn nháo, không phù hợp với việc trò chuyện thư giãn chút nào. Chúng tôi quyết định quay về. Chẳng bao lâu, chúng tôi lại được đắm chìm trong không gian yên tĩnh bao phủ bởi núi đồi thiên nhiên tuyệt đẹp.

Chương IV

Khi chúng tôi trở về, bóng chiều đã buông, những vạt nắng đang dần tắt lịm, bọn trẻ con nô đùa chạy đuổi nhau trong sân nhà. Chúng tôi đi qua một ngôi nhà có quang cảnh rất đẹp, có hai cô gái đang tuổi xuân thì, xinh xắn, đáng yêu dắt theo đứa trẻ nhỏ. Họ vừa đi, vừa chạy, nô đùa vui vẻ men theo lối nhỏ thẳng ra con đường lớn nơi chúng tôi đang tản bộ. Hai cô gái ấy ra đến lề đường cũng là lúc chúng tôi chuẩn bị đi tới.

Khi vừa đi qua họ, công nương Kirati quay sang nói với tôi: “Hai cô gái ấy nhìn mới tươi trẻ và xinh đẹp làm sao. Nopporn, cậu thấy phụ nữ Nhật Bản thế nào?”.

“Tôi phải thú nhận với công nương rằng tôi rất ngưỡng mộ phụ nữ Nhật”.

“Hơn cả phụ nữ Thái Lan chúng ta sao?”.

“Nói chung là như vậy”.

“Cậu không nghĩ rằng, phụ nữ Nhật quá mềm mại, ngoan ngoãn so với mong muốn của số đông đàn ông ư?”.

“Tôi không nghĩ thế”.

“Nếu như vậy, cậu thuộc số ít rồi. Ta được biết rằng, phần lớn đàn ông thích phụ nữ cá tính, hoặc ít ra cũng có đôi chút riêng biệt, nên có điểm nhấn hoặc nét đặc biệt trong hành vi ứng xử. Điều này sẽ là gia vị cho cuộc sống đỡ nhạt nhẽo hơn”.

“Suy nghĩ của công nương có lẽ có phần đúng. Nhưng tôi nghĩ rằng gia vị của cuộc sống cũng có nhiều loại khác nhau. Tôi ắt hẳn nằm trong rất ít những người cho rằng sự dịu dàng của phái yếu là một yếu tố khiến cuộc sống này trở nên thư thái hơn”.

“Cậu đi xa lâu nên có lẽ chưa hiểu hết phụ nữ nước ta, suy nghĩ của cậu cũng bị ảnh hưởng lớn bởi vẻ đẹp của phụ nữ Nhật rồi”. Công nương Kirati cười rồi nói một cách nghiêm túc: “Ta thấy cậu nghĩ cũng đúng đấy, và ta rất ủng hộ điều đó cho dù ta không am hiểu mấy để mà phân tích về vấn đề này”.

Tôi nói lời cảm ơn khi nàng kết thúc câu cuối.

“Ta không sao quên được khuôn mặt rạng rỡ của hai cô gái ban nãy”. Nàng nói tiếp như đang liên tưởng đến một điều gì đó. “Giống như cây cần được chăm bón tốt, đang kỳ ra hoa, đang tận hưởng cuộc sống tươi đẹp ở độ xuân thì. Sự viên mãn ấy làm ta nghĩ tới bản thân mình mà cảm thấy có đôi chút chạnh lòng”.

“Tôi không hiểu”. Tôi hỏi nàng đầy hoài nghi. “Tại sao công nương lại chạnh lòng khi thấy hai cô gái trẻ trung, trong sáng đó? Bản thân công nương cũng đã hội tụ tất cả những điều ấy rồi đó thôi? Đôi khi sự viên mãn của công nương còn có giá trị hơn cả bọn họ nữa ấy chứ”.

“Ai dạy cậu nói với ta như vậy?”.

“Cảm giác dẫn lối cho tôi”. Tôi trả lời ngay, “Và tôi tin rằng, chắc chắn không chỉ mình tôi nghĩ như vậy”.

“Nhưng cậu vẫn chưa biết những ưu tư trong lòng ta. Sự vui vẻ của ta bây giờ, nếu cậu nghĩ rằng có, không thể đem ra so sánh với sự tươi vui của hai cô gái trẻ đó. Sự tươi vui của họ, như ta đã nói, giống như nụ hoa đang hé nở, như ánh sáng trong buổi bình minh. Còn sự vui tươi của ta, nếu như bây giờ vẫn còn vương lại, thì đó cũng chỉ là ánh sáng của buổi chiều tà mà thôi, sớm muộn gì cũng sẽ biến mất. Bây giờ có lẽ cậu đã hiểu, ta có lý lẽ của mình khi nói ra hai từ ‘chạnh lòng’”.

“Tôi vẫn chưa thấy điều đó”. Tôi tiếp lời nàng. “Tuy đồng ý với cách so sánh của công nương nhưng tôi vẫn không đồng tình với công nương ở chỗ sự tươi trẻ của công nương như ánh mặt trời xuống bóng lúc hoàng hôn.

Trong mắt tôi, sự tươi trẻ của công nương vẫn còn ở độ rực rỡ như ánh sáng ban ngày, tuy công nương không chịu nhận là lúc ban mai, nhưng sự viên mãn ấy cũng vẫn còn rất lâu mới có thể phai nhạt được”.

“Ôi! Cậu đã tôn sùng ta quá rồi đó”. Tuy công nương Kirati không chịu nhận lời khen ngợi của tôi, nhưng giọng nói đó cũng đủ để thể hiện ra rằng nàng rất vui khi nghe tôi nói như vậy. “Vì lẽ đó, cậu không biết mình đã lóa mắt rồi. Cậu có biết là tuổi của ta đã quá mức quy định để được gọi là ‘một cô gái’ rồi không?”.

“Tôi không nghĩ có người dám nói một phụ nữ chưa đến ba mươi lại không được gọi là ‘cô gái’. Đặc biệt khi cô gái đó là công nương”.

Nàng nheo mắt nhìn tôi.

“Có lẽ cậu không biết ta đã ba mươi lăm tuổi rồi?”.

Câu nói đó khiến tôi sững sờ. Tôi nhìn chăm chăm vào mặt nàng và rõ ràng đó là một hành động vô cùng khiếm nhã. Nhưng rồi tôi bật cười.

“Công nương trêu tôi, tôi biết rằng công nương đang nói đùa”.

“Gì cơ? Thế cậu nghĩ rằng ta năm nay bao nhiêu tuổi? Nói ta nghe xem cậu đoán ta bao nhiêu?”.

“Tôi nghĩ công nương không thể nhiều hơn hai mươi tám tuổi được. Có lẽ vào khoảng hai mươi sáu gì đó”.

“Hai mươi sáu?”. Nàng thốt lên. Mắt nàng ánh tia phấn khích, “Cậu làm ta không khỏi nghĩ tới cảm giác của chín năm về trước. Ta vẫn nhớ như in cái cảm xúc đó, lúc ấy cuộc sống của ta tràn đầy mộng mơ, hoài bão. Ta chưa bao giờ có ý nghĩ hay tư tưởng gì dù chỉ là chút ít rằng ta sẽ kết hôn với một quý ông đã vào độ tuổi xế chiều. Đó cũng là lẽ tự nhiên bởi con người ta không ưa sự héo hon, buồn tẻ. Đôi lúc, ta có thể nói rằng ta sợ, nhưng đó đã là khoảng thời gian chín năm về trước rồi”.

“VẬY ĐIỀU GÌ ĐÃ XẢY RA VỚI CÔNG NƯƠNG THẾ?”. Tôi hỏi nàng với tất cả sự tò mò của mình.

“Đã xảy ra điều gì ư?”. Nàng chậm chậm nhắc lại câu hỏi của tôi, đắm chiêu nhìn về khoảng không trước mặt. “Tuổi trẻ và hoài bão đẹp đẽ đã từ biệt ta. Ta có quyền được cho phép hay không không phải là vấn đề. Ta buộc phải chấp nhận từ bỏ chúng. Ngoài điều đó ra, cậu cũng thấy, ta đã trở thành phu nhân của ngài hầu tước”.

Tôi suyt nữa thì bật ra câu hỏi “Lẽ nào công nương không tự nguyện trong cuộc hôn nhân này?”, nhưng cũng may lý trí vẫn chiến thắng sự tò mò của bản thân. Tôi hiểu, nếu hỏi thẳng như vậy có lẽ sẽ là không lịch sự và xâm phạm đời tư của nàng một cách thái quá.

“Tuy bản thân ta không thích sự héo hon, buồn tẻ và cho dù ta vẫn còn yêu sự trong sáng, tươi đẹp đến nhường nào, thì khoảng thời gian chín năm đó ta cũng không lấy lại được”. Công nương Kirati nói tiếp: “Ta cũng muốn được như cậu đoán, nhưng con người chúng ta không thể lừa dối bản thân mà sống trong ảo tưởng mãi được”.

“Thế hiện thực bây giờ ra sao ạ?”.

“Thì thực tế là ta không còn là cô gái hai mươi sáu tuổi như cậu nghĩ chứ sao nữa”. Nàng cười nhẹ với tâm trạng thư thái: “Ta không định trêu hay đùa cậu đâu. Khi ta nói rằng ta đã ba mươi lăm tuổi, cậu cũng thấy rằng, ta đã bắt đầu bước qua cái ngưỡng mà người ta vẫn hay gọi là ‘nửa đời người’ rồi. Bởi thế ta mới nghĩ rằng, mình không có quyền gọi bản thân là ‘cô gái’ nữa”.

“Nhưng tôi không nên tin vào mắt mình hơn là tin vào lời nói của công nương hay sao?”. Tôi hỏi thật lòng.

“Hôm nay Nopporn bướng thật đấy”. Nàng liếc tôi cùng nụ cười đáng yêu.

“Làm ơn tha lỗi cho sự bướng bỉnh nhưng chân thật của tôi, hỏi cả trăm người thì cả trăm người không dám tin công nương đã ba mươi lăm tuổi. Sự

tươi trẻ và vẻ đẹp của công nương là điều mà ai cũng có thể thấy rõ, dù cho họ có đang nhắm một bên mắt đi chăng nữa”.

“Trừ phi một bên mắt còn lại không bị mù”. Nàng vui vẻ bồi thêm.

“Tôi nói hoàn toàn thật lòng”.

“Như vậy cũng tốt, Nopporn, để cậu không đoán nhầm tuổi của người khác nữa, ta muốn nhắc cậu một điều rằng, đối với người phụ nữ, nếu biết cách chăm sóc bản thân, cũng có thể trông trẻ hơn tuổi thật khoảng năm tuổi đấy”.

“Nhưng có lẽ công nương đã được thần Indra^[3] ban phúc hoặc có thể đã được tắm ngọn lửa thiêng nên mới có thể trẻ đẹp lạ thường đến như vậy. Tôi chưa từng gặp một người phụ nữ nào có thể khiến tôi hiểu nhầm như công nương. Công nương tiết lộ một chút bí quyết cho tôi biết được không?”.

“Đủ rồi”. Nàng vẫy tay ra hiệu cho tôi ngừng nói: “Ta sẽ không nói với cậu về chuyện này nữa. Cậu biết không, Nopporn, cậu lúc nào cũng cố ý tâng bốc ta và hành vi như vậy sẽ làm cậu hư đi đấy”.

Mặt nàng trở nên nghiêm nghị, nàng lặng thinh và đi tiếp mà không nói thêm gì nữa. Nếu trong ngày gặp mặt đầu tiên, công nương Kirati nói với tôi bằng sắc mặt và giọng điệu như vậy, tôi có lẽ sẽ giật mình. Nhưng khi giữa chúng tôi đã có sự thân thiết tới mức tôi có thể hiểu được nàng có ý gì khi nói như vậy, tôi chỉ biết mỉm cười.

Chúng tôi về tới nhà cũng đã sẩm tối, ngài hầu tước vẫn chưa về nên tôi ở lại bầu bạn với công nương Kirati. Khi nàng thay quần áo, tắm rửa xong, nàng bảo tôi đi tắm vì cũng đã sắp đến giờ ăn cơm. Nàng không chịu để tôi trong bộ dạng không tắm tất. Thế nên, lời từ chối của tôi đương nhiên không có hiệu quả. Lý do gì khiến tôi có cảm giác vui vẻ lạ thường khi nghe lời đề nghị của nàng mặc dù lời đề nghị ấy chỉ có ích đối với bản thân tôi mà thôi? Tôi vẫn chưa thể trả lời được câu hỏi này.

Những trải nghiệm mới cùng niềm hân hoan sau buổi nói chuyện với công nương Kirati chiều hôm đó cứ quanh quẩn trong suy nghĩ của tôi trên đường trở về nhà. Chuyện tuổi tác của nàng là cái gì đó quá mới mẻ mà trước đây tôi chưa từng nghĩ tới. Tôi đã quá ngỡ ngàng khi nghe thấy điều đó, tuy rằng tới giờ tôi đã tin được sự thật mà nàng nói với tôi, nhưng nếu ngay từ đầu tôi biết rằng người phụ nữ ấy đã ba mươi lăm tuổi, tức là nhiều hơn tôi tới mười ba tuổi, tôi có lẽ sẽ cảm thấy nàng như thuộc về một thế hệ khác so với tôi vậy. Và tôi cũng sẽ không thể nhanh chóng trở nên thân thiết với nàng như bây giờ. Tuy vậy, khi cuối cùng cả hai đã tìm được sự đồng điệu như những người tri kỷ rồi, chuyện tuổi tác của nàng cũng chỉ là cái bóng của sự thật mà thôi. Tôi có cảm giác rằng, công nương Kirati là người bạn chỉ hơn tôi chừng ba tới bốn tuổi. Trong suy nghĩ của tôi, vấn đề tuổi tác không khiến cho chúng tôi đánh mất đi sự tương giao, đồng điệu về tâm hồn, dù chỉ là đôi chút.

Tuy nhiên, cũng có đôi lúc, tôi vẫn chưa thể cắt nghĩa được những lời nói của nàng, nhất là khi nàng nhắc tới chuyện kết hôn với ngài hầu tước. Qua những câu nói ngắn ngủi đó, nếu để bản thân tôi tự phân tích, tôi có lẽ sẽ nghĩ rằng nàng không tự nguyện trong cuộc hôn nhân này. Nhưng tôi cũng không chắc chắn rằng, suy nghĩ đó đã đi đúng hướng với thực tế chưa? Càng nghĩ về điều này, tôi lại càng có cảm giác rằng, cuộc hôn nhân của công nương Kirati trở nên khó đoán định hơn so với trước kia rất nhiều.

Cuối cùng, khi về tới phòng và nằm dài trên giường, tôi tự hỏi bản thân rằng, vì nguyên nhân gì mà tôi lại quá quan tâm đến chuyện cá nhân của công nương Kirati đến vậy? Tôi đâu có trách nhiệm hay nhu cầu gì trong chuyện này. Lúc đó, tôi có lẽ đã coi mình là một người bạn tri kỷ của nàng, nhưng cứ làm sao tôi lại suy nghĩ quá nhiều về những chuyện riêng tư của người phụ nữ ấy, ngay cả khi nàng không có biểu hiện gì là đau khổ hay dằn vặt, nàng cũng chưa một lần mở lời nhờ tôi tìm lời giải cho những ưu tư trong cuộc sống cá nhân của nàng. Khi tự hỏi bản thân như vậy, tôi cũng không thể tìm được câu trả lời, thế nên tôi đành cố gắng xua tan cái suy nghĩ

vu vơ đó ra khỏi đầu óc mình. Chỉ như vậy thôi, đối với tôi mà nói, đó là việc không hề dễ dàng gì.

Chương V

Mỗi quan hệ giữa tôi, ngài hầu tước và công nương Kirati vẫn tiếp diễn bình thường. Vào một buổi tối sau đó khoảng ba, bốn ngày, ngài hầu tước được mời tới tham gia một bữa dạ tiệc. Công nương Kirati nói rằng nàng cảm thấy không khỏe và ngỏ ý không tham gia chung vui ở một nơi có nhiều người lạ. Nàng xin phép được nghỉ ngơi tại nhà. Vì vậy, ngài hầu tước nhờ tôi ở lại làm bạn với phu nhân của ngài.

Hôm đó là ngày rằm, sau khi dùng bữa tối xong, cả hai chúng tôi cùng có chung suy nghĩ rằng, trong khung cảnh như vậy, sẽ thật đáng tiếc nếu không ra ngoài ngắm vẻ đẹp của trăng thanh gió mát. Tôi gợi ý với nàng nên đi chèo thuyền dạo chơi trong công viên ở ngay gần nhà vì chỉ mất khoảng mười phút đi bộ. Công nương Kirati cũng tỏ ra rất thích thú.

Chúng tôi đi đến nơi mới là chập tối, có rất nhiều người dân tới dạo chơi quanh đó. Một số cưỡi ngựa, một số ngồi trên bãi cỏ ngắm mọi người chèo thuyền trên hồ lớn. Chúng tôi đi dạo quanh công viên khoảng hai, ba vòng. Khi bắt đầu cảm thấy mỏi, cả hai rủ nhau xuống chèo thuyền. Lúc ấy, đã có khoảng bốn, năm tốp xuống chèo thuyền trước chúng tôi, đó là mật độ vừa phải, không làm cho không khí trên hồ trở nên nhốn nháo, âm ỉ quá mức. Tôi nhận nhiệm vụ phụ trách mái chèo, công nương Kirati ngồi trên thuyền vẫn cảnh. Khi câu chuyện giữa hai chúng tôi bắt đầu trở nên thoải mái và ăn nhập, tôi buông mái chèo để thuyền tự trôi theo dòng nước.

Ánh trăng thanh chiếu sáng cả trời đêm, ngắm nhìn làn nước trong hay thả hồn vào thế giới thực vật muôn màu đều khiến con người ta thấy lòng mình thanh thản. Công nương Kirati vô cùng thích thú và không ngớt lời ngợi khen vẻ đẹp thiên nhiên tối hôm đó. Tôi đồng tình với tất cả những lời miêu tả của nàng nhưng thích thú theo một chiều hướng khác. Trong cuộc đời mình, tôi đã từng được ngắm vẻ đẹp của đêm trăng rằm hàng trăm lần,

nhưng ánh mắt tôi chưa từng bắt gặp một hình ảnh nào ngời sáng giữa ánh trăng rằm đẹp tựa hình ảnh người phụ nữ đang ngồi ngay trước mặt tôi lúc này.

Để thêm phần vui tươi, thoải mái trong lần đi dạo ở vườn tối hôm đó, công nương Kirati mặc một bộ kimono lụa màu trắng, nổi bật bởi những họa tiết đỏ trên nền vải trắng muốt, nàng đẹp tựa như một đóa hoa trạng nguyên mà tôi từng được ngắm trong vườn bách thảo Takarazuka mùa thu năm ngoái. Ánh trăng rẽ mây hiện ra tròn đầy, soi sáng đóa trạng nguyên kiêu sa ngập tràn sức sống. Khi công nương Kirati ngược mắt ngắm trăng, những ngọn gió nhẹ thổi mơn man qua làn tóc mây ngọc ngà nhuộm đầy ánh bạc. Cả hồn tôi thần thờ chìm vào đôi mắt long lanh đang đong đầy ánh trăng thanh ấy.

Nàng ngồi duỗi chân hướng về phía tôi. Đôi chân nàng trắng ngọc ngà, thon gọn và tròn đầy. Nàng hơi ngả mình ra phía sau, thả hồn vãn cảnh đẹp của thiên nhiên một cách vô cùng thoải mái.

“Nopporn, cậu có cảm thấy vô cùng dễ chịu trong một đêm tuyệt đẹp như thế này không?”. Nàng hỏi với giọng nhẹ nhàng, hương ánh mắt long lanh sang nhìn khiến tôi giật thót mình vì này giờ tôi vẫn mê đắm trong vẻ đẹp thanh khiết của nàng.

“Tôi không tìm được ngôn từ nào có thể diễn tả cảm giác dễ chịu của mình lúc này. Cảm giác ấy nằm ngoài khả năng diễn đạt của tôi”. Tôi hồi hộp trả lời.

“Thế nó có làm cho cậu nhớ nhà không?”.

“Tôi xa nhà đã hơn ba năm, nhiều khi cũng thấy nhớ nhà, nhưng lâu dần, nỗi nhớ ấy cũng vơi đi”.

“Rồi cậu không còn nhớ nhà nữa à?”.

“Vâng, ít nhất cũng là trong lúc này”.

“Cậu trái ngược hoàn toàn với ta, trong khung cảnh yên bình và vào thời điểm tâm hồn hòa làm một với vẻ đẹp thiên nhiên như lúc này, ta không thể nguôi nổi nhớ tới những gì ta yêu quý nhất. Ta nhớ cha mẹ và các em trong ngôi nhà tràn đầy hạnh phúc và yên bình của mình, nhớ tới cuộc sống của mười năm về trước, khi mà mọi người vẫn đang sum vầy trong cùng một nhà và nhớ tới cuộc sống của ta lúc đó, một cuộc sống tràn đầy hạnh phúc và biết bao hoài bão. Trong khung cảnh thế này mà không nhớ nhà thì cậu thật là cứng rắn đấy Nopporn ạ”.

Tôi muốn trả lời ngay và suýt chút nữa đã buột miệng rằng, những khi ở trước mặt nàng, trước vẻ đẹp và sự quyến rũ đến nao lòng của nàng, tôi chưa khi nào nghĩ đến một điều gì khác, mà cũng thật khó để nghĩ đến một điều gì khác. Tôi không dám nói thẳng ra, bởi ngay chính bản thân tôi lúc này cũng không rõ vì sao mình lại có những suy nghĩ như vậy.

“Tôi không phải là người cứng rắn, nhưng tôi cần phải tập trung cho việc học hành. Ngoài ra, tôi cũng xin được bày tỏ chân thực rằng, ngay lúc này đây, tôi thấy rất vui với việc mình đang giúp ích được cho công nương”. Không biết điều gì đã khiến cho tôi giải bày chút tình cảm chân thật của mình ra lúc đó.

“Cậu có vẻ thích tập nói lời hay ý đẹp mất rồi”.

Tôi nhìn đi hướng khác, nàng nói tiếp, “Cậu còn học tiếp ở đây mấy năm nữa?”.

“Khoảng năm năm nữa, bởi sau khi học xong, tôi định tìm một công việc ở đây làm trong một thời gian để lấy kinh nghiệm”.

“Lâu đấy. Rồi cuối cùng cậu sẽ trở thành người Nhật luôn, không biết chừng sẽ kết hôn với một người phụ nữ Nhật mà cậu vốn tôn thờ, sau đó ở lại đây luôn”.

“Ồ, không thể thế được!”. Tôi vội phản biện ngay sau đó, “Đúng là tôi thần tượng sự phát triển vượt bậc của Nhật Bản và tôn thờ phụ nữ Nhật, nhưng

điều đó không làm cho tôi trở thành người Nhật được. Tôi không lúc nào quên mình là người Thái Lan, mang dòng máu của dân tộc vẫn đang lạc hậu theo sau nhiều nước khác. Việc đi du học cũng là mục đích tìm kiếm con đường phát triển cho nước Thái Lan. Vì thế nên điểm dừng cuối cùng của tôi chính là ở Thái Lan, kể cả việc xây dựng gia đình”.

Việc tôi nhắc tới chuyện kết hôn cũng bởi lời nói của công nương Kirati khiến tôi nhớ đến một người con gái vốn đã hứa hôn với tôi. Đúng vậy, nàng chỉ là vị hôn thê, người được cha tôi chọn sẵn để đảm bảo rằng sau khi trở về tôi đã có sẵn đối tượng để kết hôn. Lấy chí ít cũng nhắc nhở tôi rằng, không nên dính líu tới những người phụ nữ nước khác. Cũng chính bởi cô gái đó chỉ đơn thuần là hứa hôn, không phải người con gái mà tôi yêu thương nên việc nhớ tới nàng không có nghĩa là tôi nhớ tới bản thân nàng, mà bởi tôi bất chợt nghĩ đến cuộc sống hôn nhân của mình sau này.

“Cậu có một ý chí cầu tiến đáng ngưỡng mộ”. Nàng nghiêm túc khen ngợi, “Có hai điều quan trọng đang chờ quyết định của cậu ở Thái Lan, đó là công việc và hôn nhân, cậu dự định thế nào?”.

“Tôi định sẽ nghiên cứu sâu về ngành Tài chính ngân hàng, bởi như tôi được biết, ngành này ở nước ta vẫn còn rất mới mẻ, công việc của tôi sau này chắc sẽ theo hướng đó. Còn chuyện kết hôn, tôi vẫn chưa có dự định gì, tôi nghĩ rằng đó là đại sự nằm ngoài sự sắp xếp của tôi bây giờ”.

Tôi cảm thấy không thoải mái lắm khi chưa trả lời một cách rõ ràng cho công nương Kirati biết việc tôi chưa có dự định đặc biệt gì cho chuyện kết hôn, bởi nó đã được sắp xếp sẵn rồi. Nếu không có chuyện bất ngờ gì xảy ra, tôi sẽ thành hôn với vị hôn thê của mình, người con gái mà tôi chỉ biết rằng nàng là ai mà thôi, giữa chúng tôi chưa hề có sự tìm hiểu hay nảy sinh tình cảm yêu đương gì cả. Tôi cũng không rõ vì sao mình lại không kể chuyện này cho công nương Kirati nghe. Tôi cố tình che giấu nàng ư? Tôi cũng không chắc nữa. Tuy nhiên, tôi cho rằng mình không nói dối nàng, không thêm thắt gì trong chuyện này. Có lẽ tôi không chủ định che giấu điều này

bởi nàng đâu hỏi về vị hôn thê đang chờ đợi tôi ở Thái Lan, hoặc nếu nàng hỏi về điều đó thì tôi sẽ trả lời thế nào? Tim tôi bỗng đập mạnh khác thường.

“Cậu vẫn còn trẻ, nhưng suy nghĩ thì rất người lớn”. Vài phút sau, công nương Kirati nói.

Lúc đó, chiếc thuyền nhỏ của chúng tôi đang đứng yên giữa hồ, tôi lấy mái chèo rẽ nước cho thuyền chạy tiếp. Tôi vẫn đang giật mình và cần tìm kiếm một sự chuyển động nào đó để câu chuyện giữa chúng tôi có thể chuyển sang hướng khác. Thuyền của chúng tôi theo sau một chiếc thuyền có hai người phụ nữ. Họ hát đệm với nhau khe khẽ, chèo thuyền trôi chậm chậm, và ngược mắt lên ngắm ánh trăng trong tâm thế vô cùng thoải mái.

“Cô ấy hát nghe hay quá”. Công nương Kirati khẽ nói. “Trông cô ấy như đang hòa mình vào giai điệu của bài hát, có lẽ đó là một ca khúc rất cảm động, cậu có thể dịch lời của bài hát cho ta nghe được không?”.

“Đó là một bài hát mang sắc thái cổ vũ tinh thần, không phải là bài hát về tình yêu, nó động viên con người nên bằng lòng với những gì mình đang có”. Tôi giải thích cho nàng nghe sau khi hai cô gái hát xong, “Lời bài hát có ý nghĩa là: *Tuy rằng chúng ta sinh ra không phải là hoa Sakura, cũng đừng tủi hổ khi sinh ra là một loài hoa khác. Hãy là bông hoa đẹp nhất trong giống loài của mình. Ngọn núi Fuji chỉ có một, nhưng vẫn còn biết bao nhiêu ngọn núi khác. Tuy rằng không phải là Samurai, thì hãy là người thân tín của Samurai. Tất cả chúng ta không thể trở thành thuyền trưởng được, bởi nếu không có những con thuyền nhỏ, chúng ta sẽ ra khơi thế nào? Tuy rằng chúng ta không phải là con đường lớn, thì xin hãy là con đường nhỏ. Trên thế giới này có công việc và vị trí cho tất cả mọi người, việc lớn có, việc nhỏ cũng có, nhưng quan trọng là hãy tìm được công việc và vị trí thích hợp cho mình. Tuy rằng không thể là mặt trời, thì hãy là những ánh sao. Tuy rằng sinh ra không phải là đàn ông, cũng đừng tủi thân khi là một người phụ nữ. Là gì cũng được, hãy lựa chọn một thứ. Trở thành ai không phải là vấn đề, mà quan trọng là hãy cố gắng để trở nên tốt nhất dù chúng ta là ai đi chăng nữa.*”.

“Là bài hát rất có ý nghĩa”. Công nương Kirati cất lời sau khi nghe tôi diễn giải xong. “Và cậu cũng dịch rất hay, ta muốn được nghe lại một lần nữa, trông hai cô gái kia rất thoải mái khi hát bài hát đó”.

“Tôi thấy công nương hài lòng với gần như tất cả mọi thứ ở Tokyo này”. Tôi tiếp mạch chuyện sau khi chèo qua chiếc thuyền đó. “Công nương có thể trả lời tôi không, điều gì ở nơi đây khiến công nương thấy thích thú nhất?”.

“Tất cả những gì thuộc về cái đẹp đều làm ta thích thú, nhưng thế đấy, ta hầu như đều nhìn thấy được cái đẹp, cái đáng được chiêm ngưỡng ở hầu hết mọi thứ. Ví dụ như, dòng nước với những gợn sóng nhỏ lăn tăn quanh hồ này cũng là điều thu hút sự chú ý của ta. Ta yêu thích cái đẹp, bởi nó tạo ra những cảm giác tươi mới, đẹp đẽ, không có sự vấy bẩn, khô cứng”.

“Nếu vậy, công nương chắc sẽ thấy rất vui khi được nghỉ dưỡng ở những vùng có quang cảnh thiên nhiên đẹp, như Nikko^[4] chẳng hạn”.

“Đúng vậy, ta chắc sẽ rất hạnh phúc. Ta muốn đi Nikko, đi ngắm thác nước, đi xem ánh trăng chiếu sáng mặt hồ trên đỉnh núi. Ta còn muốn đi du lịch ở những vùng ven biển, đi xem trai gái nô nức tắm biển và trêu đùa nhau trên bờ biển. Ta nhớ hầu tước từng nói rằng không lâu nữa sẽ đưa ta đi du lịch ở những nơi như vậy. Ta chắc chắn sẽ rất vui”. Nàng đan tay vào nhau, chống cằm lên hai tay, đảo mắt nhìn với nụ cười ngập tràn ánh mắt.

“Ta còn muốn đi châu Âu nữa”. Nàng cất giọng mơ màng. “Ta muốn khám phá những vẻ đẹp mới lạ hơn nữa. Ta muốn đi du lịch Anh và Pháp. Vào mùa đông, ta sẽ đi xuyên tới Switzerland, rồi Norway, đi ngắm mặt trời mọc lúc nửa đêm. Và cuối cùng, ta sẽ kết thúc chuyến hành trình ở Italia, ta sẽ dừng chân lâu nhất ở Rome và Florence để chiêm ngưỡng những bức tranh tuyệt tác của Raffaello, Leonardo da Vinci và Michelangelo, ba bậc thầy vĩ đại của hội họa”.

“Công nương chắc là một nghệ sĩ?”.

“Ta rất thích nghệ thuật, ta dùng nhiều thời gian để luyện vẽ tranh”.

“Ồ, giờ tôi mới biết”. Tôi thốt lên với sự ngạc nhiên pha lẫn niềm hân hoan. “Thảo nào, công nương nhìn cái gì cũng thấy đẹp và thấu hiểu tất thảy mọi thứ. Thế mà công nương chưa bao giờ khoe với tôi”.

“Bởi ta e ngại sự khen ngợi của cậu. Ngoài ra, tay nghề của ta cũng chưa tốt đến mức có thể khoe được”.

“Công nương đã luyện tập được bao lâu rồi?”.

“Đã nhiều năm rồi, ít nhất cũng được khoảng năm, sáu năm, kể từ khi ta bắt đầu cảm thấy buồn chán và cô đơn”.

“Nếu công nương được đến Italia, được thấy những tấm gương điển hình, có dịp được học hỏi những điều giá trị, công nương có lẽ sẽ nổi danh khắp bốn phương như ba vị danh họa đó”.

“Cậu lại bắt đầu theo cách của cậu rồi đấy. Cậu đừng cố làm ta quên mất bản thân chứ Nopporn. Như vậy ta mới có thể nói chuyện tiếp với cậu được”. Nàng nhíu mày và làm mặt giận với tôi. “Ta làm quen với lĩnh vực này cũng bởi xuất phát từ tình yêu nghệ thuật một cách chân chính. Ngoài ra, ta còn có một lý do của riêng mình nữa, ấy là khi ta dành sự quan tâm, gắn bó với một điều gì đó, nó sẽ phần nào giúp ta xóa tan sự buồn chán, cô đơn, nó giúp đầu óc ta được yên bình, không rối loạn. Cậu từng nghĩ đến điều này chưa? Não bộ và cơ thể chúng ta luôn luôn chuyển động trừ khi ngủ. Cũng là lẽ tự nhiên khi chúng ta cần phải làm một điều gì đó, luôn phải nghĩ đến một điều gì đó, não bộ của chúng ta sẽ không khi nào dừng hoạt động. Nếu chúng ta cố gắng ngồi yên một chỗ, chúng ta sẽ cảm thấy như bị tra tấn vậy. Cậu có thể thử nghiệm ngay bây giờ, thử thả lỏng tay, ngồi im một chỗ, đừng cử động cơ thể, và đừng nghĩ tới bất cứ điều gì, cậu sẽ cảm thấy rất khổ sở. Khi cậu chuyển động, sự chuyển động của cậu sẽ theo hướng có ích, hay vô ích hoặc gây ra một tội lỗi nào đó. Suy nghĩ cũng giống như vậy, nếu chúng ta không suy nghĩ theo hướng tích cực, chúng ta sẽ nghĩ theo hướng tiêu cực hoặc theo hướng tội lỗi. Khi não bộ của chúng ta luôn chuyển dịch như vậy, ta nhận thấy rằng, nếu chúng ta tìm được một công cụ hữu ích kết nối những

suy nghĩ một cách thường xuyên, chúng ta sẽ không cảm thấy cuộc sống vô vị nữa, cuộc sống của bản thân cũng được thư giãn. Dù chúng ta ở địa vị nào đi chăng nữa, những suy nghĩ hỗn loạn sẽ không thể đi theo con đường tích cực, nó thường kết thúc bởi sự chán nản ảm đạm. Phụ nữ ở địa vị như ta rất cần công cụ giúp đỡ theo cách này. Nếu ta không có điều gì để nghĩ đến theo hướng có ích, chắc chắn ta sẽ suy nghĩ tiêu cực hoặc sai lầm. Điều này là nguyên tắc cơ bản, và ta có thể nói rằng, khi ta dành tình yêu cho nghệ thuật, nghệ thuật cũng trở thành người bạn tốt nhất của ta. Ta nói dài dòng quá, cậu chắc là thấy nhàm chán rồi hả?”.

“Tôi cảm thấy rất thú vị khi nghe câu chuyện của công nương”. Tôi trả lời một cách chân thật. “Tôi muốn... nhưng sao lời khen ngợi từ đáy lòng của tôi lại trở thành điều khiến công nương e ngại vậy? Hay là sự chân thành của tôi vốn đã là thứ đáng e ngại rồi”.

“Cậu tự trả lời câu hỏi của cậu rồi đấy, vậy còn muốn ta trả lời sao nữa”.

“Công nương thật là thông minh, thông minh ở tất cả mọi thứ khiến tôi không theo kịp dù là bất cứ chuyện gì”.

“Không, ta nghĩ rằng cậu có con đường riêng của cậu rồi, cậu không cần đi theo ai cả, cậu nên tự hào về điều đó”. Nàng dừng lại chốc lát, vén tay áo kimono của mình lên rồi nói tiếp: “Hôm nay thời tiết không nóng, luôn có gió thổi nên ta cảm thấy hơi lạnh chân một chút”.

Tôi cởi chiếc khăn mùi xoa lớn ở cổ mình ra rồi phủ quanh bàn chân trắng nõn của nàng.

“Ôi trời!”. Nàng thốt lên cùng tiếng cười nhỏ nhỏ, “Sao lại lấy khăn quàng cổ của cậu phủ lên chân cho ta vậy, không hợp chút nào đâu”.

“Công nương không biết ư, bàn chân của công nương còn xinh đẹp hơn cổ của tôi nữa, vì thế cần được chăm sóc tốt hơn”.

Công nương Kirati thở dài. Hành động này đủ để tôi tự hiểu rằng nàng không muốn từ chối lời khen ngợi của tôi nữa.

Đêm đó, chúng tôi là hai người cuối cùng rời khỏi hồ. Hai chúng tôi không khỏi ngạc nhiên khi nhận ra trên mặt hồ chỉ còn lại một con thuyền duy nhất. Chúng tôi vừa giật mình vừa buồn cười khi mãi trò chuyện tới mức không biết những người khác họ ra về lúc nào. Khi nhìn vào chiếc đồng hồ mang theo người, tôi mới biết rằng, chúng tôi đã ở trên thuyền tròn hai giờ đồng hồ rồi.

“Sao chúng ta lại ở đây lâu đến như vậy nhỉ?”. Nàng hài hước hỏi.

“Tôi mãi chuyện cùng công nương quá”. Đó là câu trả lời của tôi.

“Ta nghĩ rằng nhiều nhất cũng chỉ khoảng một giờ đồng hồ thôi”.

“Tôi lại nghĩ mới chỉ có năm phút trôi qua mà thôi”.

Đêm đó, ngài hầu tước trở về nhà sau chúng tôi khoảng nửa giờ đồng hồ. Cả công nương Kirati và tôi đều nhất trí với nhau rằng, không cần thiết phải báo cáo chi tiết buổi dạo chơi vào tối hôm đó cho ngài hầu tước nghe. Và cả hai chúng tôi cũng không hiểu nguyên nhân tại sao lại có được sự đồng thuận ấy.

Tôi khó có thể chớp mắt được trong đêm hôm đó. Tôi cũng tự hoài nghi rằng, tôi sẽ ngủ ra sao khi trong đầu óc tôi lúc này tràn ngập những câu chuyện của công nương Kirati. Rất nhiều vấn đề được đặt ra mặc dù tôi không hề chủ động sắp xếp. Trong cuộc đời tôi, tôi đã từng gặp một người phụ nữ nào tao nhã và đẹp hơn công nương Kirati chưa? Tôi đã từng gặp người phụ nữ nào vừa ngọt ngào, vừa thông minh nhạy bén như công nương Kirati chưa? Tôi đã từng gặp người phụ nữ nào quý mến và thân thiết với tôi nhiều hơn những gì mà công nương Kirati đã làm chưa? Câu trả lời cho những vấn đề này đều đi theo hướng phản biện, một cách dứt khoát và chắc chắn.

Nhưng, tại sao đầu óc tôi lại tràn ngập bởi những câu hỏi như vậy, tại sao tôi lại quan tâm tới việc so sánh sắc đẹp, sự thông minh và những điểm tốt khác của công nương Kirati với phần đông khác - hay nói một cách chính xác là

với những người phụ nữ khác mà tôi từng gặp. Tại sao tôi lại đặt ra những vấn đề đó? Tôi cố gắng tìm ra nguyên nhân. Và cuối cùng, tôi có tìm ra đáp án được hay không?

Việc tìm kiếm của tôi lại bị trì hoãn. Thay vì cái nguyên nhân ấy phải được tìm ra một cách rạch ròi trong suy nghĩ, tôi lại quay sang nhớ đến những cảm giác của mình đối với công nương Kirati trong khoảng thời gian trước đó. Lúc chuẩn bị lên bờ, nàng giơ tay ra cho tôi đỡ, tôi nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay ấy, không để nàng mất thăng bằng khi bước chân từ thuyền lên bờ. Trong khoảnh khắc đó, một cảm giác lạ lẫm nhanh chóng len lỏi vào trái tim tôi như chính lúc này, là cảm giác mới lạ mà tôi chưa từng được cảm nhận trong cuộc sống. Cảm giác ấy giống như có một bàn tay thép nắm lấy trái tim khiến toàn thân tôi run rẩy. Chính cảm xúc lạ lẫm ấy đã đến thay chỗ cho cảm giác hiện tại của tôi ngay lúc này và có sức mạnh điều khiển toàn bộ cơ thể tôi trong chốc lát.

“Ta đã đứng vững rồi, cậu buông tay ta ra cũng được”.

Khi công nương Kirati cất lời, tôi sực nhớ ra là mình vẫn còn nắm chặt bàn tay của nàng. Tôi giật mình buông bàn tay nhỏ nhắn, mềm mại ấy, nhưng cảm giác lạ lẫm đó vẫn đang nhảy múa trong trái tim tôi. Có sức mạnh gì ẩn giấu sau bàn tay nhỏ nhắn ấy ư? Sao có thể kéo tâm hồn tôi ra xa khỏi thể xác đến như vậy. Mặc dù đã trôi qua nhiều giờ đồng hồ nhưng lúc này đây sức mạnh vô hình trong thời khắc đó vẫn đang ngự trị trong trái tim tôi.

Khi ra về, nàng đưa tôi tới tận cửa lớn, trong lúc tôi cất lời chào, nàng lấy chiếc khăn mà tôi quên ra quàng quanh cổ cho tôi.

“Đêm nay gió mạnh”. Nàng nói, “Cậu nên cẩn thận đừng để hở cổ, nếu cậu ngã bệnh vì lý do trở thành một người bạn tốt của ta, ta sẽ rất buồn”.

“Ngày mai, công nương có cần đến tôi không?”.

“Ta sẽ thử nghĩ xem”. Nàng vui vẻ trả lời.

“Tốt quá, ngày mai tôi sẽ tới chờ nghe câu trả lời của công nương”.

“Tốt thôi, cậu có thể đến nghe câu trả lời mỗi ngày”. Nàng cười sáng khoái và chào tạm biệt, “Oyasuminasai^[5], chàng trai ngoan của ta”.

“Oyasuminasai”. Tôi đáp lại, trái tim run lên như tan chảy bởi nụ cười ngọt ngào và giọng nói nhỏ nhẹ như mật ngọt của nàng.

Những hình ảnh và cảm giác ấy ngự trị trong tâm trí của tôi mãi không rời. Ánh trăng thanh soi qua khe cửa sổ tôi vẫn hé mở, soi sáng chân tôi, khiến tôi lại nhớ tới bàn chân thon nhỏ, trắng hồng và tròn đầy ấy...

Chương VI

Sự việc sau đó diễn ra một cách bình thường hoặc có đôi chút bất thường, nhưng không có ảnh hưởng gì mấy. Sự việc khiến tôi thối thức diễn ra ở Kamakura vào cuối mùa hè.

Kamakura là một huyện nằm ven biển, cách thủ đô Tokyo khoảng một giờ đồng hồ nếu đi bằng xe lửa, ba mặt được bao quanh bởi đồi núi xanh ngắt, mặt còn lại hướng ra biển. Đây là một huyện ven biển có quang cảnh tuyệt đẹp, có bề dày lịch sử lâu đời, nổi bật bởi những ngôi chùa tháp của Phật giáo và Sinto giáo cùng một pho tượng Phật lớn, có giá trị cao về nghệ thuật mà người Nhật gọi là daibutsu, điều làm nên danh tiếng nổi trội của Kamakura.

Vào hai ngày cuối tuần, số đông người dân Tokyo thường thích đi tắm biển, nghỉ dưỡng ở nơi đây bởi chỉ cần một ngày thôi, bạn cũng có thể tới tắm biển ở Kamakura được. Và đặc biệt, vào hai ngày thứ bảy, chủ nhật, họ sẽ tổ chức các trò chơi khác nhau để du khách tới nghỉ dưỡng ở đây cảm thấy hài lòng bởi các dịch vụ giải trí đa dạng.

Ngài hầu tước quyết định sẽ ở lại nghỉ dưỡng ở Kamakura năm ngày. Công nương Kirati và tôi cũng vô cùng thích thú. Chúng tôi khởi hành từ Tokyo vào ngày thứ tư. Khi chúng tôi tới Kamakura, khách du lịch khá ít bởi giờ đã là thời điểm cuối hè. Nhưng ở khách sạn Kaihin, một khu nghỉ dưỡng vô cùng sang trọng, niềm tự hào của vùng biển Kamakura, khách nghỉ vẫn rất đông đúc. Tôi đã liên hệ đặt phòng từ trước đó, vì thế khi vừa đến nơi, chúng tôi đã nhận được sự đón tiếp nhiệt tình và mọi việc vô cùng thuận tiện. Ngài hầu tước và phu nhân nghỉ ở phòng đôi bao gồm cả phòng thư giãn và phòng tắm. Tôi nghỉ ở phòng đơn. Cả hai vị đều rất hài lòng về vẻ đẹp sang trọng của khách sạn Kaihin.

Tại khách sạn, ngài hầu tước tình cờ gặp lại vài người bạn đồng nghiệp, trong đó có một đôi vợ chồng người Mỹ và một đôi vợ chồng người Nhật. Bạn bịu trò chuyện với những người bạn đồng nghiệp, ngài hầu tước đã cho phép công nương Kirati và tôi thi thoảng có thể tách ra ra ngoài đi dạo.

Thời gian bên nhau ở Kamakura đã khiến chúng tôi trở nên vô cùng thân thiết. Có những ngày, câu chuyện của chúng tôi bắt đầu từ bàn ăn sáng, đôi khi lại bắt đầu từ sớm hơn thế. Chúng tôi gần như bên nhau cả ngày, nhiều lúc gia nhập hội bạn bè của ngài hầu tước, nhiều lúc chúng tôi cùng nhau ra ngoài vào ban ngày, đi chơi thuyền, đùa nghịch và đôi khi đi xem những người khác vui đùa trên bãi biển. Vào buổi tối, tôi thường tách riêng ra đi tắm biển bởi thời điểm đó, ngài hầu tước thường thích đi dạo xa xa dọc bờ biển và tôi cũng thấy hợp lý khi ngài nên dành thời gian riêng tư vui vẻ bên người vợ trẻ đẹp của ngài. Bởi vậy, khi được ngài hầu tước mở lời mời mà bản thân tôi hiểu rõ rằng, đó là lời mời chân thành, tôi đều từ chối với lý do muốn được tắm biển, đùa nghịch đôi chút, ngài hầu tước cũng vì thế mà thông cảm.

Có duy nhất một ngày, công nương Kirati xuống biển chơi đùa cùng tôi, có thể thấy nàng đã rất vui vẻ, tuy rằng theo như lời nàng từng nói thì bình thường nàng không thích thú với việc tắm biển cho lắm.

Việc đưa quý cô người Thái xuống tắm biển với người Nhật, có một điều không thuận tiện cho lắm. Đó là các cô gái Nhật thường không chú ý che đậy phần trên của cơ thể, các nàng ấy thường ăn mặc không được kín đáo cho lắm. Phụ nữ Nhật có lẽ có lý do riêng khi quên chú ý sự cần thiết trong chuyện này. Tôi e ngại rằng công nương Kirati sẽ cảm thấy khó chịu, nhưng sự e ngại sớm của tôi có phần đi chệch hướng, nàng chỉ biểu hiện thái độ ngạc nhiên chứ không hề mở lời than phiền gì cả.

Đêm cuối cùng của chúng tôi ở Kamakura là chủ nhật. Theo thông lệ, khách sạn Kaihin thường tổ chức tiệc khiêu vũ vô cùng nhộn nhịp vào mỗi đêm chủ nhật. Những người không nghỉ tại đây cũng được quyền tham gia góp vui cùng mọi người nếu mua vé vào cửa khách sạn. Vào đêm chủ nhật đó có

đông nghịt các quý ông và các quý bà tới dự tiệc tại phòng khiêu vũ. Ngoài người Nhật, có khoảng năm tới sáu người Thái bao gồm cả ba chúng tôi, xen vào đó là khá nhiều người châu Âu, người Mỹ và người Philippin. Ngài hầu tước Atikanbodi giống như được trở lại thành một chàng thanh niên vô cùng vui vẻ trong buổi tiệc. Ngài khiêu vũ nhiều điệu nhạc, đôi lúc sánh đôi cùng các quý bà da trắng, đôi lúc lại khiêu vũ cùng các quý cô người Nhật và uống khá nhiều sâm panh. Công nương Kirati cũng khiêu vũ một vài điệu cùng vài người bạn của ngài hầu tước, và nhấp vài ngụm sâm panh. Tôi cũng khiêu vũ vài ba điệu nhạc cùng một quý cô người Nhật mà tôi đã có dịp quen biết từ trước và cũng uống một chút sâm panh.

Bởi đêm đó là đêm cuối cùng chúng tôi nghỉ lại Kamakura nên công nương Kirati muốn ra ngoài đi dạo một lát. Ngài hầu tước khi biết được mong muốn này đã sẵn lòng cho phép bởi trong đêm đó, ngài cũng đang vui vẻ hết mình cùng nhóm bạn đồng nghiệp.

Công nương Kirati đã rủ tôi đi dạo, ngắm cảnh và xem các trò chơi cùng nàng, có đánh golf, skate và xem nhiều trò tại các cửa hàng, rồi đi bộ dọc bờ biển, đón gió mát, nghe tiếng sóng biển vỗ rì rào và ngắm các vì sao trong màn đêm. Cuối cùng, chúng tôi quay về ngồi nghỉ ở trong khuôn viên của khách sạn, chỉ có khoảng hai, ba người chơi đùa ở đó. Khi đã tách ra khỏi đám đông và chỉ có hai người bên nhau trong khung cảnh thiên nhiên thơ mộng, tất cả cảm xúc của chúng tôi đều tích tụ lại ở câu chuyện của riêng hai người. Mùi sâm panh hòa lẫn với sự mềm mại của những điệu nhảy khiến tâm hồn và suy nghĩ của tôi thăng hoa hơn nhiều lần so với lúc bình thường. Tiếng nhạc Jazz hòa với điệu Rumba xập xình vang ra từ phòng khiêu vũ.

“Ngài hầu tước có lẽ đang khiêu vũ rất vui, điệu nhạc Rumba nghe ấn tượng quá”. Tôi cất lời.

“Nhưng chắc ngài không chịu khiêu vũ điệu này đâu. Nó quá sôi động so với người có tuổi như ngài ấy. Nhưng trẻ như cậu chắc là thích phải không?”.

“Tôi không quan tâm đến khiêu vũ nên không ấn tượng đặc biệt với điệu nhạc nào cả. Điệu nào tôi cũng thích như nhau”.

“Ta để ý lúc cậu nhảy điệu Slow foxtrot^[6], ta thấy cậu cũng nhảy đẹp ấy chứ”.

“Đó là vì bạn nhảy của tôi nhảy rất giỏi”.

“Ai vậy, trông bạn nhảy của cậu khá sắc sảo, không giống gái Nhật lắm”.

“Cô ấy là con gái của một thương nhân lớn. Đúng vậy, cử chỉ điệu bộ của cô ấy không hợp với con gái Nhật chút nào, bởi cô ấy được sinh ra tại Mỹ và ở đó tới khi mười lăm tuổi. Cô ấy tới Nhật Bản trước tôi có một năm, thế nên trông không giống gái Nhật cho lắm. Lần đầu gặp tôi, cô ấy đã thú nhận rằng vẫn chưa hòa nhập được. Với cách sống của dân tộc mình, vậy nên cô ấy thích gia nhập cộng đồng của người nước ngoài. Không biết thật lòng hay chỉ là lời nói xã giao, cô ấy nói với tôi rằng, cô ấy đặc biệt thích người Thái, cô ấy cho rằng, người Thái có cái gì đó là lạ mà đáng yêu”.

“Cô ấy đánh giá người Thái từ cậu đó”.

“Tôi không thấy cô ấy nói với mình như vậy, và tôi cũng không mong là như thế”.

“Nopporn, cậu là chàng trai đáng yêu và đáng được yêu thực sự”. Câu nói đó đã làm trái tim tôi loạn nhịp. Và khi tôi chưa kịp đối đáp lại, nàng nói tiếp: “Lúc chập tối, ngài hầu tước đã nói với ta rằng, ngài cảm thấy rất vui khi thấy ta và cậu trở nên thân thiết với nhau. Ngài nói rằng, cậu là chàng trai đáng yêu và ngài đã đoán đúng khi cho rằng ta sẽ rất thích cậu”.

“Ngài thực tâm bày tỏ niềm hân hoan như vậy sao? Ngài không thấy khó chịu khi thấy tôi và công nương thân thiết với nhau thật ư?”.

“Tại sao cậu lại hỏi như vậy?”. Nàng hỏi ngược lại. “Có gì không thoải mái trong mối quan hệ thân thiết của chúng ta và điều gì làm cậu nghi ngờ tấm chân tình của ngài hầu tước vậy?”.

Tôi thần người ra một lát.

“Tôi thấy buồn khi đã hỏi như vậy. Bản thân tôi cũng không biết điều gì dẫn lối khiến tôi đặt ra câu hỏi khiếm nhã đến như vậy. Tôi cảm thấy rằng, tôi chẳng có nguyên nhân gì cả, dù chỉ là chút ít khi nghi ngờ tình cảm tốt đẹp của ngài”.

“Cậu chắc chứ?”. Công nương Kirati hỏi lại tôi.

Tôi lại thần người ra trong phút chốc. Tôi không thể trả lời câu hỏi của nàng ngay lập tức.

“Đêm nay cậu làm sao vậy? Trả lời câu hỏi của ta không còn vững vàng như trước nữa”. Nàng vỗ nhẹ vào cánh tay tôi và chúng tôi cùng cười khi nhìn vào mắt nhau. “Cậu sợ rằng ngài hầu tước sẽ ghen với cậu phải không?”.

Tôi giật mình.

“Tôi có lý do gì để nghĩ như vậy chứ?”.

“Cậu vẫn chưa trả lời ta, ta đoán được suy nghĩ của cậu, đúng không?”.

“Công nương giống như phù thủy vậy”.

“Đáng sợ quá”. Nàng cười lớn. “Cậu có lý do gì khi nghĩ rằng ngài hầu tước sẽ ghen với cậu? Cậu không đáng để ngài hầu tước tuyệt đối tin tưởng ư?”.

“Ngài hầu tước và công nương mới là phía nên trả lời câu hỏi này, không phải sao?”.

“Tấm lòng cậu không đủ trong sạch ư?”.

“Cũng đúng, tôi không nên lo sợ điều gì mới phải”.

“Đúng vậy, nếu như cậu trong sạch. Ngài hầu tước không phải là người hay ghen”.

“Tôi biết ngài lâu rồi, ngài là người rất tốt, thế nên công nương chắc là rất yêu ngài?”.

Đến lượt công nương Kirati im lặng trong chốc lát.

“Ta thích ngài giống như một đứa trẻ thích ông tiên tốt bụng vậy”.

“Công nương vẫn chưa trả lời tôi về chuyện tình cảm, tôi muốn nói tới tình cảm vợ chồng, giữa nam và nữ”.

“Cậu cũng thấy là ta thế nào, ngài hầu tước như thế nào, chúng ta thuộc về hai thế hệ khác nhau, tình cảm của chúng ta như bị ngăn cách bởi một ngọn núi lớn khiến tình yêu khó có thể nảy sinh được”.

“Nhưng tình yêu vẫn có thể nảy sinh bất chấp khoảng cách về tuổi tác, không phải sao?”.

“Ta không tin vào loại tình yêu như vậy, ta không tin rằng nó sẽ có thật, ngoài việc chúng ta tự cho rằng nó có thể xảy ra như sự thừa nhận một cách sai lầm vậy”.

“Nhưng công nương cũng rất hạnh phúc trong cuộc sống hôn nhân của mình, vậy sao lại cho rằng không thể nảy sinh tình yêu giữa hai phía”.

“Niềm hạnh phúc mà người phụ nữ có được ở đây có lẽ sẽ khiến cho nhiều người lầm tưởng tình yêu có thể nảy sinh giữa người già và người trẻ. Ngoài ra, bản thân người phụ nữ, khi có được niềm hạnh phúc rồi cũng thường không quan tâm nhiều đến thứ gọi là tình yêu nữa, bởi vì dù có phải là tình yêu hay không, khi có được hạnh phúc thì chẳng cần thêm thứ gì nữa. Nhiều người sống với nhau cũng vì lẽ như thế, và số đông tin rằng tình yêu sinh ra hạnh phúc, nhưng theo quan điểm của ta thì không phải lúc nào cũng đúng. Tình yêu có thể là mầm mống của sự chịu đựng hay nhiều loại tội ác trong cuộc sống. Nhưng trong trái tim của những người sở hữu tình yêu như vậy, sẽ có một loại thần dược ngọt ngào nuôi dưỡng tâm hồn họ suốt đời suốt kiếp - là sự yêu thương sâu nặng đến lạ kỳ. Ta chưa bao giờ cảm nhận được tình cảm đó trong cuộc đời, ta chỉ nói theo cách nghĩ của ta thôi”.

“Vậy công nương còn cần thêm thứ gì nữa khi công nương cũng đang có một cuộc sống hạnh phúc như vậy?”.

“Ta đâu nói rằng ta cần thêm điều gì nữa - hay nói chính xác hơn thì đó là điều cậu muốn nói. Ta không nói rằng trong lúc này ta vẫn đang muốn có tình yêu, thứ mà ta muốn là sự kiếm tìm. Nhưng ta không tìm kiếm tình yêu, ta biết rằng ta không có quyền trong chuyện này nữa, nhưng ta cũng không rõ hoặc không đảm bảo rằng tình yêu liệu có xuất hiện trong cuộc sống của ta không kể cả khi ta không chủ tâm kiếm tìm nó. Đúng là ta có lẽ đã có được hạnh phúc nhưng cậu hãy tin rằng có cả niềm hạnh phúc không xuất phát từ tình yêu”.

“Vậy nếu tình yêu đến, công nương sẽ làm thế nào?”.

“Ồ, ta đâu có chuẩn bị câu trả lời về chuyện này trước bởi nó có thể chẳng bao giờ xảy ra trong suốt cuộc đời ta. Việc mơ tưởng tới những điều như vậy có thể khiến chúng ta mất đi niềm hạnh phúc. Không có gì đại dột bằng việc lo lắng về những điều không có thật hay thứ chỉ có trong giấc mơ mà thôi. Cậu đừng quên rằng, có một con chim trong tay còn tốt hơn mong có hai con chim đậu trên cành cây. Việc có được niềm hạnh phúc mà không có tình yêu có lẽ sẽ tốt hơn việc mơ màng đến một tình yêu mà không có được hạnh phúc”.

“Thế còn ngài hầu tước, ngài có yêu công nương không?”.

“Ta không trả lời thay ngài ấy được. Ta biết rằng ngài yêu quý ta. Ngài có lẽ yêu ta giống như người lớn yêu quý trẻ nhỏ, nhưng đó cũng không phải tình yêu theo đúng nghĩa mà cậu muốn nghe phải không? Ta nói rồi, ta không tin vào tình yêu giữa đàn ông có tuổi và gái trẻ. Bởi vậy, ta cũng không hy vọng có được tình yêu sâu nặng từ ngài”.

“Ý của công nương là ngài không cần tình yêu, ngài không tìm kiếm tình yêu kể cả đối với người vợ của ngài sao?”.

“Đúng rồi, ý của ta là như vậy và ta cũng tin rằng sự thật là như thế”.

“Bởi vì sao kia chứ?”.

“Bởi ở cái độ tuổi này, tình yêu của ngài đã khô héo, thời của mùi vị tình yêu đã đi qua cuộc đời ngài rồi. Giờ đây, ngài không biết sẽ yêu như thế nào. Ngài không thể yêu ta, bởi ngài không có cái điều làm nên tình yêu - một tình yêu tuyệt đẹp của riêng ta”.

“Nhưng sao ngài trông rất hạnh phúc khi chung sống với công nương”.

“Cậu quên nhanh thật. Ta đã nói với cậu rồi, hạnh phúc cũng có thể có được mà không cần nuôi dưỡng bởi tình yêu. Ngài hầu tước cũng ở vào trường hợp giống như ta vậy”.

“Nếu không phải vì tình yêu, sao ngài lại kết hôn với công nương?”.

“Ngài muốn có được niềm hạnh phúc mà ở thế hệ như ngài có thể có được. Hạnh phúc là điều mà con người ta cần có và luôn kiếm tìm cho đến hơi thở cuối cùng, cũng không quy định phải ở độ tuổi nào cả. Ngài kết hôn với ta bởi ngài tin rằng ngài sẽ có được hạnh phúc”.

“Thế còn công nương, lý do gì khiến công nương đồng ý lấy ngài hầu tước khi mà công nương không yêu ngài?”.

“Cậu muốn biết tại sao ta lại kết hôn với ngài? Ồ... đó là một câu chuyện dài. Chúng ta không đủ thời gian để nói hết trong đêm nay đâu”. Công nương Kirati đứng dậy, “Chúng ta đã ra ngoài lâu rồi, quay vào trong thôi Nopporn, ngài hầu tước chắc đang đợi rồi”. Khi tôi đứng dậy và chúng tôi bắt đầu đi, nàng nói tiếp: “Đêm nay, cậu hỏi ta nhiều quá Nopporn, ta đã trả lời nhiều câu hỏi mà không nên trả lời, nhưng ta nghĩ rằng, cậu muốn tìm hiểu về những chuyện như thế này”.

“Không đâu, tôi hỏi bởi tôi quan tâm đến những gì đã diễn ra trong cuộc sống của công nương”. Tôi trả lời một cách thoải mái.

“Nếu biết cậu hỏi bởi lý do này, ta chắc sẽ không trả lời nhiều câu hỏi của cậu. Cậu không nên quan tâm nhiều quá đến chuyện cá nhân của ta”.

“Công nương chắc không phủ nhận rằng, chúng ta bây giờ rất thân thiết”.

“Nhưng đó cũng không phải nguyên nhân mà cậu nên thể hiện sự quan tâm quá mức tới những tâm sự trong lòng ta”.

“Nhưng tôi trót quan tâm mất rồi và công nương cũng đã trả lời hết mọi câu hỏi của tôi rồi”.

“Bởi vì ta bị ăn gian”.

“Bị ăn gian một cách hạnh phúc cũng có chứ”.

“Ta bắt đầu chán cậu rồi đấy”. Công nương Kirati kéo tay tôi giục: “Đi nhanh hơn một chút, ta lo cho ngài hầu tước”.

Chương VII

Chúng tôi đã trải qua những ngày hạnh phúc ở Kamakura, đặc biệt là vào tối chủ nhật, ngày cuối cùng lưu trú tại đây.

Từ cuộc nói chuyện của chúng tôi trong khuôn viên khách sạn Kaihin đêm hôm đó, hẳn các bạn đã thấy mối quan hệ giữa tôi và công nương Kirati phát triển tới mức nào, sâu đậm đến đâu. Các bạn có thể đoán định được rằng không bao lâu nữa sẽ xảy ra một điều gì đó. Sự suy đoán của các bạn dù theo hướng nào đi nữa thì tôi cũng tin chắc rằng, nó chỉ đúng vài phần mà thôi, bởi ngay cả bản thân tôi, người trong cuộc và luôn đóng một vai trò quan trọng bên cạnh công nương Kirati cũng không lường tượng được cái kết của câu chuyện lạ kỳ này. Và thực tế mọi việc đã diễn ra theo một hướng hoàn toàn khác đến nỗi tôi vẫn cảm thấy bàng hoàng cho tới tận bây giờ. Tôi xin được kể tiếp câu chuyện đó.

Trở về từ Kamakura, sợi dây nối kết mối quan hệ giữa tôi và công nương Kirati ngày càng rút ngắn. Cả hai đều có chung một cảm giác mình đã trở thành người bạn tri kỷ của đối phương từ lâu lắm rồi. Chúng tôi đều quên mất rằng tình bạn của chúng tôi ươm mầm và nảy nở mới chỉ một mùa nắng hạ. Chúng tôi chưa từng hy vọng mùa thu yêu thương sẽ kịp đến nuôi dưỡng cho tình bạn ấy đâm hoa nảy lộc rộ rỡ đến như vậy. Nếu như lúc đầu nhiệm vụ của tôi chỉ dừng lại ở việc làm hướng dẫn viên cho ngài hầu tước và phu nhân của ngài trong các chuyến công tác hoặc đến các điểm du lịch thì giờ đây đã hoàn toàn thay đổi. Tôi đã trở thành một phần trong cuộc sống thường nhật của công nương Kirati và có lẽ là phần quan trọng nhất trong muôn vàn nhu cầu của nàng. Tôi không có ý định khoe khoang mà chỉ tiếp nối câu chuyện theo dòng sự thật mà thôi.

Về phần tôi, tôi có cảm giác rằng cảm xúc của tôi đang dần thay đổi tới độ có lẽ tôi cũng không hiểu nổi chính mình nữa. Nếu như lúc đầu, với tư cách

là chỗ quen biết và vô cùng kính trọng ngài hầu tước, tôi hài lòng vì mình đã giúp ích được cho ngài. Sau đó, sự hài lòng đó biến thành nhu cầu của cá nhân tôi khi cố gắng tận dụng mọi cơ hội để được ở gần phu nhân của ngài.

Càng về sau, tôi càng phải thú nhận rằng, việc tôi dành thời gian thân thiết với ngài hầu tước và phu nhân của ngài không phải bởi tôi nghĩ tới ngài mà bởi vì lợi ích của chính bản thân tôi. Nhưng chắc chắn, ngài hầu tước không biết điều này.

Sau khi trở về từ Kamakura, tham vọng của tôi ngày một lớn tới mức tôi phải tự hỏi mình, khi công nương Kirati từ Nhật Bản trở về Thái Lan, tôi sẽ phải đối mặt với khoảng thời gian đó như thế nào? Tôi chắc chắn sẽ không chịu đựng nổi sự chia ly với nàng ở sân ga Tokyo bởi đoàn tàu ấy sẽ mang theo gương mặt và bàn tay nhỏ nhắn đang vẫy chào ly biệt nhanh chóng xa khuất khỏi tầm mắt tôi. Tôi dự định rằng mình sẽ ở với nàng cho tới giây phút cuối cùng, tôi sẽ rời khỏi Tokyo cùng với nàng, và đi tàu đến Kobe. Tôi sẽ có dịp ở gần nàng thêm ít nhất mười tiếng và có cơ hội cuối cùng để vẫy tay chào tạm biệt nàng ở bến tàu một lúc lâu. Con tàu lớn sẽ từ từ đưa nàng rời xa tôi, không như cảnh chen chúc ngột ngạt ở sân ga mà tôi có cảm giác rằng nàng biến mất khỏi tầm mắt tôi một cách quá đột ngột. Và tôi chắc sẽ ngã quỵ ngay tại sân ga ấy. Tôi tin rằng công nương Kirati cũng mong muốn sẽ có một khoảng thời gian nhất định để nói lời chia tay như vậy.

Cho tới lúc này, hình ảnh công nương Kirati hiền dịu, ngọt ngào nhưng trầm ngâm, già dặn khi tôi gặp lần đầu ở sân ga Tokyo hôm đó đã biến mất khỏi suy nghĩ của tôi. Tôi sẽ khắc ghi hình ảnh nàng trong tâm trí như một người bạn gái thân thiết, người bạn thông minh tuyệt vời, sâu sắc và vô cùng tinh tế, một người bạn khác giới đáng yêu nhất mà tôi từng được gặp trong đời, người đã thổi một làn gió tươi mới cho tâm hồn khô cằn đơn côi này. Chính vì vậy, khi nghĩ tới việc không bao lâu nữa nàng sẽ rời xa tôi và tôi sẽ phải ở lại Nhật Bản cô đơn một mình, tôi gần như không thể chịu đựng nổi.

Những bí mật thầm kín trong câu chuyện riêng tư của công nương Kirati đã được hé mở và nếu như có thêm điều gì đó mà tôi muốn biết, tôi sẽ dễ dàng

có được câu trả lời. Lúc này, với mối quan hệ giữa tôi và công nương Kirati, không có điều gì tôi không thể hỏi nàng và không có điều gì mà nàng không thể cho tôi lời đáp.

Câu chuyện vẫn tiếp tục cho đến ngày chúng tôi có chuyến đi của riêng hai người ở núi Mitake. Trước đó nhiều ngày, tôi có cảm giác tâm hồn mình như đang tìm cách trốn chạy khỏi cơ thể để bay nhảy tới một thế giới khác, thế giới mới lần đầu tiên xuất hiện trong suy nghĩ của tôi. Thế giới ấy tràn ngập những điều tốt đẹp, lung linh và quyền quý. Sự mới mẻ đầy mê hoặc trong thế giới mơ tưởng ấy cuốn hút tâm hồn tôi tới mức khiến nó quên đường trở về với hiện thực. Lúc đầu, tôi cố gắng ngăn tâm hồn bay nhảy tới một thế giới mà mình chưa từng biết tới. Tôi e ngại rằng mình sẽ gặp phải điều đáng ngờ đang ẩn nấp ở một nơi nào đó trong thế giới mới đầy lôi cuốn ấy. Nhưng về sau, tôi cũng đành chịu thua và tự nói với bản thân rằng, nó nằm ngoài khả năng kiểm soát của tôi và không còn cách nào khác để tôi có thể chống lại sự cuốn hút ma mị của thế giới ấy. Tôi đành để cho tâm hồn mình được tự do bay nhảy.

Cuối cùng, ngày mà chính bản thân tôi bước vào thế giới ấy, ngày mà cuộc sống hiện thực của tôi được chạm vào ngưỡng cửa của thế giới mới cũng đến. Tôi như leo lên tới tận đỉnh núi Everest^[7], đỉnh điểm trong mối quan hệ giữa tôi và công nương Kirati. Tôi không biết mình làm cách nào có thể leo lên tới đỉnh của ngọn núi cao nhất đó. Tôi cũng không biết mình có gắng sức leo lên ngọn núi đó không. Tôi nghĩ rằng mình không có chủ định gì. Sự việc giáng mạnh vào tâm thức và nóng như lửa ấy xảy ra ở núi Mitake, giữa những ngọn gió nhẹ nhàng, se lạnh của mùa thu, giữa không gian thiên nhiên đồi núi trùng điệp đầy tươi đẹp. Bạn chắc vẫn còn nhớ tới cái tên Mitake, chắc vẫn tưởng tượng được hình ảnh mà tôi từng nhắc tới trong bức tranh màu nước đơn thuần, không có điểm gì đặc biệt. Nhưng ngay lúc này đây, bạn sẽ được cảm nhận sự sống thực sự đằng sau bức tranh đó.

Chương VIII

Đó là ngày chủ nhật. Ngài hầu tước đã nhận lời mời từ ngài Đại sứ tới dự một buổi lễ, công nương Kirati vì thế đã ngỏ lời xin phép trước về việc muốn cùng tôi đi chơi ở núi Mitake. Nàng hẹn tôi tới nhà đón từ lúc mờ sáng, khi ấy ngài hầu tước vẫn chưa thức giấc. Chúng tôi cùng nhau sắp xếp đồ ăn nhẹ vào hộp và những vật dụng khác cần thiết cho chuyến đi lần này. Ngay từ khâu chuẩn bị, công nương Kirati đã tỏ ra vô cùng hào hứng. Chúng tôi rời khỏi nhà từ hai rưỡi sáng. Công nương Kirati ra sau bởi nàng muốn vào phòng ngủ chào tạm biệt ngài hầu tước thêm một lần nữa. Khi ra ngoài, nàng cười tươi rói: “Ngài vừa mới dậy”. Nàng nói thêm: “Ngài nói định giúp chúng ta chuẩn bị đồ đạc, không nghĩ rằng chúng ta sẽ trốn đi từ lúc trời còn tối thế này. Ta trả lời ngài rằng: Đâu có, đã hai giờ sáng rồi. Nhưng chúng ta đâu có chủ định trốn đi chơi, đúng không Nopporn?”. Nàng cười lớn.

Khi chúng tôi tới sân ga Shinjuku mới thấy hành khách đã chờ ở đây đông nghịt, cả trai, gái và những đứa trẻ nhỏ đang đợi xe lửa. Công nương Kirati chưa từng đi xe lửa xa như vậy, lại là vào sáng chủ nhật. Khi thấy rất đông người đi tham dự mùa lễ hội, nàng có chút ngạc nhiên. Tôi liền giải thích cho nàng hiểu, vào những dịp như vậy, đặc biệt là chủ nhật, ở những sân ga lớn chuyện này là rất bình thường. Sở dĩ như vậy bởi người Nhật Bản rất thích đi du lịch ngắm cảnh thiên nhiên. Những nơi có phong cảnh thiên nhiên tươi đẹp và được chính phủ trùng tu, chăm sóc kỹ lưỡng lên tới con số hàng chục, có cả những nơi phải đi xa và những nơi ở gần. Vì thế, người dân có thể dễ dàng chọn lựa địa điểm du lịch cho thuận tiện và phù hợp. Khi tới ngày cuối tuần hoặc ngày nghỉ, nhiều đôi vợ chồng, nam thanh nữ tú hay những ông bố bà mẹ đều đưa con cái họ đi chơi xa ở nhiều địa điểm khác nhau.

“Tôi nghĩ rằng, việc tìm nơi cho người dân tiêu khiển thời gian rỗi của mình một cách có ích như vậy là yếu tố quan trọng khiến Nhật Bản trở thành một

cường quốc hùng mạnh”. Cuối cùng tôi nói lên suy nghĩ của mình: “Chính phủ Nhật Bản sắp xếp cho người dân có thể mua được sự nghỉ ngơi vô cùng có giá trị như vậy với cái giá quá rẻ và rất thuận tiện. Những người có thu nhập thấp cũng có cơ hội tìm kiếm được sự thư giãn theo cách này. Thời gian đầu mới tới Nhật Bản, tôi vẫn chưa nhìn ra vấn đề gì, nhưng sau khi ở đây nhiều năm, khi có được cái nhìn thấu đáo, tôi cũng thấy được lợi ích lớn lao đó. Người dân Nhật Bản hiểu rõ về đất nước của họ. Người Nhật rất chăm chỉ, trẻ nhỏ thường không lười biếng, chán nản cũng bởi được lớn lên trong môi trường văn minh như vậy”.

Khi tàu lửa đến sân ga, đám đông đang đợi chen chúc nhau lên tàu. Chỉ trong phút chốc, chỗ ngồi đã chật kín. Tôi không có ý định để công nương Kirati phải tranh giành chỗ ngồi với đám người đó.

“Chúng ta đợi chuyển tiếp theo thì hơn”. Tôi bảo nàng: “Chắc sẽ không tới mức tranh giành nhau như vậy đâu”.

“Chán quá, chúng ta sẽ phải đợi thêm mấy tiếng nữa”.

“Ở Nhật, chúng ta không cần đợi tàu đến hàng tiếng đồng hồ, cứ khoảng năm phút lại có một chuyến”.

Công nương Kirati chỉnh áo quần và trang điểm lại xong xuôi, một đoàn tàu nữa cũng vừa lúc tới nơi. Lần này chúng tôi có chỗ ngồi, nhưng cũng không được thoải mái lắm, vẫn còn có những người phải đợi chuyển tàu tiếp theo. Chúng tôi ngồi cạnh nhau trên chiếc ghế dành cho hai người. Những người Nhật đi cùng trên chuyến tàu tò mò nhìn hai chúng tôi. Một phần do chúng tôi đều là người nước ngoài và chắc chắn phần còn lại đến từ vẻ duyên dáng, xinh đẹp rực rỡ của công nương Kirati. Có rất nhiều trẻ nhỏ chạy đùa nghịch ngợm và trò chuyện nhí nhố với cha mẹ chúng trên chuyến tàu ấy.

“Ta mệt, nhưng vui”. Nàng nói sau khi tàu lăn bánh ít phút. “Ta yêu thích người Nhật Bản bởi họ biết cách thư giãn có hiệu quả như cậu đã nói. Ta hy vọng khi cậu trở về Thái Lan, cậu sẽ giúp người dân ta biết cách dùng thời gian rỗi của mình một cách có ích mà vẫn vui vẻ như vậy. Ta tin rằng cậu sẽ

làm tốt bởi cậu là du học sinh, dân ta thường tin tưởng vào những ai từng đi du học ở nước ngoài”.

“Tôi cũng từng nghe nói như vậy và cũng cảm thấy như thế khi còn ở Thái Lan. Nhưng khi tôi trở thành một du học sinh thực thụ và tận mắt nhìn thấy hiện trạng của đám bạn học ở đây, tôi cảm thấy rằng, mọi người đã khen ngợi thái quá. Khi có cơ hội học tập tốt hơn một chút so với những người bạn ở trong nước, chúng tôi được chứng kiến sự phát triển vượt bậc của một số thứ mà đất nước ta không có được. Nhưng nếu không tìm tòi học hỏi từ cơ hội tốt đẹp ấy, chúng tôi cũng không có gì đặc biệt để được coi là giỏi hơn những người khác. Ngoài ra, chúng tôi có thể trở nên nhầm đường lạc lối dễ hơn những sinh viên trong nước. Đất nước càng lớn mạnh thì càng có nhiều cám dỗ lôi kéo. Và công nương cũng thấy rồi đấy, chúng tôi ở đây mà không bị sự kiểm soát hay khống chế nào cả, chúng tôi phải tự mình đối chọi lại với muôn vàn điều cám dỗ. Công nương chắc nhận ra rằng, con người có thể dễ dàng bị khuất phục, không phải ai cũng có thể thoát khỏi những cám dỗ đó, có những người chiến thắng, nhưng cũng không ít người sa lầy. Và nếu thua, người ta sẽ có được vũ khí gì đặc biệt? Chúng tôi có quyền hạn gì đặc biệt để ngãng cao đầu hơn những người khác trong xã hội Thái Lan hiện nay?”.

“Cậu nói nghiêm túc quá, Nopporn. Bản thân ta cũng không rõ về cuộc sống của những du học sinh ở nước ngoài. Ta nói theo những gì ta từng được nghe, nhưng khi gặp cậu, hiểu rõ cậu hơn, tự đáy lòng ta cũng trở nên tin tưởng những du học sinh. Bởi ta đánh giá những du học sinh đó từ chính bản thân cậu”.

“Công nương khen ngợi tôi quá rồi. Nói thật, tôi không muốn mọi người quá tốt với du học sinh chúng tôi, kỳ vọng quá nhiều ở chúng tôi, bởi nếu thất vọng, chúng tôi có thể biến thành những kẻ tội đồ khi mà thực tế, công nương cũng thấy, tôi chưa từng có ý nghĩ sẽ lừa dối công nương”.

Công nương Kirati bật cười lớn với sự hài lòng và vui vẻ. Chúng tôi tiếp tục nói tới vấn đề này một lúc lâu, rồi miên man tới những câu chuyện vụn vặt

khác, và ngắm cảnh đẹp thiên nhiên hai bên đường đi. Hành trình của chúng tôi mất khoảng một tiếng rưỡi, theo như lời công nương Kirati thì đó là cuộc du ngoạn vô cùng thú vị.

Hơn nửa số người trên chuyến tàu hôm đó xuống ở ga Mitake cùng chúng tôi. Ra khỏi sân ga tới đường lớn, chúng tôi có thể thấy được vẻ đẹp của thiên nhiên nơi đây với những dòng suối lớn chảy êm đềm, bao quanh là màu xanh của núi rừng bát ngát, tất thảy nằm trong tầm mắt của chúng tôi. Công nương Kirati tỏ ra vô cùng hào hứng.

Chúng tôi thăm thú cảnh đẹp thiên nhiên và quán xá ở đó một lúc lâu rồi tìm chỗ nghỉ, dừng lại ăn uống ở một nhà hàng. Tôi nói với công nương Kirati rằng, nơi đây dân cư khá đông đúc. Tôi còn đưa nàng đi chơi bằng xe bus, chạy dọc dòng suối kế tiếp tới tận chân núi Mitake. Nơi ấy, chúng tôi có thể hưởng thụ không gian yên bình cùng vẻ đẹp của thiên nhiên, cũng là điểm dừng chân cuối cùng trong chuyến đi thư giãn vào ngày hôm đó của chúng tôi.

Sau khi đã nghỉ ngơi thăm thú quanh khu vực đông dân một hồi, chúng tôi lên ô tô đi thêm khoảng bốn mươi phút. Xe chạy dọc theo dòng suối trong vắt, có thể thấp thoáng thấy những viên đá chen chúc nhau dưới mặt nước. Phía bên kia đường là đồi núi xanh bát ngát đan xen nhiều loại cây lớn nhỏ. Trên đường xe chạy, có thể bắt gặp những nhóm người tình nguyện đi bộ suốt dọc đường, gồm cả người già, nam thanh nữ tú và trẻ nhỏ, trông ai cũng có vẻ rất hào hứng với cuộc hành trình.

Chúng tôi tới điểm dừng chân cuối cùng vào khoảng quá trưa. Rất ít người trụ lại được tới tận điểm cuối bởi trên suốt đoạn đường đi, du khách có thể tham quan các cảnh đẹp ở các trạm dừng khác nhau. Đối với những người không đăng ký tới các điểm xa cũng có thể lựa chọn ghé thăm một địa điểm nào đó. Vì vậy, khi chúng tôi xuống xe và đi men theo con đường nhỏ xuống thấp dần, chỉ còn lại hai người bạn đồng hành, đó là một người đàn ông trung niên cùng đứa con tầm mười hai tuổi.

Con đường mà chúng tôi đang đi xuống thấp dần, cuối cùng nó dẫn tới bờ suối. Chúng tôi đi đến thác nước vốn là cội nguồn của dòng suối rộng lớn lúc trước đó. Nước chảy xiết trên các móm đá, đan xen những khúc chảy mạnh là những đoạn chảy róc rách hướng về phía hạ lưu. Trên đường chúng tôi đi, có rất nhiều đồi núi trùng điệp, phủ một màu xanh thắm của muôn loài cây. Có lúc, chúng tôi xuống đứng trên những móm đá, cảm nhận làn nước suối mát trong đang chảy qua đôi giày của mình. Cả công nương Kirati và tôi đều biến thành hai đứa trẻ nhỏ tinh nghịch nhảy nhót vui đùa trên những móm đá ấy. Hai chúng tôi có lẽ đã tự do chơi đùa hết mình trong khoảnh khắc đó bởi gần như có thể nói rằng, chúng tôi đã hòa mình vào một thế giới hoàn toàn khác với người bạn đồng hành như dòng nước, móm đá và những bụi cây. Ánh nắng dịu nhẹ giúp chúng tôi cảm thấy vô cùng ấm áp. Người đàn ông trung niên cùng đứa con nhỏ đã rẽ theo một hướng khác với chúng tôi. Sau một lúc lâu, có đôi vợ chồng ghé thăm thế giới của chúng tôi, nhưng họ cũng nhanh chóng rời đi. Thế nên, hai chúng tôi giống như Adam và Eva trong một thế giới nhỏ vậy. Tôi hái bông hoa rừng màu tím, cài nhẹ lên vành tai công nương Kirati. Rồi nàng cũng hái bông hoa màu đỏ cài lên khuy áo tôi. Công nương Kirati thổ lộ với tôi rằng, nàng rất hạnh phúc khi tôi đưa nàng tới một nơi đầy quyến rũ được bao quanh bởi sự yên bình và vẻ đẹp tuyệt vời của thiên nhiên. Tôi cũng trả lời nàng rằng mình vô cùng vui sướng vì đã góp phần mang đến hạnh phúc cho nàng, hay nói cách khác là dẫn lối cho nàng tới thế giới của những niềm vui.

Tôi vẫn nhớ như in cái cảm giác của ngày hôm đó. Tôi không thể phủ nhận mình đã cảm thấy hạnh phúc và vui sướng tới nhường nào. Nhưng đôi lúc, một vài cảm giác khác đã tới làm phiền niềm hạnh phúc của tôi. Nó khiến cho trái tim tôi đập liên hồi với hoài nghi về một điều gì đó sẽ xảy ra trong vài giờ đồng hồ tới. Nó nhảy nhót tung bưng trong lồng ngực tôi. Tôi như thể cố gắng kìm hãm không cho nó bật ra bên ngoài nhưng gần như không thể. Tôi chẳng thể làm được gì ngoài việc chờ đợi thời gian trôi qua. Tôi mỗi mệt, mềm yếu nhưng tràn ngập hạnh phúc.

Chương IX

Sau khi dùng bữa trưa xong và nghỉ ngơi một hồi lâu, chúng tôi cùng nhau đi men con đường lớn theo hướng triền núi cao dần. Hai bên đường không có một bóng nhà, xa xa trước mặt chúng tôi là đỉnh núi cao vời vợi, có khoảng bốn tới năm túp lều được dựng lên cho thấy vẫn có người cư trú tại đó. Họ làm nương rẫy sống qua ngày và vùng đất nhỏ nhỏ trên đỉnh ngọn đồi là tất cả thế giới của họ. Trên suốt chặng đường, chúng tôi không bắt gặp một du khách nào cho tới khi đến điểm dừng chân cuối cùng trên đỉnh một ngọn núi cao. Chúng tôi ngồi nghỉ ngơi dưới tán một cây tuyết tùng cổ thụ, cành cây vươn tỏa khắp nơi.

Tôi sẽ không miêu tả chi tiết tới những gì chúng tôi đã trải qua tại đó mà sẽ nói sâu hơn tới một cuộc đối thoại, thứ đã bộc bạch một cách rõ ràng mọi khía cạnh trong đời sống của công nương Kirati. Tôi đã nhắc lại câu chuyện mà chúng tôi từng nói với nhau trong khu vườn của khách sạn Kaihin một lần nữa.

“Tôi muốn biết nguyên nhân nào khiến công nương quyết định kết hôn với ngài hầu tước?”.

“Xem ra cậu vô cùng hứng thú với vấn đề kết hôn, cậu đang chuẩn bị cho điều đó ư?”.

“Không phải”. Tôi vội trả lời. “Tôi không định chuẩn bị gì cho vấn đề hôn sự của mình. Và tôi cũng không mấy may quan tâm đến chuyện kết hôn của người đời. Tôi chỉ quan tâm đến câu chuyện của công nương mà thôi”.

“Sao cậu lại phải quan tâm đến chuyện riêng tư thầm kín của ta?”.

“Công nương chẳng phải đã từng nói trong số tất cả những người bạn của mình, công nương coi tôi là tri kỷ ư? Và hình như cũng chỉ có một người bạn duy nhất như vậy?”.

“Nhưng cậu muốn biết làm gì?”. Nàng nói một cách mềm lòng, “Cuộc đời ta là một cuộc đời không may mắn, nguyên nhân trong cuộc hôn nhân của ta xuất phát từ một người đàn bà bất hạnh nhất trong tình yêu, chẳng có điều gì tốt đẹp mà cậu nên nghe. Và nó có thể khiến cậu thấy buồn, đáng tiếc hay đáng đời cho sự bất hạnh của ta, chẳng vui chút nào đâu. Cậu quen biết ta khi là chính ta của thì hiện tại là tốt rồi, và có lẽ thế là đủ. Cậu không nên biết quá nhiều về phía sau cuộc đời ta, có khi cậu lại không thấy vui vì điều đó”.

“Tôi không phải người nhút nhát, mềm yếu, càng biết đó là chuyện liên quan đến sự buồn đau của công nương, tôi càng cảm thấy mình nên nghe”.

“Nopporn, dạo này sao cậu nói năng nghiêm túc quá vậy”. Nàng cười trừ mếu, “Ta thường không cấm cản được cậu điều gì”.

“Hai người em gái của công nương cũng đã kết hôn rồi, không phải sao?”. Tôi tiếp tục câu chuyện.

“Chúng kết hôn trước ta tận bảy, tám năm, giờ đây, chúng đang sống hạnh phúc bên chồng của chúng - mà không phải là ‘một ông chồng có tuổi’. Cũng không phải chỉ hạnh phúc thôi đâu, chúng có một cuộc sống gia đình với cả tình yêu và hạnh phúc”.

“Thật là đáng tiếc”.

“Bởi vì hai em gái ta chung sống hạnh phúc và tràn đầy tình yêu với chồng của chúng ư?”.

“Không phải. Tôi rất mừng cho họ. Nhưng tôi thấy buồn cho trường hợp của công nương”.

“Cậu đang muốn bình luận cho ta nghe hay muốn nghe câu chuyện từ chính miệng ta”.

“Tôi đã sẵn sàng lắng nghe rồi, thưa công nương!”.

“Cậu cũng biết rằng, ta kết hôn với ngài hầu tước mà không có tình yêu”. Công nương Kirati bắt đầu câu chuyện. “Điều mà cậu muốn biết từ ta lúc này là tại sao ta lại đồng ý lấy ngài hầu tước mặc dù không có tình yêu. Để cậu có thể sáng tỏ vấn đề này, ta cần phải cho cậu biết rõ một vấn đề quan trọng, đó là tại sao ta lại kết hôn khi đã ở độ tuổi ba lăm, ở cái độ quá thì đối với một người phụ nữ thành thân lần đầu. Cậu cũng thấy rằng, phần lớn phụ nữ sẽ lấy chồng ở độ tuổi từ hai mươi tới hai mươi lăm. Hay muộn lắm thì cũng không quá hoặc không nên để đến ngưỡng ba mươi. Nhưng tại làm sao ta lại thành hôn khi đã chạm ngưỡng ba lăm, tức là ở cái độ quá thì. Cậu có thể cố gắng bênh vực ta, cho rằng ta vẫn còn trẻ trung lắm. Nhưng cũng phải thừa nhận rằng, đây thực sự là độ tuổi quá già so với thực tế. Bởi một lý do nào đó, cậu chưa từng hỏi ta về vấn đề này. Cậu có thể không để ý bởi cho rằng nó không quan trọng, nhưng bản thân ta lại cảm nhận được sức nặng của nó và quan trọng tới mức có thể coi là gốc rễ của các vấn đề tiếp sau đó. Sở dĩ ta kết hôn mà không có tình yêu, ta sẽ trả lời cậu hai vấn đề để cậu có thể hiểu rõ câu chuyện của ta, rồi cậu sẽ thấy trời trong xanh không một gợn mây. Ta cần phải kết thúc sự hoài nghi của cậu, vì ta cũng sẽ không bị làm phiền bởi hàng loạt những câu hỏi ấy nữa”.

Công nương Kirati ngừng nói rồi nhìn thẳng vào mắt tôi. Lúc đó, tôi đang ngồi tập trung tinh thần, lắng nghe từng lời của nàng. Chúng tôi ngồi trên một tấm thảm hoa vuông khá rộng, thậm chí có thể duỗi chân để trò chuyện cho thoải mái nhưng cả hai đã không làm như vậy. Công nương Kirati ngồi dựa tay vào chiếc gối, bên cạnh cây tuyết tùng.

“Tôi thực sự muốn biết tại sao công nương lại chờ đợi tới tận bây giờ mới kết hôn? Tôi thực sự ngạc nhiên khi chưa bao giờ hỏi công nương về vấn đề này”.

“Cậu khờ hay là do chỉ biết suốt ngày khen ta trẻ đẹp?”. Nàng nói với giọng nửa đùa nửa thật. “Ta vừa mới kết hôn, nhưng cũng không phải cất công chờ đợi hôn lễ này. Nói như vậy, cậu có lẽ sẽ đoán rằng, thời thanh xuân của ta trải qua nhiều điều mới mẻ, hồi hộp. Thế nên, để cậu không phải mất thời gian đoán này đoán nọ, mà chắc là cậu sẽ đoán sai hết, ta sẽ nói trước với

cậu rằng, cuộc đời của ta không có cái gọi là đấu tranh vì tình yêu, không lãng phí những giọt nước mắt hay lên thiên đàng rồi lại xuống địa ngục, cũng không có chuyện gì hồi hộp đáng nhớ kiểu như vậy. Cuộc sống của ta cách xa với những điều đó. Trong cuộc đời ta chỉ toàn những câu chuyện hết sức bình thường và có lẽ nó quá đổi bình thường đến mức thất vọng. Chính điều đó đã khiến ta trở thành một người đàn bà bất hạnh”.

“Tôi không muốn phản biện nhưng cũng muốn tin rằng, trong cuộc đời đầy thăng trầm của công nương có lẽ không có một sự việc nào ly kỳ và lạ lẫm”.

“Cậu bé tốt của ta, cậu nên nghỉ học và trở thành một thầy bói bởi cậu luôn biết rõ chuyện của ta hơn cả bản thân ta nữa”.

Công nương Kirati tiếp tục câu chuyện.

“Cuộc sống thời con gái của ta khá hạn hẹp. Ta không có cơ hội vui chơi giải trí với những người bạn cùng trang lứa bình thường khác. Ta không cố ý tách mình ra khỏi những quý cô đó. Ta không phải quan, nhưng ta là con quan. Vào thời kỳ vẫn chưa có sự thay đổi chính quyền đó, cậu chắc cũng biết rằng, ngài là một ông quan chính thống, ngài sống trong thế giới của riêng ngài. Cha của ta cố gắng biến ta và những người con của ngài trở thành những ông chủ, bà chủ giống như ngài. Ta được học tập một cách bài bản ở trường học. Khi tới tuổi dậy thì, ngài kìm kẹp ta trong thế giới của ngài để bảo vệ ta khỏi những tác động từ thế giới bên ngoài. Ta tiếp tục được theo học với Mèm già^[8] ở tại nhà của ta, hay theo cách gọi thời đó là ‘cung’. Ta được biết chút ít đến thế giới bên ngoài thông qua cô giáo Mèm, mà cô ấy cũng lớn tuổi rồi chứ. Cô ấy cũng chẳng khác gì những bà cụ già ở đất nước ta. Những câu chuyện của cô cũng xoay quanh vấn đề về công, dung, ngôn, hạnh. Cũng vẫn còn may khi cô ấy chỉ cho ta biết rằng, trên thế giới này vẫn còn có những loại sách như Vogue hay Maccols^[9] có thể giúp giữ gìn sắc đẹp tươi trẻ rạng ngời của ta để nó bền bỉ với thời gian như một đóa hoa tú cầu”.

“Ta ở nhà học cùng cô giáo Mèm, thỉnh thoảng cha ta gửi ta vào trong cung để phục vụ một vài người họ hàng, vốn là những phu nhân quyền quý. Tuổi trẻ của ta đã trôi qua như thế trong nhiều năm, ta phải sống trong thế giới thượng lưu lâu tới mức ta không có cơ hội để nhận ra rằng, tuổi trẻ là tài sản quý giá nhất đối với một người con gái và ta nên trải qua khoảng thời gian thanh xuân đó như thế nào cho có ý nghĩa. Lúc đó, dường như ta chưa từng một lần hỏi bản thân rằng, liệu có phải là lựa chọn đúng khi ta che đậy tất cả sự tươi trẻ, thanh tân của mình khỏi con mắt của người đời? Cuộc sống còn có gì là thú vị nữa? Không sống đúng với khoảng đời thanh xuân nhất của mình là việc làm thông minh ư? Lúc đó ta không có ham muốn gì cả bởi ta không được giáo dục để trở thành người sống theo lý trí, ta đi theo con đường mà họ đã định sẵn, một con đường rất hẹp theo phong tục tập quán truyền thống”.

Công nương Kirati ngừng nói trong chốc lát. Tôi liền nhân cơ hội cất lời.

“Nhưng công nương mà tôi quen biết không giống như vậy chút nào. Công nương là người cẩn thận, chín chắn và thông minh hơn người bình thường như tôi rất nhiều”.

“Xin đừng nói rằng ta thông minh hơn cậu hay bất kỳ ai. Việc hòa hợp được với nhiều người coi như là phúc đức của ta rồi. Những sự việc trong nhiều năm sau đó biến ta trở thành một người chín chắn. Ngoài ra, cô giáo Mèm thường tìm nhiều sách hay bằng tiếng Anh cho ta đọc, đó là động lực giúp ta trở nên yêu đọc sách, rồi yêu luôn cả nghệ thuật, yêu mọi thứ thuộc về cái đẹp, rồi cũng thành một người cẩn thận. Ta nghĩ rằng, ta đã có được những tính cách đó rồi, mặt khác, việc ta giữ gìn sắc đẹp tươi trẻ của mình cũng chỉ để động viên tinh thần của ta lúc đó mà thôi. Ta đã nói rồi, ta vẫn chưa có ý định sẽ làm gì với tuổi trẻ của mình để hy vọng có được lợi ích to lớn cho bản thân ta”.

“Nếu như vậy, tôi thực sự thông cảm với công nương”. Tôi xen đôi lời giữa câu chuyện.

“Nhưng nghệ thuật đã giúp ta”. Nàng tiếp tục: “Ta không có thời gian để ngồi suy nghĩ hay buồn chán quá lâu. Ta có việc để làm gần như suốt cả ngày. Ta quan tâm tới việc vẽ tranh và dùng nhiều thời gian để luyện tập như cậu đã biết đó. Ta rất thích thú với công việc này. Ngoài ra, ta còn có một công việc cần làm hằng ngày, đó là duy trì sắc đẹp tươi trẻ của mình tới mức bền lâu nhất có thể. Ta tiêu tốn nhiều giờ trong một ngày vào công việc đó khiến nó gần như trở thành một hoạt động thường xuyên”.

“Thật khó tin”. Tôi không nén được sự nghi hoặc. “Công nương làm những gì mà cần tới nhiều thời gian và cả ngày như vậy? Thoa phấn, trang điểm, tô son chắc cũng chỉ một tiếng là đủ”.

Nàng cười, ánh mắt rạng rỡ vô cùng.

“Thực tế, nó phức tạp hơn cậu tưởng nhiều. Có lẽ cậu không hiểu hết về phụ nữ đâu. Ta cũng không mong cậu sẽ vội đưa ra kết luận rằng, ta dùng nhiều giờ đồng hồ trong ngày vào việc ấy một cách vô ích. Cậu cần thông cảm cho người phụ nữ. Chúng tôi sinh ra đã được mặc định như một món đồ trang sức của thế giới, làm đẹp cho đời và phải làm trách nhiệm đó một cách tốt nhất có thể. Chúng tôi cần phải chăm sóc giữ gìn thân hình của mình cho hoàn hảo nhất. Đúng, đó không phải là nghĩa vụ duy nhất hay là tất cả với người phụ nữ, nhưng cậu chắc không phản đối rằng, đó là một trách nhiệm của chúng tôi”.

“Tôi không có ý kiến gì về chuyện này, bởi ngoài sự tốt bụng, những người đàn ông luôn kiếm tìm cái đẹp ở người phụ nữ”.

“Hơn thế nữa, nhiều khi lòng tốt của người phụ nữ cũng bị gạt sang một bên nếu không đi liền với cái đẹp”. Công nương Kirati nhấn mạnh, “Khi em gái út của ta lấy chồng, ta luôn mơ tưởng đến tình yêu, cuộc sống tươi trẻ của ta cũng tràn đầy hy vọng. Hai năm sau đó, em gái thứ của ta cũng thành hôn cùng người con trai cô ấy yêu. Chính lúc đó, ta bắt đầu cảm thấy mình bất hạnh. Khi ấy ta hai mươi chín tuổi. Em gái ta lấy chồng năm hai mươi sáu tuổi. Lễ thành hôn cùng niềm hạnh phúc của con bé đã đâm nhói vào cảm

xúc của ta. Nopporn, cậu phải tin rằng, ta không ghen tỵ với em gái mình. Ta yêu thương nó không khác gì chính bản thân ta, nhưng ta cảm thấy buồn tủi cho số phận của mình. Lúc này, thật khó để ta có thể giải tỏa nỗi niềm trong lòng với cậu, bởi có vẻ như ta sẽ thành người thích khoe khoang, kể lể một cách đáng xấu hổ. Cậu tin là cậu đã hiểu rõ con người ta rồi sao?”.

“Tôi là tri kỷ của công nương. Tôi hiểu rất rõ và rất thông cảm với nỗi lòng của công nương”.

“Cậu tin vào đức hạnh của ta ư?”.

“Tôi chưa bao giờ nghi ngờ”.

“Cậu chắc chắn sao?”.

“Chắc chắn, tôi không dao động một chút nào cả”.

“Lời khẳng định của cậu chắc nịch như lời tuyên thệ vậy. Thế nên, ta sẽ nói tiếp cảm xúc của mình một cách trung thực và thật lòng”. Nàng lướt ánh nhìn qua đầu tôi, ánh mắt của nàng vẫn sáng ngời, nhưng phảng phất nỗi buồn man mác. “Khi hai mươi chín tuổi, ta vẫn đẹp và tươi trẻ hơn cả em gái của ta. Ta là người may mắn khi sinh ra đã có được vẻ đẹp trời ban, nhưng ta là người bất hạnh khi không có được tình yêu. Và có lẽ chính vì vẻ đẹp đó mà ta bị bảo vệ, tách biệt với thế giới bên ngoài hơn các em của ta. Ta sẽ không cảm thấy bất hạnh chút nào nếu sinh ra là một người phụ nữ xấu xí. Nhưng thần thánh linh thiêng đã ban cho ta vẻ đẹp này, cố sao lại không mở đường cho ta, cố sao lại không ban cho ta tình yêu, cố sao để cho vẻ đẹp này khô mòn trong hiu quạnh và trống rỗng, vẻ đẹp ấy được dày công chăm sóc, giữ gìn mà có lẽ rất nhiều phụ nữ không làm được”.

Tới lúc này, nét buồn ngày càng hiện hữu rõ hơn trong đôi mắt của nàng.

“Khi hai em gái của ta đều đã yên bề gia thất, ta cũng cảm thấy ngày càng cô đơn, hiu quạnh hơn. Nhưng khi suy xét đến sắc đẹp, sự tươi trẻ của bản thân lúc đó, ở độ tuổi hai mươi chín, ta vẫn hy vọng sẽ gặp được tình yêu của đời mình và kết hôn với người đàn ông mình yêu. Nopporn, cậu đừng nghĩ việc

thú nhận cảm xúc chân thật của ta là điều gì đáng xấu hổ. Tình yêu là điều kỳ diệu, là ước vọng lớn nhất của đời người. Ta cũng giống như số đông khi luôn mong muốn, mơ tưởng tới tình yêu và lễ cưới. Ta hy vọng được thổ lộ và được tự mình cảm nhận những câu chuyện thường nhật trong một thế giới mới như hai em gái của ta. Ta mong muốn có được ngôi nhà của riêng mình để có thể gắn kết, liên lạc với thế giới bên ngoài. Ta hy vọng có đứa con nhỏ để có thể được chăm sóc, yêu thương nó hết lòng. Ta muốn dùng vòng tay của mình sưởi ấm cho những đứa trẻ khác, vẫn còn nhiều điều mong ước tốt đẹp mà ta nghĩ đến, chỉ cần ta gặp được tình yêu”.

“Những hai mươi chín tuổi mà vẫn chưa từng yêu ai cũng đã coi như không may mắn rồi. Nhưng ta là người đen đui nhất trong chuyện này. Cái mong ước lớn lao của ta hết năm này qua năm khác vẫn mãi không thể trở thành sự thật, niềm hy vọng cũng nhạt dần, cho tới khi đến tận năm ta ba mươi tư tuổi, ngài hầu tước Atikanbodi đã bước vào cuộc đời ta”.

“Hầu tước và cha ta là chỗ quen thân. Cha ta khi đã về già cũng không nghiêm khắc lắm. Vì thế, khi hầu tước bày tỏ nguyện vọng muốn được thành thân với con gái cả của ngài, vốn dĩ đã trở thành ‘thành phần tồn đọng’ ở trong nhà quá lâu rồi, ngài cũng vui vẻ cho phép. Ngài nhìn nhận một cách trung thực rằng, việc hầu tước xin cưới ta là con đường duy nhất giúp ta có thể bắt đầu cuộc sống vợ chồng. Ngài e ngại, nếu ta từ chối thì nghĩa là ta chấp nhận cuộc sống đơn thân suốt cuộc đời này. Và nếu đó là sự thật, ngài sẽ thấy rất buồn. Ta hiểu rõ rằng, cha yêu thương và thấu hiểu nỗi bất hạnh của ta hơn bất cứ ai. Ngài hy vọng sẽ được thấy ta kết hôn, mong ta được hạnh phúc. Ngài tin rằng, việc để một người phụ nữ có nhan sắc như ta sống đơn lẻ suốt đời là sự đau khổ quá mức chịu đựng của ngài. Tuy nhiên, cha chỉ động viên, khuyên bảo ta nhận lời hầu tước, còn quyết định cuối cùng vẫn là do bản thân ta”.

Nàng đưa mắt nhìn tôi, cười buồn và tâm sự. Lòng tôi cũng trở nên yếu mềm theo nỗi buồn chất chứa từ nụ cười và đôi mắt tuyệt đẹp ấy.

“Khi ta biết được ý nguyện của hầu tước, ta vô cùng thảng thốt; khi được nghe lời khuyên nhủ từ cha, mong ta hãy thành thân cùng hầu tước, ta đã nước mắt lưng tròng. Ta khóc bởi nhiều cảm xúc đan xen. Cha hiểu nên đã an ủi ta rằng: ‘Con gái, cha không hề coi thường con. Cha rất hiểu lòng con. Con là người con ngoan nhất và xinh đẹp nhất trong số những đứa con yêu của cha. Không gì có thể diễn tả hết được niềm tự hào của cha về con. Cha biết rằng, con không thích hợp với một quý ông cao tuổi như ngài hầu tước Atikanbodi. Cha mong con sẽ được thành thân cùng người mà con yêu, người có địa vị và độ tuổi hợp với con. Nhưng số phận lại không công bằng với con. Cha rất tiếc cho sự xinh đẹp và ngoan hiền của con. Nhưng giờ con cũng đã ba lăm tuổi rồi, hãy thành thân đi con yêu, cùng với quý ông mà cha giới thiệu. Tuy rằng đã già, nhưng cũng là một người tốt’.”

“Ta nói rất ít với cha. Ta nhớ rằng, ta chỉ biết khóc. Sau khi an ủi ta, cha tới hôn lên trán ta một cách tội nghiệp, rồi để lại ta một mình. Vào tối hôm đó, ta ăn mặc thật đẹp, rồi đứng trước gương trong phòng ngủ của ta một hồi lâu. Ta quan sát kỹ từng phần trên cơ thể, thân hình ấy vẫn trẻ trung và không có một khiếm khuyết nào. Ta tự nhủ thân hình tươi trẻ, quyến rũ này lại phải thành hôn với một quý ông ở độ tuổi năm mươi ư? Ta quả thật sinh ra đã không được yêu và phải tuyệt vọng trong tình yêu sao? Ta không tin điều đó có thể xảy ra. Nhưng khi nghĩ đến độ tuổi của mình, ta lại thần thờ một lần nữa, những giọt nước mắt cứ thế rơi. Khi ta cảm nhận được một cách chắc chắn rằng, lời cầu hôn của hầu tước là tín hiệu rõ ràng cho thấy hy vọng của ta đã tắt lịm, là tín hiệu thông báo với ta rằng, cơ hội để ta có thể tìm thấy tình yêu và được kết hôn với người ta yêu đã không còn nữa, thời gian của ta đã hết rồi”.

“Khoảng ba đến năm ngày sau, cha không hề hỏi han ta về chuyện đó, ngài chờ câu trả lời của ta trong yên lặng. Ta có một khoảng thời gian để chọn lựa, có lẽ đó là khoảng thời gian yên bình nhất mà ta có thể tìm được vào lúc ấy để tìm ra câu trả lời một cách nghiêm túc. Cuối cùng, ta cũng đưa ra quyết định nhận lời cầu hôn của ngài hầu tước”.

“Tại sao công nương không từ chối, kể cả lúc này đây công nương vẫn còn trẻ trung và rất xinh đẹp”. Tôi nói nghiêm túc: “Công nương chắc chắn sẽ gặp được tình yêu nếu chờ đợi thêm một thời gian ngắn nữa. Lúc ấy, công nương nên từ chối”.

“Nopporn, cậu nói như thế chưa có chuyện gì xảy ra vậy”. Nàng cười nhẹ nhàng.

“Thế giới này quả thật độc ác”. Tôi ghen lời.

“Con người có thể độc ác, nhưng thế giới vẫn rất đáng yêu, không phải sao? Cậu cứ thử đi hết một vòng mà xem”. Nàng nhìn tôi một hồi rồi nói, “Ta đang định nói với cậu nguyên nhân nào khiến ta quyết định như vậy”.

“Tôi không hiểu gì hết, tôi cho rằng đó là một lý do không chính đáng”.

“Cậu bé ngoan của ta, đừng vội nóng giận, đừng quên là chúng ta đang nói tới câu chuyện đã qua, một câu chuyện đã có hồi kết, không đáng để chúng ta phải tranh luận như vậy”.

Chương X

Công nương Kirati tiếp tục câu chuyện.

“Những lời khuyên nhủ, động viên của cha là một trong những nguyên nhân khiến ta mềm lòng, cảm thấy lòng dịu lại khi nghĩ đến lời cầu hôn của ngài hầu tước. Ta biết rằng, lời từ chối của ta sẽ làm cho cha thất vọng và rất buồn, nhưng đó không phải là nguyên nhân quan trọng. Nguyên nhân chính xuất phát từ sự an phận của chính bản thân ta. Ta đã phải sống trong một thế giới nhỏ bé, hạn hẹp trong suốt ba mươi tư năm, ta vừa buồn chán lại vừa cô đơn, hiu quạnh. Chim nhỏ khi đủ lông đủ cánh còn rời khỏi tổ, bay đi khám phá thế giới rộng lớn bao la, huống chi ta là con người, lại trưởng thành đến mức sắp xế chiều rồi, cố gì lại chỉ ngồi yên một chỗ. Ta cần phải làm quen, khám phá với thế giới bên ngoài, cần một sự thay đổi trong cuộc sống, cần thử nghiệm những điều mới mẻ khác lạ hoàn toàn so với những điều ta đã làm trong suốt ba mươi tư năm. Chẳng điều gì có thể giúp ta thực hiện được những mong muốn đó, ngoại trừ kết hôn. Ta vô cùng bất hạnh khi sinh ra không có được tình yêu, nhưng kể cả như vậy, sẽ là thông minh ư khi ta cố nhắm mắt, cố che giấu cảm xúc với tất cả mọi thứ mà có lẽ sẽ khiến cuộc sống của ta dễ chịu hơn phần nào”.

“Bởi ngài hầu tước là một quý ông tốt, ta chẳng mất gì khi quyết định kết hôn với ngài. Đúng là ngài quá nhiều tuổi để lấy một người như ta, nhưng ta cũng chẳng có ai để mà chờ đợi. Ta có thể đợi một ai đó, nhưng người đó là ai? Ta có thể gặp người đó ở đâu? Thực tế, người đó có thể không có thật hoặc đã ra đi mới đây thôi. Lúc đó, ta có quá nhiều tham vọng. Việc ta đồng ý kết hôn với hầu tước cũng bởi vì nó thực tế, ta sẽ được toại nguyện nhiều mong ước. Ta thích thú, quan tâm khi được tiếp xúc và làm quen với một thế giới khác lạ. Ta cũng cảm nhận được niềm hạnh phúc, tuy rằng không có được tình yêu”.

Công nương Kirati chuyển mình ngồi thẳng lên, thở dài rồi lấy khăn tay chấm nơi khóe mắt.

“Nopporn, ta có cảm giác ta kể tất cả những chuyện này cho cậu nghe khi ta đã ngủ say rồi mơ màng. Ta có thể đã nói linh tinh quá rồi. Vì thế nên, ta sẽ dừng câu chuyện tại đây”.

“Tôi rất thích thú với câu chuyện của công nương. Tuy đó là một câu chuyện bình thường, nhưng tôi đã thực sự lắng nghe nó. Xin phép được hỏi công nương thêm vài ba câu nữa. Công nương chưa từng nghĩ một ngày nào đó công nương có thể sẽ yêu ngài hầu tước sao?”.

“Hình như ta đã từng một lần trả lời cậu rằng, ta sẽ không bao giờ yêu ngài được. Ngài đúng là một người tốt, nhưng ta còn mong muốn được gì ở ngài. Ngài cần được nghỉ ngơi, vui vẻ tĩnh dưỡng theo cách của ngài. Thời gian còn lại còn quá ít để ngài có thể tạo nên điều gì lý tưởng trong cuộc đời. Ngài không quan tâm đến những thứ hảo huyền hay những lời tán tỉnh. Ngài không có ý mơ tưởng đến những điều đẹp đẽ như thế. Ngài không có tương lai, ngài chỉ có quá khứ và hiện tại, nên sao có thể hy vọng có được tình yêu. Hoa hồng không thể đâm chồi trên đường bê tông được đâu”.

“Hạnh phúc mà không có tình yêu chẳng phải là quá khô khan sao?”.

“Nopporn, cậu đừng trói buộc ta bằng nhiều câu hỏi quá như vậy, ta sẽ không thở nổi, hãy cho ta một chút tự do đi”.

Nàng nhìn vào mắt tôi, cười ngọt ngào và nhẹ nhàng. Nét buồn trong đôi mắt đã vơi đi, thay vào đó là sự trong trẻo rạng rỡ. Nàng cầm gương soi, chỉnh sửa lại mái tóc và trang điểm trong chốc lát. Tôi cũng say mê nhìn ngắm theo nàng.

“Hôm nay, công nương có cảm thấy hạnh phúc không?”. Tôi hỏi nàng với giọng run run.

Nàng e thẹn gật đầu thay cho câu trả lời. Đôi mắt liếc nhìn đầy ma lực khiến trái tim tôi như tan chảy.

“Đã chiều muộn rồi, Nopporn, chúng ta chuẩn bị về thôi”. Nàng nhón chân định đứng lên, “Ô, chân ta tê cứng cả rồi, chắc tại ngồi quá lâu, chắc ta đi xuống không nổi nữa”.

“Tôi sẽ bế công nương xuống”.

Tôi đứng dậy và tới giữ người nàng, giúp nàng đứng lên. Nàng từ chối sự giúp đỡ của tôi bằng giọng nhã nhặn, nhưng tôi không nghe. Khi công nương Kirati đứng vững rồi, tôi vẫn giữ chặt tay của nàng và đến ngay sát gần nàng.

“Công nương có thấy hạnh phúc không?”.

“Nhìn từ đây xuống dòng suối phía dưới, ta cảm nhận được rằng chúng ta đã lên rất cao, ta còn đang tự hỏi sẽ đi xuống bằng cách nào đây”.

Tôi tiến tới gần nàng hơn chút nữa, đến mức cả hai như sắp chạm vào nhau. Công nương Kirati ngả người về phía gốc cây tuyết tùng. Tôi biết rằng, cả hai chúng tôi đều thở rất gấp.

“Ta phác thảo được hai bức tranh lúc dạo chơi ở phía dưới”.

“Tôi vô cùng hạnh phúc khi được gần gũi công nương như thế này”.

“Này, khi nào cậu mới buông ta ra để còn cùng nhau thu dọn đồ đạc?”.

“Tôi vẫn chưa muốn rời xa công nương”.

Tôi kéo nàng gần hơn nữa về phía mình.

“Nopporn, cậu đừng nhìn ta bằng ánh mắt như vậy”. Giọng nàng bắt đầu run lên: “Buông ta ra, ta có thể tự mình đứng vững được rồi”.

Tôi hôn nhẹ lên gò má ửng hồng của nàng. Không có sức mạnh nào trong cơ thể này có thể kìm hãm được tôi lúc ấy. Tôi ôm chặt nàng vào lòng, hôn nàng say đắm. Bất giác, tôi đã không còn tỉnh táo và mất hết cảm giác.

Công nương Kirati đẩy tay tôi ra và cố gắng thoát khỏi vòng tay tôi. Tôi ngoan ngoãn làm theo. Tôi nhanh chóng biến thành một đứa trẻ đang hồi lỗi. Công nương Kirati bám vào thân cây, thở ra một mối, khuôn mặt đỏ hồng như bị phơi nhiều giờ dưới cái nắng gắt gao vậy.

“Nopporn, cậu không biết mình vừa làm gì ư?”. Giọng của nàng vẫn còn run.

“Tôi biết rằng tôi yêu công nương”.

“Cậu thể hiện tình yêu với ta bằng cách đó liệu có thích hợp không?”.

“Tôi không biết có thích hợp hay không? Nhưng tình yêu chế ngự tôi, tình yêu trói buộc trái tim khiến tôi mất hết lý trí”.

Công nương Kirati nhìn tôi với ánh mắt thoáng buồn.

“Cậu thể hiện tình yêu của mình khi mất lý trí ư? Cậu có biết không có việc làm nào khiến chúng ta sau này phải thất vọng bằng việc hành động khi không tỉnh táo không?”.

“Nhưng tôi chắc chắn rằng tôi thật lòng yêu công nương”.

“Bộc lộ tình yêu khi mất hết lý trí như vậy còn có ý nghĩa gì nữa?”.

“Tôi yêu công nương bằng cả tấm lòng chân thật của mình, việc làm vừa rồi sẽ khắc ghi mãi mãi trong trái tim tôi”.

“Cậu nghĩ sẽ được gì khi nó thực sự khắc ghi trong lòng cậu như vậy?”.

“Trong tình yêu còn có thể tính toán đến lợi lộc được hay sao?”.

“Cậu có thể không nghĩ, ta có thể không nghĩ, nhưng tình yêu có thể tính với chúng ta đấy”. Công nương Kirati nói tiếp: “Cậu không nghĩ xem ta đang ở vị trí nào và cậu đang ở vị trí nào sao?”.

“Đó là điều tôi đã suy nghĩ nhiều nhất”.

“Thế mà cậu lại có hành động với ta như vừa rồi sao? Cậu có biết mình đã hành động một cách vô lý và trong lúc mất lý trí như cậu đã thừa nhận với ta không?”.

Tôi cúi đầu, khoanh tay trước ngực.

“Tôi cảm thấy vô cùng bí bách trong lòng. Tôi không biết phải giải thích thế nào để công nương nhìn nhận đúng về hành động của tôi ban này. Tôi chỉ biết chắc chắn rằng tình yêu chế ngự bản thân tôi, tuy rằng thực tế hành động ấy sai đạo đức nhưng tôi đi theo tiếng gọi của trái tim. Tôi đã cố gắng né tránh nhưng không thoát ra được. Khoảnh khắc gặp được tình yêu là sự gặp gỡ của duyên phận. Tôi xin công nương, làm ơn đừng lấy lý do ra để nói chuyện, làm ơn đừng lấy tư cách đạo đức ra để bàn luận. Tôi sẽ không có đường để trả lời. Những điều này được tạo ra đằng sau quy luật tự nhiên và mỗi người chúng ta đều sẽ phải theo sự chỉ dẫn của trái tim”.

“Nopporn, nếu như cả hai ta chỉ sống ở trên núi Mitake này đến cuối cuộc đời thì những điều cậu vừa nói đều đúng, nhưng thực tế là một lát nữa chúng ta sẽ rời khỏi ngọn núi này, đối mặt với mọi người. Rồi không lâu nữa cậu cũng phải trở lại công việc học tập của mình với biết bao hoài bão ước mơ về tương lai phía trước. Còn ta, ta cũng có trách nhiệm một lòng chung thủy với ngài hầu tước, sẽ đồng hành cùng ngài tới muôn trùng ngõ hẻm, luôn luôn quan tâm chăm sóc ngài theo đúng nghĩa vụ của một người vợ tốt, bất cứ lúc nào ngài cần đến ta cho tới khi ngài rời bỏ trách nhiệm của mình. Không lâu nữa chúng ta sẽ từ biệt nhau và đều phải sống cùng với những người luôn coi trọng nguyên nhân và tư cách đạo đức. Như vậy, cậu không để ta nói với cậu về những vấn đề này sao được. Cậu tin rằng, xã hội sẽ thừa nhận cái quy luật tự nhiên mà cậu đưa ra à? Nopporn, hãy tin ta, cậu phải đối mặt với thực tế, chỉ có thực tế mới có thể quyết định số phận của chúng ta. Quy tắc và sự lý tưởng hóa có thể mỹ lệ nhưng lại vô ích trong hành động thực tế”.

Tôi cảm giác mình đang đối mặt với một người phụ nữ bình tĩnh và quá đổi thông minh đến mức mà bản thân tôi không thể theo kịp. Nàng nên trở thành

một thánh nữ trong truyền kỳ chứ không phải chỉ là công nương Kirati, một người phụ nữ hết sức bình thường như lúc này.

“Tôi rất tiếc nếu đã làm cho công nương không hài lòng”. Tôi nói khẽ, cũng không biết phải nói gì hơn thế.

“Cậu khiến ta thấy bực bội trong lòng”.

“Làm ơn trả lời một câu thôi, công nương có tin vào tình yêu của tôi không?”.

“Ta tin cậu”.

“Công nương có thấy ghét bỏ hành vi vừa rồi của tôi không?”.

“Ta đã nói rồi, cậu không biết rằng mình đã làm gì. Sau này, cậu sẽ tự tìm được câu trả lời và cậu sẽ thấy thất vọng”.

“Công nương bắt đầu ghét tôi chưa?”.

“Nếu cậu không nhắc lại chuyện của ngày hôm nay nữa, ta sẽ coi cậu là Nopporn của trước đây và là duy nhất trong cuộc đời của ta”.

“Tôi sẽ vẫn được yêu công nương bằng tình yêu trong sáng của mình chứ?”.

“Đó là quyền riêng của cậu, nhưng sau một thời gian dài, cậu cũng sẽ tự từ bỏ cái quyền ấy thôi”.

“Tôi dám chắc chắn rằng mình sẽ không bao giờ hết yêu công nương”.

“Ở vào lứa thanh niên như cậu thường rất tin tưởng vào bản thân. Nhưng chúng ta cần xem xét thêm về sau này, ta chúc phúc cho sự tự tin của cậu”.

“Công nương sẽ đền đáp tình yêu của tôi chứ?”.

Công nương Kirati bước tới sát gần tôi, lấy hai tay đặt lên vai tôi và nói: “Cậu bé ngoan của ta, ta đã tha lỗi cho cậu rồi, chúng ta nên quên chuyện của ngày hôm nay đi thôi. Cậu phải quay trở lại là Nopporn trước đây, để

vui vẻ trò chuyện cùng với ta, hãy nhanh chóng dọn dẹp đồ đạc và chuẩn bị về thôi. Hầu tước, sẽ lo lắng nếu chúng ta về nhà quá muộn”.

Tôi cảm nhận giọng nói của nàng như mệnh lệnh được ban từ hoàng hậu. Tôi vì thế cũng không dám chối từ.

Vừa nói xong câu cuối, công nương Kirati không ngần ngại vén tay thu dọn đồ đạc vào trong hộp. Tôi khoanh tay, đứng nhìn nàng sắp xếp đồ đạc cho tới khi nàng nhắc tôi đến lần thứ hai, tôi mới giúp đỡ nàng. Trên đường về, nàng cùng tôi bàn luận về nhiều chuyện khác nhau một cách bình thường như chưa hề xảy ra chuyện gì quan trọng trong cuộc đời của cả hai chúng tôi trên ngọn núi ấy.

Chương XI

Sau khi xuống xe lửa tại sân ga Shinjuku, theo con đường lấp lánh ánh đèn, chúng tôi lên ô tô để đi về, công nương Kirati nhắc tôi:

“Nopporn, trông cậu ủ rũ quá, cậu cần phải chú ý hành vi của bản thân khi về tới nhà và đừng giật mình khi gặp hầu tước, chúng ta về muộn một chút. Nếu cậu có hành động là lạ, ngài sẽ nghi ngờ đấy”.

“Ngài hầu tước sẽ nghĩ gì sao?”. Tôi hỏi với chút giật mình.

“Ngài sẽ nghĩ gì thì ta cũng không đoán được, nhưng chúng ta đừng làm gì lạ để ngài phải suy nghĩ thì hơn”.

Tôi hứa sẽ cố gắng.

Khi ô tô đậu trước cửa nhà, công nương Kirati nhanh nhẹn bước xuống xe, tìm tôi đập mạnh hơn bình thường đôi chút.

Nàng hỏi nhẹ: “Cậu ổn chứ, Nopporn?”.

Tôi vừa gật đầu vừa cười, cố gắng để nàng thấy tôi đủ bình tĩnh. Cô gái giúp việc nói với chúng tôi rằng, ngài hầu tước vẫn chưa trở về nhà, tôi thở phào nhẹ nhõm. Giờ mới là lúc tôi cảm thấy mình thực sự rất bình tĩnh.

Đêm đó, tôi tạm biệt công nương Kirati tầm khoảng chín giờ. Tôi không về thẳng nhà ngay bởi không biết về nhà để làm gì, tôi không có đủ tinh thần để đọc sách hay dù có cố gắng đi ngủ thế nào chẳng nữa chắc cũng không thể chợp mắt nổi. Trong đầu óc tôi tràn ngập những cảm giác khác nhau, chẳng có ích gì khi về nhà lúc này. Từ nhà nghỉ của công nương Kirati, tôi lên xe trở lại thành phố. Tokyo lấp lánh ánh đèn, tôi xuống xe ngay trước công viên Ueno, lang thang đi vào khuôn viên rộng lớn và xinh đẹp ấy.

Tôi cứ thế đi mà không để ý mình đang xem gì và cũng không biết có những ai đang dạo chơi trong khuôn viên ấy. Chỉ biết rằng có đường đi, tôi cứ đi, cứ nghĩ ngợi, khi cảm thấy mỏi, tôi đến ngồi trên mặt sân bên bờ hồ. Tôi nằm dài ra bởi quá mệt mỏi suốt cả ngày, cố gắng nhớ lại những việc mình đã làm với công nương Kirati hồi chiều trên đỉnh núi Mitake. Tôi đã ôm nàng, hôn nàng đầy say mê, đã giải bày tình yêu của mình với nàng, tôi đã làm tới mức đó sao? Tôi đã tỏ tình và hôn công nương Kirati, phu nhân của ngài hầu tước Atikanbodi, người mà tôi vô cùng kính trọng ư? Tôi đã thực sự làm những điều đó!

Tôi thấy buồn hay hạnh phúc khi làm những việc này? Tôi thấy day dứt hay thoải mái khi đã giải bày tình yêu với công nương Kirati? Tôi không thể trả lời một cách dứt khoát. Tôi cũng hy vọng tìm được câu trả lời cho mình. Điều duy nhất tôi có thể chắc chắn lúc này là tôi yêu công nương Kirati bằng cả tấm lòng, yêu một cách say đắm.

Tôi tự hỏi bản thân rằng tôi có muốn có được công nương Kirati thật không? Tôi cảm thấy nếu không có công nương Kirati ở bên, tôi sẽ vô cùng buồn bã, hiu quạnh và rất nhớ nàng. Như vậy gọi là không cần nàng ư? Nhưng tôi không có quyền gì để giữ nàng ở bên trong khi nàng đã có nơi có chốn. Tôi định tranh giành nàng sao? Tôi chưa từng có ý định như vậy. Thứ nhất, tôi không ở vị trí có thể làm được điều ấy, tôi vẫn còn đang dang dở việc học hành. Thêm vào đó, hầu tước Atikanbodi là người tôi vô cùng kính trọng. Ngoài ra, tôi không đủ can đảm để đoán định liệu công nương Kirati có chịu từ bỏ danh dự của mình vì tình yêu và mong muốn của tôi hay vì cả tình yêu và ước muốn của nàng hay không?

Chính vì thế, tôi vẫn chưa thể trả lời rằng tôi cảm thấy buồn hay dễ chịu khi dám bày tỏ tình yêu của mình với công nương Kirati. Trong tâm trí của tôi tràn ngập những suy nghĩ khác nhau, mờ mịt và không rõ ràng. Cuối cùng, tôi quyết định, sẽ là không thích hợp nếu như cứ nghĩ ngợi đến vô vàn vấn đề ở một nơi yên tĩnh như thế này. Ra khỏi công viên Ueno, tôi bắt xe, cứ thế đi theo con đường vẫn còn lác đác người, hết con đường này đến con

đường khác mà không có điểm dừng. Cuối cùng, tôi cho xe đưa tới một quán bar tầm trung, không quá ồn ào và dung tục.

Sự thật thì tôi không quen với những nơi như thế này, lâu lâu mới tới đây một lần với nhiệm vụ dẫn đường cho những người khác. Tôi can đảm đến đây một mình vào ngày hôm đó cũng bởi tôi cần một sự thay đổi, cần giải trí để giảm bớt sự hỗn loạn của hàng ngàn vấn đề trong trí óc. Khi tôi lên đến tầng trên, một cô gái xinh đẹp chạy ra tiếp đón, tôi cảm thấy ngạc nhiên khi cô ấy nói rằng vẫn còn nhớ tôi mặc dù lâu lắm rồi tôi mới trở lại nơi này. Cô ấy còn nói vẫn nhớ rõ tôi bởi vì tôi nói tiếng bản địa thông thạo hơn tất cả những người Thái từng tới đây. Ngoài ngôn ngữ ra, cô gái đó cũng nói vẫn nhớ như in thái độ lịch sự nhã nhặn của tôi. Tôi từ tốn nói lời cảm ơn.

Khi uống cốc bia đầu tiên được khoảng năm phút và nói chuyện đưa đẩy với cô nàng tiếp bia và châm thuốc cho tôi hút, tôi cảm thấy dễ chịu hơn phần nào. Mọi thứ cũng trở nên sáng sủa hơn. Cái cảm giác lúc được ôm và hôn công nương Kirati say đắm lại quay về trong trí óc tôi. Tôi vừa uống bia vừa suy nghĩ. A! Ta hạnh phúc ư khi cho rằng mình là kẻ chiến thắng trong tình yêu, đã giành được trái tim của người phụ nữ xinh đẹp, thông minh và tốt bụng như công nương Kirati? Tôi vừa miên man suy nghĩ vừa tiếp tục câu chuyện mùi mẫn với cô tiếp viên. Khoảng tròn một tiếng sau, tôi loạng choạng ra khỏi quán bar để trở về nhà. Lần này không phải vì một mớ các vấn đề, mà là bia đã giúp tôi trở nên hứng khởi trong cái chệnh choáng hơi men.

Về tới nhà, tôi vẫn chưa đi ngủ ngay. Gần một giờ sáng tôi mới có thể chợp mắt được. Có một vấn đề cứ luẩn quẩn trong đầu ngay cả khi tôi đã say giấc nồng. Liệu tôi có lầm tưởng không khi cho rằng mình đã chiến thắng tình yêu, đã giành được trái tim của công nương Kirati? Công nương Kirati từng nói với tôi điều ấy ư? Lúc này tôi mới nghĩ ra trong khoảnh khắc đó, công nương Kirati không hề nói với tôi câu nào. Tuy vậy, cuối cùng tôi cũng thiếp đi với bộn bề những câu hỏi chưa tìm được lời giải đáp.

Chương XII

Ngày chúng tôi đi chơi ở núi Mitake hôm đó đã bước sang ngày đầu tiên của tuần thứ tám.

Theo đúng kế hoạch, ngài hầu tước và công nương Kirati sẽ khởi hành từ Tokyo trở về Thái Lan vào một ngày nào đó trong tuần này. Nhưng sau đó khoảng hai ngày, tôi nghe được tin từ công nương Kirati rằng, ngài hầu tước đã quyết định sẽ lưu lại Tokyo thêm hai tuần nữa. Trong khoảng thời gian đó, có hai việc quan trọng cần làm: Thứ nhất, ngài hầu tước và công nương Kirati sẽ nghỉ dưỡng tại Atami khoảng hai ngày để tắm nước nóng và ngắm một trong những cảnh đẹp danh bất hư truyền ở Nhật Bản; Thứ hai, giữa đường từ Tokyo tới Kobe, hai người sẽ dừng chân tại Osaka khoảng hai, ba ngày để thăm thú sự phát triển của thành phố công nghiệp chính ở Nhật Bản và đến thăm đài hăng phim Takarazuka, hăng phim lớn nhất của đất nước này.

Trong những ngày còn lại đó, tôi vẫn đến thăm và trò chuyện với công nương Kirati và ngài hầu tước Atikanbodi như trước đây. Tôi cần phải thừa nhận rằng, việc tiếp xúc với công nương Kirati những ngày sau đó, nhất là khi ở trước mặt phu quân của nàng, tôi không còn có được sự thoải mái tự nhiên như trước nữa. Tôi luôn phải cố gắng điều tiết hành vi của bản thân để không xảy ra điều gì bất thường. Sự cắn rứt của tôi lúc ấy chẳng khác gì cảm giác của một kẻ xấu xa đang mang bản án hình sự, giống như kẻ trộm sống giữa một cộng đồng trong sạch.

Thật đáng ngạc nhiên khi tôi nhận ra rằng, công nương Kirati không có biểu hiện gì là thay đổi hay bất thường. Nàng vẫn tỏ ra thân mật với tôi như trước đây, kể cả lúc ở trước mặt hay sau lưng người chồng của mình. Đặc biệt, những lúc ở trước mặt ngài hầu tước, sự thân thiết của nàng đối với tôi khiến tôi luôn có cảm giác giật mình. Tuy nhiên, việc nàng đối xử với tôi một cách

bình thường cũng khiến tôi thấy ấm lòng bởi nàng vẫn là công nương Kirati trước đây của tôi, nàng không hề ghét bỏ tôi sau khi tôi đã gây nên chuyện bất ngờ tại núi Mitake hôm đó.

Có vài lần tôi định nhắc lại chuyện cũ nhưng đều bị nàng ngắt lời. Một buổi tối ở Atami, công nương Kirati rủ riêng tôi ra ngoài đi dạo.

“Chỉ còn lại sáu ngày thôi”. Tôi đang nói tới chuyện phải từ biệt nhau.

“Cậu luôn đếm từng ngày sao Nopporn?”.

“Tôi đếm từng giờ, từng phút, thậm chí là từng hơi thở”.

“Cậu quá nghĩ ngợi về việc chúng ta từ biệt nhau rồi cậu bé ạ. Ta muốn nhắc cậu cẩn thận, nếu không sẽ bị ốm đấy. Cậu phải cố gắng kìm lòng”. Giọng nói của nàng tràn đầy sự quan tâm. Chính giọng nói ấy càng khiến trái tim tôi đau nhói.

“Tôi không định làm như vậy. Tôi không hiểu tại sao tôi phải kiềm chế tình yêu trong sáng của chính bản thân mình, coi nó như thứ tình yêu đáng thương, đáng nguyên rủa. Tôi không thể làm như vậy được”.

Công nương Kirati thở dài.

“Chúng ta không thể thay đổi được sự thật đâu, Nopporn”.

“Sự thật gì cơ?”.

“Sự thật rằng chúng ta sẽ phải từ biệt nhau trong vòng sáu ngày tới”.

“Một sự thật quá phũ phàng!”. Tôi bực bội nói.

“Chính vì lẽ đó, ta mới muốn cậu cố gắng kiềm chế, hãy tin ta đi cậu bé ngoan”.

“Tôi sẽ cố gắng, nhưng tôi nghĩ là vô ích thôi”.

“Chúng ta không nên gặp nhau mới phải”. Công nương Kirati nói như thể đang nhắc nhở bản thân nàng chứ không phải đang trò chuyện với tôi. “Sự

khởi đầu của chúng ta quá đẹp đẽ, nhưng cuối cùng chính nó lại đang hành hạ chúng ta”.

“Nó khiến công nương khổ tâm ư?”.

“Ta đau lòng vì thương cậu, thương vì cậu quá nghiêm túc với ta”.

“Tôi nghĩ rằng sự nghiêm túc là một đặc điểm của tình yêu thực sự”. Tôi mạnh dạn nói.

Công nương Kirati vẫn bình thản nói tiếp.

“Nếu ngay từ đầu ta khiến cậu không vừa lòng thì sự việc đã không đến nỗi này”.

“Nhưng tôi vô cùng hài lòng với tình hình hiện tại của mình. Tuy tình yêu có làm tôi khổ đau tới mức nào thì đó cũng là điều kỳ diệu của cuộc sống. Theo lời công nương nói, tôi không nhầm tưởng khi nghĩ rằng công nương cũng yêu tôi giống như tình cảm tôi dành cho công nương, một thứ tình cảm chân thành, nghiêm túc, đúng không?”.

“Hãy tin ta, Nopporn, cậu hãy cố gắng kìm nén”.

Cuối cùng, trong suốt thời gian ở Atami, tôi vẫn không nhận được câu trả lời rõ ràng từ chính miệng nàng.

Chúng tôi nghỉ ở khách sạn Osaka hai ngày. Công nương Kirati và tôi gần như không có thời gian trò chuyện riêng tư với nhau. Sáng sớm ngày sau đó, tức là ngày chúng tôi bắt đầu khởi hành đi Kobe, công nương Kirati đến gõ cửa phòng nghỉ của tôi. Vừa mở chốt khóa cửa, khi nhìn thấy tôi trong bộ áo gi lê màu ghi và thắt ca vát nghiêm chỉnh thay vì vẫn đang mặc đồ ngủ, nàng đã không khỏi ngạc nhiên.

“Ta tưởng cậu vẫn chưa thức dậy bởi đêm qua chúng ta ngủ muộn. Cậu định sửa soạn đi đâu à? Chúng ta sẽ khởi hành sau chín giờ sáng”.

“Tôi biết rồi, nhưng tôi không ngủ được nên dậy đánh răng rửa mặt, mặc quần áo. Tôi cảm thấy không thoải mái trong lòng nên định lát nữa sẽ xuống dưới đi dạo một chút”.

“Hôm nay thời tiết lạnh hơn bình thường, bên ngoài giăng đầy sương mù. Ta hy vọng lúc này cậu sẽ không ra ngoài”.

“Không đâu. Tôi chưa định ra ngoài ngay lúc này”.

Tôi đóng cửa lại rồi đi theo công nương Kirati, đến ngồi trên ghế trước bàn làm việc đặt ngay gần giường ngủ. Còn công nương Kirati ngồi trên mép giường. Tôi rất vui vì được gặp nàng ngay từ sáng sớm, tuy tôi có chút kỳ lạ, không biết nàng có chuyện gì mà lại muốn gặp tôi từ sáng tinh mơ như vậy.

Ở trước mặt công nương Kirati sáng sớm hôm đó, buổi sáng cuối cùng trước khi chúng tôi từ biệt nhau, trái tim tôi đập liên hồi. Tôi ngồi buồn bã, công nương Kirati cũng không nói nên lời. Chúng tôi chìm trong sự tĩnh lặng khoảng ba mươi phút.

Cuối cùng, nàng cũng chậm rãi cất lời.

“Chúng ta sẽ rời khỏi Osaka vào khoảng chín giờ ba mươi tới mười giờ, rồi ăn trưa ở Kobe theo lời mời của người bạn hữu ở đó, thuyền sẽ rời bến lúc hai giờ chiều”.

Tôi thần người khi nghe câu nói cuối.

“Khi tới Kobe, chúng ta chắc sẽ phải theo lịch trình tiếp khách như đã định”. Nàng nói nhẹ nhàng như khi bắt đầu. “Chúng ta chắc sẽ không có thời gian ở riêng tư với nhau nữa”.

Nàng ngừng lại một lát. Tôi nuốt nước bọt, tránh ánh mắt của nàng và chớp mắt liên hồi.

“Ta nghĩ rằng cậu chắc sẽ cần khoảng năm, mười phút để nói lời từ biệt nhau nên ta đã tới tìm cậu ngay từ sáng sớm thế này”.

Giọng nàng lạnh lùng khiến tôi thấy nghẹn ngào.

“Quả thật tôi vô cùng khao khát có được một khoảng thời gian như thế, cảm ơn công nương rất nhiều vì đã cho tôi cơ hội”. Tôi nói vồn vện như vậy rồi im lặng.

“Cậu nên tập trung học tập để gặt hái được thành công theo đúng ước nguyện. Ở Thái Lan, ta sẽ cầu chúc cho cậu”.

“Xin hãy nhớ tới tôi, đừng quên tình yêu thủy chung của tôi”.

“Ta chắc chắn sẽ làm như vậy, còn gì nữa không Nopporn?”.

“Tôi có hàng triệu lời muốn nói, nhưng thời gian có hạn. Tôi chỉ muốn được chọn khoảng một trăm từ để công nương thấu hiểu được hàng triệu lời ấy, nhưng lúc này đây tôi lại chẳng biết nói gì”.

“Cậu hãy nói những gì có thể nói, phần còn lại, ta sẽ đọc được từ đôi mắt của cậu”.

Tôi đưa mắt nhìn nàng với nỗi buồn xâm chiếm tâm hồn.

“Vậy công nương hãy đọc đi, bởi bây giờ tôi vẫn chưa biết phải nói gì”.

Chúng tôi nhìn vào mắt nhau trong phút chốc. Cuối cùng, công nương Kirati đứng dậy và đến ngay cạnh tôi. Nàng đặt tay lên vai tôi rồi nói:

“Cậu bé ngoan, hãy nghe lời khuyên của ta lần cuối cùng. Cậu rời quê hương tới Nhật Bản để học tập chứ không phải để yêu ta. Hãy tập trung phấn đấu cho mục tiêu của mình. Mọi quan hệ giữa chúng ta trong hai tháng qua, cậu hãy quên đi. Hãy nghĩ rằng, đó là một giấc mơ”.

Tôi đưa tay ra nắm lấy bàn tay nàng rồi xoa nhẹ.

“Đây chính là bàn tay thật, là công nương trong hiện thực, không phải là hình ảnh hay bóng dáng trong giấc mơ. Sao có thể bảo tôi nghĩ rằng đó chỉ là một giấc mơ mà thôi. Tôi yêu con người này đến tan nát con tim”.

Công nương Kirati nhẹ rút tay rồi ngoảnh mặt ra hướng khác.

“Hầu tước chắc cũng sắp dậy rồi, lát nữa ta phải quay lại phòng. Thời gian của chúng ta sắp hết rồi cậu bé ạ”.

Tôi đứng dậy.

“Công nương yêu tôi không?”. Tôi nói nhỏ tới mức gần như đang thì thầm.

“Ta là tri kỷ của cậu”. Công nương Kirati trả lời rồi lấy chiếc khăn lụa quàng cổ của nàng đưa cho tôi. “Hãy giữ vật này như một kỷ niệm về ta”.

Nàng đưa tay về phía tôi. Tôi phải cố gắng lắm mới có thể kìm nén được nỗi buồn trong lòng, mắt rơm rớm nước. Tôi nắm chặt lấy bàn tay ấy rồi hôn tay nàng một cách say đắm. Nàng không có phản kháng gì.

Công nương Kirati cúi đầu đứng lặng một lúc.

“Ta phải về phòng trước, lát nữa chúng ta sẽ gặp nhau ở phòng ăn, hãy cố gắng kiềm chế tình cảm của bản thân”. Nói xong câu cuối, nàng nhìn tôi rồi quay lưng đi chậm chậm ra phía cửa.

Một rưỡi chiều chúng tôi đi tới bến tàu. Có khoảng mười người bạn Thái Lan và Nhật Bản đến tiễn ngài hầu tước và phu nhân. Chúng tôi trò chuyện với nhau trong phòng hạng nhất trên tàu, tôi không chú tâm tới ai cả, chỉ mãi liếc nhìn công nương Kirati để khắc ghi hình ảnh khuôn mặt đó vào sâu trái tim mình.

Những giây phút cuối cùng cũng đã tới, tàu hú còi báo hiệu và đánh chuông nhắc nhở những người đến đưa tiễn rời tàu lên bờ. Ngài hầu tước và phu nhân bắt tay tạm biệt từng người bạn trong gian phòng lớn. Tới lượt tôi, ngài hầu tước nắm tay tôi một lúc lâu và nói lời cảm ơn.

“Chú sẽ không quên công ơn của cháu, cháu trai. Cháu đã giúp chú rất nhiều”. Ngài nói câu cuối cùng. Tôi vừa cảm thấy ấm lòng vừa thấy hổ thẹn nên không biết phải trả lời như thế nào. Tôi là người cuối cùng mà công nương Kirati đến để từ biệt, nàng đưa tay cho tôi nắm.

“Tạm biệt, cậu bé của ta”. Nàng nói rất khẽ. Tuy vậy, giọng nàng vẫn run rẩy, rồi im lặng, môi nàng mím chặt.

“Hãy luôn nhớ tới tôi”.

“Ta sẽ luôn tới nhớ tới cậu. Tạm biệt”.

“Tạm biệt”. Tôi cắn chặt răng. Tôi phải cố gắng hết sức để nước mắt không tuôn ra trước mặt mọi người, để bảo vệ cho danh dự của người phụ nữ mà tôi yêu nhất.

“Tạm biệt”.

Chúng tôi đi theo những người khác rời khỏi phòng lớn. Tới lúc rời tàu, ngài hầu tước đón nhận lời từ biệt từ đám đông thêm một lần nữa. Trong lúc hỗn độn ấy, tôi chỉ có khoảng một phút ở gần công nương Kirati và cách xa những người khác.

Nàng đưa tay cho tôi lần cuối.

“Công nương có yêu tôi không?”. Tôi thì thầm hỏi nàng.

“Nhanh rời tàu đi, Nopporn”. Nói xong, nàng đưa tay lên ôm mặt trong giây lát. “Nhanh đi đi, ta không chịu đựng nổi mất”.

Nàng cắn chặt môi dưới, tôi cũng làm như vậy. Cả hai chúng tôi mắt ướt nhòe, nhưng vẫn cố gắng kìm lòng để nước mắt không rơi xuống.

“Tạm biệt”. Tôi thì thầm thì lời cuối.

Khi buông tay nàng, tôi có cảm giác trái tim tôi đã gắn liền với bàn tay xinh đẹp đó.

Chương XIII

Khi đã ý thức được rằng, người phụ nữ mà tôi hết mực yêu thương, người phụ nữ đã chia sẻ mọi vui buồn cùng tôi đã đi xa, không phải chỉ mỗi người mỗi huyện, mỗi người mỗi tỉnh mà tôi có thể đi xe khách hay xe điện là gặp được nàng, mà đó là sự chia cách vượt biên giới quốc gia. Tôi cũng không ở vào vị trí có thể đánh đổi tất cả để về bên nàng. Phải năm năm nữa tôi mới có thể gặp lại nàng. Tôi buồn tui vô cùng khi nghĩ đến điều đó, nỗi buồn ấy quá da diết, đến mức không thể diễn tả bằng lời.

Trên đường ngồi xe lửa từ Kobe trở về Tokyo, tôi có cảm giác vô cùng đau khổ khi nhớ nhung tha thiết tới công nương Kirati. Tôi trở về vào lúc nửa đêm, khoảng đêm khuya khoắt ấy lại càng khiến tôi nhớ nàng.

Tôi về đến Tokyo vào rạng sáng hôm sau rồi tiếp tục đi tới huyện Aoyama Shihan, về thăm lại ngôi nhà mà nàng đã ở. Cảm xúc của tôi lúc ấy giống như đang đến thăm mộ người con gái mà mình hết mực yêu thương, giống như công nương Kirati đã rời xa tôi mãi mãi. Tôi tháo chốt, mở cửa đi chậm theo con đường vào trong. Tôi lặng lẽ đi quanh ngôi nhà, hồi tưởng lại hình ảnh chúng tôi dạo chơi cùng nhau. Các cánh cửa đều đóng kín mít không một tiếng động.

Tôi ngồi chơi trên đồi cỏ dưới rặng nho, nơi chúng tôi từng nhiều lần ngồi trò chuyện vào buổi khuya trước khi công nương Kirati đi ngủ. Trong ánh sáng vằng vặc của vầng trăng, tôi vẫn nhớ như in đôi mắt sâu thẳm và ngọt ngào của nàng. Những cảm xúc hỗn độn cứ xâm chiếm toàn bộ cơ thể tôi khi ngắm nhìn đôi mắt đầy ma lực ấy. Tâm hồn tôi chìm ngập trong những hồi ức về công nương Kirati. Sáng hôm đó trời âm u, lạnh lẽo và mất bóng những tia nắng mặt trời. Khi tôi chuyển mình đứng lên từ đồi cỏ và đưa mắt nhìn khắp nơi xung quanh ngôi nhà một lần nữa, tôi cảm thấy mắt mình rơi

lệ, bởi tôi quá nhớ thương nàng cho dù những gì còn lại lúc này chỉ là hình bóng.

Sau khi về tới nhà và dùng bữa tối, thay vì theo thông lệ, tôi thường tới ngồi thư giãn ở phòng khách cùng những người khác, đôi khi là nghe đài, nghe đĩa nhạc, trò chuyện hay đọc báo, tôi lại xin phép về phòng ở một mình. Tôi không thể cùng mọi người nghỉ ngơi được bởi tôi biết chắc chắn mình sẽ chẳng giúp ích gì cho họ cả. Đầu óc tôi gần như đã bị tê liệt bởi nó chỉ nghĩ về duy nhất một chuyện mà thôi.

Tôi cố gắng tìm cách nguôi ngoai những nỗi nhớ miên man về công nương Kirati bằng việc tìm đường cho những nghĩ suy đó được giải thoát, còn hơn cứ để cho chúng âm ỉ trong lòng tới mức không thể chịu đựng nổi. Nhưng cũng không có ai thích hợp để tôi có thể giải bày những tâm sự của mình. Tôi vẫn đủ tỉnh táo để không thông báo với ai đó rằng mình đang yêu say đắm công nương Kirati, yêu người phụ nữ vốn là vợ người bạn hữu của cha mình. Tôi vẫn còn đủ minh mẫn để biết rằng, lời nói đó sẽ làm hại chính tôi và người phụ nữ tôi yêu. Rất ít người sẽ đồng tình và thông cảm cho tôi.

Chỉ còn một cách cuối cùng, đó là giải bày tình cảm nhức nhối của tôi cho nàng biết, tôi liền cầm bút viết một bức thư gửi tới công nương Kirati ngay trong đêm hôm đó. Đây chính là bức thư đầu tiên.

Công nương yêu quý của tôi!

Tôi gần như không còn tỉnh táo bởi nỗi nhớ cứ trào dâng trong lòng, khi gương mặt công nương dần xa khuất và tôi hiểu rằng mình không còn được ngắm nhìn vẻ đẹp của khuôn mặt đó nữa. Tôi gần như ngã quỵ tại bến tàu khi bàn tay nhỏ ngừng vẫy bởi không còn đủ sức lực để vẫy nữa. Tôi không biết mình đã trở về Tokyo bằng cách nào, tôi đã trở về Tokyo ngay trong đêm hôm đó với cảm giác quay cuồng như một kẻ say rượu.

Tôi không thể trải qua đêm thứ hai không có công nương nếu không được giải bày phần nào những cảm xúc từ tận đáy lòng. Tôi gần như phát điên vì

nhớ, nó cứ luôn âm ỉ trong lồng ngực khiến tôi phải tìm cho nó một con đường thoát.

Tôi không thể vượt đại dương đến tìm công nương được, nhưng với những bức thư này, tôi sẽ luôn được ở bên công nương. Và xin người hãy nghe tôi một lần nữa, đây không phải chỉ là một bức thư, nó là cả một con người thật. Khi công nương về tới Băng Cốc, mở phong thư này ra, công nương hãy nghĩ nó không phải là cái gì xa xôi lạ lẫm, nó chính là Nopporn của công nương. Nếu công nương làm ơn hôn nó lấy một lần, tôi chắc sẽ cảm nhận được sự ngọt ngào tan chảy từ nụ hôn đó tuy chúng ta ở cách xa nhau hàng nghìn dặm.

Khi tôi đang viết bức thư này, chắc công nương đã qua thành phố Moji, ra khỏi biên giới Nhật Bản rồi. Tôi cố gắng tưởng tượng ra hình ảnh công nương, công nương vừa dùng bữa xong và đang ngồi trong khoang hạng nhất. Nhưng tôi e rằng, công nương chắc không thích ở cùng đám đông nên có thể sẽ để cho ngài hầu tước trò chuyện với thuyền trưởng và những vị khách khác, còn công nương có thể sẽ lên phòng áp mái trên tàu. Tôi mơ hồ hình dung ra hình ảnh công nương phần nhiều nghiêng về hướng thứ hai.

Đêm nay ánh trăng thật dịu nhẹ, nhưng giữa đại dương mênh mông chắc sẽ chẳng ngắm nhìn được gì ngoài những vì sao trên bầu trời và tiếng sóng biển rì rào. Thế giới trên biển chỉ có trời và nước mà thôi. Công nương sẽ lên mái tàu để làm gì cơ chứ? Để yên lặng nhớ tới tôi mà không bị người khác quấy rầy, để nhớ về ngôi nhà ở Băng Cốc hay để tắm ánh trăng thanh và hít thở gió biển mát lạnh.

Ồ, tôi quá ngô nghê rồi! Trí tưởng tượng của tôi quá nghiêng về những mong muốn cá nhân, những việc làm của công nương trong đó thật luẩn quẩn. Thật ra, không thể có chuyện công nương ở trên mái tàu và phơi gió biển được. Khi mới ra khỏi lãnh thổ Nhật Bản không xa, công nương chắc sẽ không chịu được sự lạnh lẽo đó và cũng không có lý do gì lại chấp nhận một mình chịu đựng gió biển lạnh thấu như vậy.

Nếu công nương không ở trong phòng tiệc, chắc công nương sẽ xuống đi dạo ở thành tàu phía dưới, nơi gió biển không thổi quá mạnh và lạnh giá. Công nương sẽ đứng bám vào lan can phía đuôi tàu, nơi có mái chắn gió, rồi nhìn xuống mặt biển và nhớ tới tôi một chút, cũng có thể là nhớ rất nhiều. Nopporn của công nương luôn xuất hiện ở mọi nơi mà công nương nhìn ngắm. Công nương nhìn thấy tôi trên mặt biển không? Tôi đang hòa trong những con sóng nhỏ vỗ rì rào vào thành tàu, ánh sáng phát ra từ sóng biển chính là đôi mắt của tôi, công nương có thấy không?

Nếu như có phép nhiệm màu cho tôi được một điều ước, tôi sẽ ước mình có thể thu nhỏ, ẩn nấp trong trái tim của công nương để biết rằng, mọi phút mọi giây, công nương đang nghĩ tới điều gì? Công nương có nhớ tới Nopporn của công nương nhiều hay không? Nhưng biết đâu đây công nương lại chẳng nhớ đến tôi chút nào thì sao?

Tôi mới phát hiện ra một sự thật vô cùng phũ phàng, cho dù tôi có hỏi công nương biết bao lần thì công nương cũng chưa từng cho tôi một câu trả lời rằng “công nương có yêu tôi không?”. Tôi biết sự im lặng ấy không có nghĩa là công nương từ chối tình yêu của tôi, nhưng tôi cũng hy vọng và khao khát được nghe công nương trả lời một cách rõ ràng. Nếu như công nương nói yêu tôi dù chỉ một lời thôi, tôi sẽ coi đó là điều kỳ diệu nhất mà tôi được nghe trong suốt cuộc đời. Công nương có thể khiến mong ước của tôi thành hiện thực được không?

Công nương đã hứa với tôi rằng, sẽ luôn nhớ tới tôi. Nhưng công nương cũng hiểu cho rằng, tôi không hy vọng công nương nhớ tới tôi như nhớ tới một đứa trẻ nhỏ đáng thương hay để chơi đùa. Tôi mong ước công nương nhớ tới tôi như... tôi là... Tôi nên nói thế nào bây giờ... Tôi muốn nói rằng... Tôi là người công nương yêu thương nhất hay là người duy nhất của công nương, được không?

Có lẽ công nương đang ngờ rằng, tôi viết bức thư này trong lúc không tỉnh táo, đúng không? Tôi cũng không biết nếu một người đang nhớ tới một ai đó

bằng cả trái tim và thổ lộ những cảm xúc đó với tất cả sự chân thành từ tận đáy lòng thì có gọi là không tình tảo được không?

Tôi không muốn kết thư ngay bởi khi viết, tôi có cảm giác mình được đem tâm hồn tới gần trái tim công nương nhất. Và đó cũng chính là điều an ủi tôi, tuy trong lúc này đây, công nương đang ở cách xa tôi hàng ngàn dặm.

Nhưng tôi cũng không biết phải viết thêm gì nữa, bởi mỗi dòng thư sẽ lại quẩn quanh những cảm xúc nhớ nhung khôn cùng, một nỗi nhớ không bao giờ chết.

Tôi sẽ ngừng thư tại đây và nói lời tạm biệt công nương trước khi say giấc - Oyasuminasai - công nương yêu thương của tôi. Tuy say giấc nồng nhưng thật có phước khi trong giấc mộng của tôi sẽ luôn có hình ảnh của công nương.

Yêu công nương rất nhiều!

Nopporn

Khi đã viết xong bức thư rồi, tôi vẫn lấy ra đọc lại nhiều lần, không phải để kiểm tra xem mình đã viết đủ lời hay ý đẹp chưa, tôi không có ý định viết một bức thư gửi tới công nương Kirati chỉ với những lời hoa mỹ, mà là để cảm nhận hương vị ngọt ngào của cảm giác tươi mới khi bản thân được giải thoát khỏi nỗi buồn khắc khoải. Tôi nhớ, đêm đó, tôi không mất nhiều thời gian lắm để có thể ngủ say. Cũng bởi sự mệt mỏi tới tột cùng, tôi mơ màng rất nhiều thứ, nhưng cũng là vô vàn hình ảnh về một người duy nhất nào đó mà thôi.

Tôi không để nỗi buồn giăng xé trong nhiều ngày. Khi cảm giác không thể chịu đựng được nữa, tôi đã viết thêm một bức thư gửi tới công nương Kirati trong lúc nàng vẫn đang lênh đênh sóng biển trên đường hồi hương.

Chương XIV

Gần một tháng kể từ khi công nương Kirati rời đi, tôi cũng nhận được một bức thư của nàng. Trước khi nhận được bức thư này, tôi như người phát điên trong nhiều ngày. Hằng ngày, mỗi khi trở về từ trường đại học, tôi đều kiểm tra hòm thư, khi phát hiện không có lá thư mình đang mòn mỏi chờ đợi, tôi thần thờ ra mặt. Tôi hỏi lại những người cùng sống trong nhà một lần nữa như một thói quen thường nhật tới mức họ đều cảm thấy kỳ lạ, cho đến ngày tôi nhận được thư của nàng.

Đang buồn bực với suy nghĩ sẽ không có tin tức gì từ công nương Kirati, tôi thần người ngồi cời giày trước cửa nhà thì Nobuko, con gái chủ nhà chạy tới đưa cho tôi một bức thư. Sau khi xem xét nét chữ viết ngoài phong thư và chắc chắn đó là nét chữ của ai rồi, tôi vội vàng cời giày tới mức Nobuko kinh ngạc, mục đích cũng là để nhanh chóng chạy vào phòng, đóng kín cửa và nằm dài đọc bức thư ấy một mình cùng với sự sung sướng khôn cùng. Tôi nói vồn vện hai chữ “cảm ơn” với Nobuko, rồi sung sướng chạy vào phòng. Bức thư của công nương Kirati có nội dung như sau.

Nopporn, cậu bé ngoan của ta!

Ta về tới nhà khoảng năm ngày thì nhận được cả hai bức thư của cậu. Tuy cậu viết mỗi bức thư vào một thời điểm, nhưng chúng đến cùng một lúc. Thực ra, ta nên viết thư trả lời cậu ngay mà không cần chờ đợi xem liệu có thư của cậu gửi đến nữa hay không, bởi ta muốn nhanh chóng nói lời cảm ơn cậu vì sự giúp đỡ vô giá mà cậu dành cho ta trong suốt quãng thời gian lưu trú tại Tokyo. Nhưng ta sẽ không cảm ơn cậu vì một điều duy nhất, đó là sự quan tâm quá nhiều của cậu với ta.

Ta không nghĩ rằng, sẽ nhận được thư của cậu nhanh đến thế. Cậu định trách ta vì đã chậm viết thư trả lời cậu hay bởi vì cậu đã quá vội vã gửi thư cho ta? Nếu ta đi, còn cậu bay, thật khó để có thể đem ra so sánh với nhau

được, đúng không? Ta hy vọng cậu sẽ không trách móc hay than phiền gì ta cả.

Tuy vậy, ta cũng không để cậu phải thất vọng, ta đã cầm bút viết bức thư này ngay sau ngày nhận được thư của cậu. Nopporn, cậu chắc sẽ không quá nóng vội tới mức muốn ta viết thư trả lời ngay trong ngày hôm đó chứ? Nếu như cậu vội vàng hay nóng lòng trong lúc này thì hãy đừng quên một thực tế rằng, ta không có thời gian như cậu, ở Băng Cốc, ta có rất nhiều việc phải làm mà có lẽ cậu không tưởng tượng nổi đâu.

Ta cảm nhận được sự nóng vội trong từng câu chữ của cậu tựa như cái lạnh cuối thu có lẽ vẫn chưa mấy may chạm vào trái tim cậu, tựa như cậu viết bức thư này ngay tại Băng Cốc oi ả vậy. Nếu như cậu vẫn chưa bình tĩnh lại, ta ngỏ ý khuyên cậu hãy vào ngồi trong tủ lạnh khi viết thư cho ta, hay nếu không như vậy thì hãy chờ tới mùa đông có tuyết phủ trắng xóa.

Ta nói như vậy không phải coi bức thư của cậu là trò đùa. Ta vô cùng thông cảm và thương cậu, thương cậu tới tan nát cõi lòng. Nhưng ta cũng hiểu rằng, sự không tinh táo ấy sẽ khiến cậu mất đi niềm hạnh phúc, ta muốn cậu được hạnh phúc, dù rằng đó là hạnh phúc gì đi chăng nữa.

Trong suốt hành trình trở về, tâm trạng của ta khá bình thường. Ta không đếm từng giờ từng phút chờ tới thời gian trở về nhà như tâm trạng của những người xa quê khác. Điều đó có lẽ xuất phát từ việc ta mới xa nhà chưa lâu, thêm vào đó cũng không có ai ở Băng Cốc để ta phải mong ngóng từng phút giây. Ta nhớ đến cha và các em nhưng không tới độ đứt ruột chờ mong, có lẽ đó chỉ là một nỗi nhớ thông thường mà thôi.

Nhưng sự ly biệt với cậu ngày hôm đó, ta cần thừa nhận rằng lòng ta có chút hỗn độn. Ta biết sự ra đi của mình sẽ khiến cậu buồn chán trong một thời gian. Cảm giác mà cậu lột tả trong thư cũng không hơn gì sự lo lắng trong lòng ta. Ta hy vọng cậu sẽ cảm thấy nhẹ nhàng hơn. Cái cảm xúc mãnh liệt mà cậu dành cho ta đến một lúc thích hợp sẽ dần biến mất, rồi cuối cùng, ta cũng sẽ không còn là người quan trọng trong cuộc đời cậu

nữa. Niềm hạnh phúc và những cảm xúc trong sáng đẹp đẽ không chút ràng buộc của trai trẻ sẽ trở lại lấp đầy tâm hồn của Nopporn như trước. Ta cầu nguyện và chờ đợi cho tới ngày đó.

Cậu biết không? Những dòng tâm sự về cảm xúc của cậu trong hai bức thư đã biến cậu thành kiểu đàn ông mà ta cần cẩn trọng khi liên lạc. Cậu không còn là Nopporn, người bạn trẻ thân thiết của ta trước đây nữa. Sự đáng yêu, trong sáng như một đứa trẻ ở cậu đã không còn nữa rồi. Cậu giống như một người đàn ông đáng sợ trong bức thư đó. Ta gần như không còn nhận ra hình ảnh Nopporn lần đầu ta gặp nữa.

Ta xin cậu, người bạn nhỏ của ta, cậu hãy cố gắng tìm lại con người của chính mình, cậu cần khống chế tình cảm của bản thân cho chín chắn. Cậu đủ cứng rắn để có thể làm như vậy trừ phi cậu muốn buông xuôi mọi thứ. Thật quá bất hạnh khi cậu chìm trong nỗi khổ sở vì nhớ người phụ nữ đó, một người phụ nữ bất hạnh, một người đã bị số phận bỏ rơi từ rất lâu rồi. Giờ đây, người ấy cũng không còn ở vị trí có thể trở thành niềm mơ ước của một ai đó được nữa.

Tuy mọi người có thể thừa nhận tình cảm của cậu đối với người phụ nữ đó, nhưng cậu cần chấp nhận một sự thật rằng nỗi nhớ đó thực chất là vô ích đối với bản thân cậu. Chẳng có lợi gì nếu như cậu cứ mãi nhớ nhung nghĩ ngợi tới ta khi mà niềm hy vọng của cậu sẽ không bao giờ biến thành sự thật. Đại dương mênh mông ngăn cản ta với cậu ư? Cậu cần hiểu rằng, chính việc ta đã có ngài hầu tước mới là bức tường ngăn cách ta và cậu ở hai thế giới. Chúng ta không thể gặp nhau được. Cậu cũng hiểu rõ điều này, không phải sao?

Nopporn, cậu còn tiếp tục mong nhớ tới ta để làm gì nữa? Ta không giúp cậu được, cũng chẳng có ai trên thế giới này giúp cậu được. Cuộc sống có muôn đường, nhưng đất trời đã quy định con đường đi của mỗi người từ trước rồi. Ta không cấm cũng không mong cậu nhớ tới ta, nhưng xin cậu hãy nhớ tới ta như nhớ tới một người bạn thân thiết, hay một người chị gái của cậu. Ta không mong cậu nhớ tới ta đến quặn quại đau khổ, xin đừng nhớ tới

ta với khát vọng có được cơ thể và trái tim ta làm tài sản riêng của cậu. Cậu cũng biết rằng, cậu đang mơ một điều không tưởng.

Hãy trở về chỗ cũ của cậu, người bạn nhỏ đáng yêu! Hãy quay về với sách vở và hoài bão về một công việc tràn đầy danh vọng. Tương lai cậu tươi sáng hơn người phụ nữ đó, người đã vô tình lạc đường vào cuộc sống của cậu trong phút chốc. Ta hy vọng rằng, những lời này của ta sẽ chạm tới suy nghĩ của cậu phần nào.

Cậu hãy gắng sức học hành. Đó chính là mục tiêu duy nhất của cậu lúc này. Ta sẽ ở trong số những người chờ đợi sự thành công của cậu. Nếu như tuổi đời của ta không quá ngắn thì chính bản thân ta chứ không phải ở dưới bóng của một ai khác sẽ chúc mừng tương lai tươi sáng của cậu với tất cả niềm tự hào.

Ta mong ngóng chờ đợi cho tâm trạng của cậu ổn định lại như trước đây. Ta hy vọng thời điểm mà ta đang chờ đợi sẽ đến vào một ngày không xa, tới khi đó, ta sẽ cảm thấy thanh thản và hạnh phúc.

Tuy bức thư này chỉ toàn những lời dặn dò nhưng ta chắc chắn không quên một điều quan trọng muốn nói với cậu. Ta thật lòng cảm ơn những tình cảm vô giá mà cậu dành cho ta.

Ta xin nhận lấy một nửa và khắc ghi trong suốt cuộc đời này. Cậu không cần phải nhắc lại điều đó nữa. Hãy nhớ tới ta, chỉ thi thoảng thôi và bao lâu cũng được.

Thư cũng dài rồi, vậy nên ta sẽ không nói đến câu chuyện của những người khác trong bức thư này. Nhưng ta muốn trách cậu một chút bởi sao cậu không viết thư gửi tới ngài hầu tước nữa. Cậu có biết rằng, thật sơ ý khi cậu chỉ quan tâm tới duy nhất một mình ta. Ta gần như giật mình khi ngài hầu tước hỏi rằng cậu viết trong thư những gì. Nếu cậu có mặt ở đây lúc đó, ta tin chắc cậu sẽ có cảm giác giống ta. May mắn bởi ngài không phải người hay ghen và ta cũng không phải người dễ giật mình.

Ta xin phép được kết thư tại đây được không cậu bé ngoan ? Hầu tước đang chuẩn bị đi ngủ và ta cũng không muốn ngài hỏi thêm ta điều gì không cần thiết nữa.

Tạm biệt, người bạn nhỏ của ta. Ta vẫn luôn nhớ và yêu mến cậu, mãi mãi là như thế.

Mong ước cho cậu được hạnh phúc!

Kirati

Bức thư đầu tiên của công nương Kirati đã phần nào giúp tôi tìm lại được sự thư thả và bình tĩnh trong tâm hồn. Câu từ của nàng vô cùng gần gũi, như thể tôi được nghe chúng từ chính miệng nàng. Lúc đầu, với nỗi nhớ cháy bỏng luôn thường trực, tôi vẫn chưa hiểu được ý nghĩa những lời khuyên răn của nàng, tôi không quan tâm lắm vì nghĩ rằng đó chỉ là những lời động viên thông thường mà thôi. Công nương Kirati chắc chắn không có chủ ý gì khi muốn tôi thôi tư tưởng tới nàng. Nhưng thời gian sau đó, khi đã đọc lại bức thư của nàng và suy nghĩ thấu đáo hơn, tôi dần thay đổi cách nghĩ theo hướng khác. Những lời dạy của nàng rất đáng để bận tâm, công nương Kirati có lẽ đang nghiêm túc nhắc nhở tôi làm như vậy cũng nên.

Chương XV

Về sau, tôi và công nương Kirati vẫn tiếp tục duy trì sự liên lạc qua những lá thư. Nỗi nhớ nàng vì thế cũng bớt da diết đi phần nào. Điều này xuất phát từ nhiều nguyên nhân. Một phần bởi càng yêu nàng, càng nhớ nhung khắc khoải bao nhiêu, tôi sẽ càng khó khống chế được cảm xúc của bản thân bấy nhiêu. Không lâu sau, những suy nghĩ thống khổ ấy cũng nhạt nhòa dần. Ngoài ra, đó cũng là thời điểm tôi cần tập trung cao độ, cố gắng hết sức trong học tập. Tất cả điều ấy đã giục giã tâm hồn tôi, dẫn đường cho những cảm xúc mãnh liệt trong tôi tìm đường về với cuộc sống thường nhật trước đây.

Khi đã khống chế bản thân được một lần, những lần sau đó dường như tôi đều thành công. Sau hai lá thư đầu tiên đầy yêu thương và nhớ nhung da diết, trong những lá thư viết tiếp sau đó không lâu, tôi vẫn không quên bộc bạch nỗi nhớ thương nàng. Nhưng sau khi ngâm nghĩ lại những lời nhắc nhở của công nương Kirati cùng sự mệt mỏi khó khăn trong suốt khoảng thời gian đầu chia xa, sự nóng vội trong lòng tôi cũng dần dần dịu lại. Vì vậy, những dòng thư sau này tôi viết tới nàng cũng không bao trùm nỗi nhớ khôn nguôi như lúc đầu. Và những lá thư cũng thưa dần theo thời gian. Khi tâm hồn tôi đã tìm lại được sự bình yên như trước kia, những dòng thư tới tay nàng cũng không còn đượm màu thống khổ, đau đớn mà đơn thuần chỉ giống như hỏi han một người bạn thân thiết. Như những gì tôi hiểu được khi ấy thì đó cũng chính là mong ước của công nương Kirati.

Tôi đã thổ lộ tình yêu và ngày đêm mong ngóng câu trả lời của nàng dù chỉ một lần trong mỗi bức thư. Tuy công nương Kirati viết thư trả lời bằng những lời lẽ đầy lạc quan, phấn chấn nhưng nàng chưa từng nhắc tới chuyện yêu đương. Đó là một trong những nguyên nhân quan trọng khiến tôi ngầm hiểu rằng, công nương Kirati thực sự muốn tôi quên hết những chuyện đã xảy ra giữa hai người hoặc ít nhất là sự việc xảy ra trên núi Mitake hôm đó,

ngày mà tôi đã bộc bạch hết những tâm sự trong lòng mình với nàng, ngày mà bờ môi tôi được hòa làm một với bờ môi mềm mại ấy. Nụ hôn đó vẫn đang thiêu đốt trái tim tôi, tôi chưa thể quên nhưng cũng dịu nhẹ đi phần nào bởi những nguyên nhân đã đề cập ở trên.

Cho tới hai năm sau đó, sự liên lạc giữa tôi và công nương Kirati ngày một nhạt nhòa. Tôi gần như không còn giữ lại vết tích gì trong trái tim mình. Những bức thư tôi từng viết hằng tháng gửi tới nàng cũng thưa thớt dần, gần như trong suốt năm thứ hai, tôi chỉ viết cho nàng vốn vẹn ba bức thư. Thực tế, những trách nhiệm trong công việc học hành của tôi cũng ngày một nặng nề hơn, và khi tâm hồn đã tìm lại được sự thanh bình vốn có, tôi cũng toàn tâm toàn ý cố gắng học tập để gây dựng nghề nghiệp trong tương lai.

Ngay chính bản thân tôi, khi nhớ lại những cảm giác lúc đó cũng không khỏi ngạc nhiên và tự hỏi mình rằng, tại sao công nương Kirati lại dễ dàng quên nhanh như vậy? Tôi, một chàng trai đêm ngày nhớ mong nàng, coi nàng là người quan trọng nhất trong cuộc đời, một người phụ nữ không thể thiếu được trong cuộc sống của mình bởi nếu không có nàng, mọi thứ sẽ trở nên vô nghĩa. Thế mà trong hai năm qua, tôi chỉ cảm giác được một điều duy nhất từ nàng, nàng chỉ đơn thuần là một trong những người thân của tôi đang sống ở Băng Cốc mà thôi.

Sau đó khoảng sáu tháng, tôi nhận được hung tin từ công nương Kirati rằng, ngài hầu tước Atikanbodi đã qua đời vì căn bệnh suy thận hiểm ác. Tôi rất buồn và bàng hoàng khi biết tin này, vội vã viết một bức thư chia buồn gửi tới nàng. Sự việc sau đó diễn ra bình thường. Sự ra đi của ngài hầu tước không nhen nhóm lòng tôi nảy lên hy vọng rằng tôi sẽ trở thành một phần quan trọng trong cuộc đời công nương Kirati hay thay đổi cuộc đời của chính tôi. Nó có lẽ sẽ khiến tôi thêm một lần nữa hồi tưởng lại mối quan hệ xưa kia đối với công nương Kirati. Thực tế lẽ ra phải như vậy, nhưng không hiểu quỷ thần nào đã ngăn cản không cho tôi mơ hồ theo hướng đó. Thật là kỳ lạ. Sau khi biết tin ngài hầu tước Atikanbodi qua đời, tôi vẫn để mọi việc diễn ra bình thường. Tôi tự nhắc bản thân rằng, việc không nắm lấy cơ hội

quan trọng ấy sẽ là điều có ý nghĩa nhất đối với cuộc đời của một ai đó. Cuộc đời này thật đáng thương!

Tôi tiếp tục học tập thêm ba năm nữa, cuối cùng cũng cập bến thành công. Trong khoảng thời gian gần tốt nghiệp, tôi chủ yếu liên lạc với gia đình tôi ở Băng Cốc. Anh em họ hàng khi biết tin tôi đạt được thành tích học tập xuất sắc và đang chuẩn bị tốt nghiệp đều viết thư chúc mừng và khen ngợi tới tôi. Trong số những người đó có cả vị hôn thê của tôi. Chắc chắn cha tôi đã khuyên nàng viết thư chúc mừng tôi, như một sợi dây trói buộc và nhắc nhở tôi rằng, có một người con gái đang chờ tôi về để cử hành hôn lễ ở Băng Cốc. Và tôi không nên dính dáng gì đến những người con gái khác ở Nhật Bản nữa.

Trên thực tế, chuyện này không cần ai phải ra mặt quan tâm lo lắng cho tôi. Vào thời điểm đó, tôi dốc toàn tâm sức vào việc phấn đấu thành danh trong công việc hơn bất cứ thứ gì. Chẳng có người con gái nào làm phiền tới thời gian của tôi. Kể cả người con gái vốn là vị hôn thê của mình, tôi cũng chưa từng quan tâm hay nhớ nhung nàng. Tôi không có nhiều thời gian rảnh rỗi để nghĩ tới những chuyện đó.

Tôi thực sự đã trưởng thành hơn rất nhiều, nhưng sự trưởng thành đó không dẫn lối cho tôi nghĩ tới việc ổn định chuyện đôi lứa. Giống như càng trưởng thành, tôi càng nới rộng hơn khoảng cách với phái yếu. Sự chín chắn giúp tôi giải quyết được mọi vấn đề khác và tập trung duy nhất cho sự phát triển nghề nghiệp.

Lá thư của vị hôn thê đã khiến trái tim yên bình của tôi tỉnh giấc để suy nghĩ đôi điều về chuyện kết hôn, nhưng cũng không khiến tôi thấy hồi hộp hay áp lực gì. Tôi không biết liệu mình có thể yêu được cô ấy hay không, bởi cả hai đều chưa thân thiết tới mức có thể nảy sinh thứ cảm xúc gọi là tình yêu đó được. Nhưng hôn nhân là gì? Thời điểm đó tôi cũng không thể cắt nghĩa rõ ràng. Tôi chỉ nghĩ qua loa rằng, cô ấy chắc phải là một quý cô lịch thiệp, tốt bụng và thích hợp để kết hôn với tôi. Nếu không như vậy, một người thông minh như cha không bao giờ chọn lựa cô ấy là đối tượng cho tôi. Khi trở về

tới Băng Cốc, vào một thời điểm thích hợp, cha chắc sẽ tổ chức thành hôn cho hai chúng tôi. Tôi sẽ không ghét bỏ cô ấy, tuy rằng cuộc hôn nhân này không phải xuất phát từ tình yêu hay sự say mê của đôi lứa. Tôi chắc sẽ dần dần thân thiết với cô ấy, rồi quý mến và nảy sinh tình yêu với cô ấy nhanh thôi. Cô ấy sẽ chăm nom nhà cửa, còn tôi sẽ đi làm, phấn đấu, chịu đựng khó khăn vì sự thành công trong tương lai. Hôn nhân chắc không có gì nhiều hơn thế. Lúc đó, tôi đã suy nghĩ đơn giản như vậy. Tôi cũng đã viết một bức thư với lời lẽ thân thiện để trả lời cô ấy.

Khi đã tốt nghiệp thành công, thay vì trở về nhà ngay sau đó, tôi đã vào làm thử việc trong một ngân hàng.

Trong khoảng thời gian ấy, tôi đã gửi tới công nương Kirati một bức thư kể về tình hình của mình. Tôi không viết quá dài bởi thực tế là càng về sau này, tôi càng không hay gửi tới nàng những lá thư dài như trước. Những bức thư của tôi mang tính chất xã giao nhiều hơn. Khi đã viết xong những điều cần thổ lộ, tôi cũng không biết phải viết gì thêm nữa. Thời gian quá thực đã làm thay đổi cảm xúc của một người tới mức khó tin.

Với mong muốn cho các bạn được biết thêm về những nghĩ suy của công nương Kirati đối với tôi sau hơn bốn năm kể từ ngày chúng tôi nói lời chào ly biệt, lúc này đây tôi xin được giới thiệu một bức thư mà nàng đã viết trả lời tôi.

“*Nopporn, cậu bé ngoan của ta!*”. Nàng luôn mở đầu thư với những lời lẽ như vậy, không hề thay đổi. Nàng viết những dòng tiếp theo.

Ta đã nhận được thư báo tin về sự thành công của cậu. Ta sẽ phải nói lời chúc tới cậu thế nào đây để cậu thấu hiểu hết sự vui mừng trong lòng ta. Nếu cậu có một người chị gái, chị ấy sẽ cảm thấy mừng rỡ thế nào khi cậu cậu bền thành công, ta chắc chắn sẽ thấy vui hơn như vậy nữa. Cậu biết rằng, ta thực tâm mong chờ sự thành công này của cậu trong suốt nhiều năm chúng ta không có dịp gặp nhau. Vì thế, xin cho ta được khoe khoang một chút về sự hồ hởi trong lòng mình. Cậu chắc là không trách ta chứ?

Ta lại càng cảm thấy vui mừng hơn nữa khi được biết, cậu ở lại đó làm việc thêm một năm trước khi trở về quê hương. Thực tế thì đó là dự định từ trước mà ta đã có dịp được nghe cậu nói trong khoảng thời gian còn lưu lại Tokyo. Và đây chính là bằng chứng cho thấy cậu là một chàng trai hết tâm hết sức với những hoài bão của bản thân tới mức nào. Cậu có niềm tin vào mọi kế hoạch mình đã đặt ra, không chỉ riêng trong việc học tập mà thôi. Bất kỳ thành công nào mà một người con trai như cậu có được, tuy rằng đối với những người khác là không tưởng, nhưng nó lại nằm trong tầm tay của cậu. Đây là lời khen ngợi từ tận đáy lòng mà ta dành cho cậu.

Một năm nữa, cho tới khi cậu trở về Thái Lan và chúng ta sẽ được gặp lại nhau, cậu chắc không còn là Nopporn, chàng trai đáng yêu mà ta từng gặp nữa. Cho tới lúc đó, đã gần năm, sáu năm trôi qua kể từ ngày chúng ta chia tay nhau, từ một chàng thanh niên mới hai mươi hai tuổi, cậu cũng đến hai mươi tám tuổi rồi. Nopporn của ta sẽ trở thành một chàng trai đúng nghĩa, không còn là cậu bé như trước kia nữa. Cậu chắc sẽ khác lắm, nhưng đó là sự khác biệt theo hướng phát triển tích cực, đối lập hoàn toàn với bản thân ta mà chính cậu cũng sẽ không khỏi ngạc nhiên. Nhưng ta khác vì ta ngày càng héo úa, già nua. Tuy vậy, chúng ta chắc chắn sẽ vẫn nhận ra nhau bởi có vài điều mà cả ta và cậu đều không thể quên được.

Cũng thật kỳ lạ, bởi sự liên lạc của hai chúng ta càng về sau này càng thưa thớt. Khoảng hai năm trước, ta nhớ rằng mình nhận được tin của cậu một năm không quá hai lần. Nhưng sự thực thì đó chính là mong ước của ta khi muốn cậu tập trung hết mình vào việc học tập, không nên lãng phí thời gian viết thư liên lạc thường xuyên và cậu cũng đã thực hiện đúng như vậy.

Năm năm đã trôi qua mà không quá khó khăn, vất vả. Một năm nữa cũng sẽ qua nhanh thôi và dễ dàng hơn rất nhiều. Tới giờ, ta chẳng có gì muốn khuyên nhủ hay căn dặn cậu nữa bởi cậu đã có thể làm chủ cuộc đời mình một cách vững vàng. Dường như cậu sẽ làm tốt hơn ta nữa.

Ta chờ đợi ngày cậu trở về, cậu bé của ta, để ta được tận mắt chứng kiến sự thành công trong cuộc đời cậu, người bạn nhỏ ạ.

Nhớ mãi cậu bé của ta!

Kirati

Tôi đọc bức thư của nàng với những cảm xúc hết sức bình thường. Đúng vậy, tôi cảm thấy mình đã làm đúng đạo với nàng như một người em trai với một người chị gái. Nàng luôn là người cho tôi những lời khuyên vô giá. Tôi không nhận ra rằng, những tình cảm nồng cháy tràn ngập yêu thương đối với nàng ngày nào giờ đã không còn trong trái tim mình nữa.

Tôi không đủ tinh ý để nhận ra những cảm xúc sâu xa mà công nương Kirati giấu trên từng dòng chữ trong bức thư ấy. Sự chau chuốt và những bí mật trong cuộc sống là điều tôi không có khả năng thấu hiểu được ngay lúc đó.

Chương XVI

Tại bến tàu của công ty Mitsui Bussan Kaisha vào buổi sáng cái ngày tôi bắt đầu chuyến hành trình vượt biển trên con tàu Nachisan Maru từ Nhật Bản trở về thành phố Băng Cốc. Hôm đó không có quá nhiều người trên tàu, chỉ có khoảng bảy tới tám hành khách, và tôi là người Thái Lan duy nhất trong số đó. Chính vì thế, khi tàu cập bến, không khó để tôi có thể trông thấy nhóm người ra chào đón mình.

Tôi nhìn thấy cha đầu tiên. Ông đứng ngay đầu trong một nhóm gồm họ hàng thân thiết khoảng mười người và chừng bốn, năm người bạn thân cùng lứa với tôi. Có một quý cô đứng trong nhóm người thân mà tôi không nhớ ra là ai, nhưng từ hành động tới biểu cảm đều cho thấy rằng, cô ấy quan tâm tới tôi không kém những người khác.

Tôi không nhìn thấy công nương Kirati trong số đó. Nhưng sau khi đưa mắt nhìn khắp xung quanh, tôi để ý thấy có một dáng ngọc trong bộ váy màu xanh nước biển đứng tựa vào cánh cửa một chiếc ô tô lớn. Rồi lại thấy có cánh tay nhỏ nhỏ chầm chậm vẫy về phía tôi. Tôi cũng vẫy chào lại với niềm vui sướng khôn xiết bởi tuy đứng hơi xa một chút nhưng tôi vẫn nhận ra chủ nhân của hình dáng ngọc ngà đó là công nương Kirati.

Khi nhân viên trên tàu mở cầu thang mạn tàu xong xuôi, nhóm người thân cùng bạn bè tôi nối nhau lên tàu. Tôi đứng đón ở ngay mép đường đi lên. Cha là người đầu tiên vui mừng chào đón tôi trở về, ông đi thẳng tới ôm lấy người con trai cả đã xa cách tới tám năm trời với tất cả nỗi niềm nhớ nhung tha thiết. Tôi cũng bước tới ôm chặt lấy ông. Những người thân và bạn bè cũng cùng tới gần chúc mừng tôi với chung một xúc cảm. Thật khó có thể diễn tả được tôi đã cảm thấy ấm lòng như thế nào trong ngày đầu tiên trở về Băng Cốc. Nhớ lại những gì đã qua vào buổi sáng hôm ấy, tôi vẫn tự nhủ với lòng rằng, đó là ngày tôi cảm thấy hạnh phúc, vui vẻ nhất trong cuộc đời.

Cho tới tận hôm nay, tôi vẫn chưa có được niềm hạnh phúc nào lớn lao hơn lần đó.

Trong lúc tôi đang ngại ngùng chào hỏi một quý cô, cha tôi khoác vai tôi rồi nói đây chính là vị hôn thê của con, tôi mới bắt đầu nhớ đến khuôn mặt ấy. Đó là một khuôn mặt ưa nhìn nhưng không có gì nổi bật. Hành động cử chỉ của nàng trước mặt tôi mang đầy vẻ ngại ngùng e thẹn. Tôi cũng không phải là người có tài ăn nói, cùng với việc chỉ mới quen biết nhau trong phút chốc, tôi lịch sự đối đáp vài ba câu, rồi nàng cũng nhường đường cho những người khác tiếp tục tới chào hỏi tôi.

Công nương Kirati là người cuối cùng lên tàu gặp tôi. Nàng mặc bộ váy màu xanh nước biển điểm xuyết những bông hoa trắng, đó cũng chính là bộ váy nàng mặc trong lần đầu chúng tôi gặp nhau ở thành phố Tokyo sáu năm về trước. Tuy đó là trang phục mà tôi đã khắc ghi trong tâm tưởng từ rất lâu trong lần đầu gặp gỡ nàng, nhưng vào buổi sáng hôm đó, tôi không để ý lắm mặc dù có đôi chút ngạc nhiên. Cũng thật kỳ lạ, vì nguyên nhân gì mà công nương Kirati mặc lại bộ trang phục của sáu năm về trước ra đón tôi trong ngày đầu tiên tôi trở về Băng Cốc?

Cử chỉ điệu bộ của nàng khi tiến tới gặp tôi vẫn bình tĩnh, nhẹ nhàng như xưa. Nếu có một chút khác biệt thì đó là nàng lịch thiệp hơn, đi liền với vẻ đẹp mặn mà đúng với độ tuổi bốn mươi của mình. Tuy rằng nét tươi trẻ có bớt đi phần nào, nhưng sự duyên dáng và vẻ đẹp vô giá vẫn ở mãi bên nàng. Dáng hình ấy vẫn khiến bất cứ ai cũng phải động lòng mỗi khi ngắm nhìn.

Công nương Kirati đến nắm bàn tay tôi, tôi cũng nắm chặt bàn tay nàng với niềm vui sướng, hồi hộp giống như được gặp lại người chị gái sau thời gian dài xa cách.

“Tôi nhớ công nương vô cùng”. Tôi lịch sự mở lời trước.

“Ta cũng rất nhớ cậu và vẫn luôn nhớ kể từ ngày chúng ta xa cách nhau”. Nàng nói chậm chạp, từ tốn, không một chút hồi hộp mặc dù tôi có thể thấy rõ sự vui mừng khôn xiết trong ánh mắt nàng. Câu nói của nàng thấu tâm

can và khiến tôi cảm thấy ái ngại khi nghĩ đến sự nhớ nhung của mình dành cho nàng. Tuy đôi lúc cũng quẫn quại nhưng không thể so sánh được với nỗi nhớ da diết sâu nặng mà nàng dành cho tôi được.

“Tôi thấy vui biết bao khi được gặp lại công nương”. Tôi nói tiếp.

“Ta cũng vẫn chờ cậu, mãi chờ đợi cậu”.

“Công nương tốt với tôi quá”.

“Nếu lời cậu nói là sự thực thì cậu cũng xứng đáng được nhận những điều đó, không phải sao?”.

“Tôi e rằng mình không xứng đáng. Công nương đã quá tốt với tôi rồi”. Nói xong tôi cười lớn. Tôi đã không để ý câu trả lời đó làm tổn thương công nương Kirati đến nhường nào. Tuy vậy, nàng im lặng trong giây lát.

“Cậu nắm tay tôi chặt quá”. Công nương Kirati nhẹ nhàng nói: “Sự việc hôm nay không giống với ngày chúng ta tạm biệt nhau ở Kobe”.

“Ồ, tôi xin lỗi”. Tôi kêu lên rồi buông tay nàng ngay sau đó. “Đây là Băng Cốc và chúng ta sẽ không phải chia xa nữa. Chúng ta sẽ không phải buồn bã như thế nữa”.

“Ai biết được, Nopporn?”. Nàng dịu dàng đáp lại khiến tôi thấy hơi kỳ lạ.

“Bởi tôi không nghĩ rằng cuộc đời mình sẽ có ngày rời khỏi nơi đây lần nữa”.

“Nhưng đó không phải lý do duy nhất của sự ly biệt và cũng không phải là gốc rễ duy nhất của sự buồn khổ”. Nói rồi nàng đưa tay lên chạm vào cánh tay tôi. “Nhưng đừng vội tranh luận lúc này, tất cả người thân của cậu đang rất muốn trò chuyện với cậu”.

“Công nương cũng giống như người thân của tôi”.

“Kể cả như vậy, hôm nay ta cũng không nên giữ cậu lại cho riêng mình. Đi thôi, cậu bé ngoan. Đi gặp cha của cậu thôi”.

Tôi đi ra cùng nàng, tiến thẳng tới phòng tiệc lớn nơi hầu hết người thân bạn bè đang tụ họp. Một vài người bạn ra ngoài kéo tôi vào phòng, vừa để xem tôi có mạnh khỏe sau nhiều ngày lênh đênh trên biển không, vừa giúp tôi chuyển đồ đạc xuống tàu. Sau đó, mọi người vây chặt lấy tôi, và gần như tôi không có chút ít thời gian nào được trò chuyện một cách thân tình với công nương Kirati cả.

Trong lúc xuống tàu, tôi ngỏ lời muốn mời nàng về nhà để có thêm thời gian trò chuyện.

“Ta xin phép cáo lui, Nopporn. Cậu nên dành ngày hôm nay cho họ hàng thân thiết của cậu”.

“Chẳng có người thân nào mà lại muốn ngồi với tôi suốt cả ngày đâu”.

“Ít nhất cũng có cha của cậu. Ngài ấy chắc chắn sẽ muốn nói chuyện với con trai của ngài trong nhiều giờ đồng hồ sau suốt khoảng thời gian xa cách tới tận bảy, tám năm trời. Và còn cả những người khác nữa”.

“Công nương chắc không vội nói tất cả mọi chuyện với tôi trong vòng vòn vẹn một ngày thôi chứ?”. Tôi trả lời với tiếng cười lớn cùng điệu bộ khá thận trọng.

“Chúng ta gặp nhau vào hôm khác nhé, Nopporn”.

“Nếu như vậy, tôi sẽ đến thăm công nương sớm nhất có thể”. Tôi thuận theo mong muốn của nàng.

Lần gặp lại đầu tiên giữa tôi và công nương Kirati ở Băng Cốc đã khép lại nhanh chóng và quá đổi giản đơn như vậy.

Trải qua nửa ngày náo nhiệt bởi sự đón chào và được nghỉ ngơi chút ít vào lúc chiều, đến buổi tối, sau khi dùng bữa xong, tôi ngồi trò chuyện với cha ở phòng nghỉ. Trong cuộc nói chuyện khá dài ấy, chúng tôi có nhắc đến cả công nương Kirati.

“Con rất thân thiết với phu nhân ngài hầu tước Atikanbodi à?”. Cha bỗng dừng hỏi tôi trong lúc đang nói đến hàng tá câu chuyện khác mà không có chủ đích gì.

“Cha đang nói tới công nương Kirati?”. Khi ngài đã xác thực, tôi liền nói tiếp. “Vâng ạ, con trở nên thân thiết với công nương sau lần họ đi du lịch ở Nhật Bản. Con đến giúp việc cho ngài hầu tước và phu nhân suốt thời gian đó”.

“Thật đáng tiếc bởi ngài hầu tước ra đi sớm quá”. Cha nói tiếp: “Khi hầu tước Atikanbodi còn sống, ta từng nghe ông ấy khen ngợi người vợ này rất nhiều. Và như ta chứng kiến, sau khi ngài hầu tước Atikanbodi tạ thế, ta cũng thấy phu nhân của ngài là người đúng mực, thật rất xứng đáng với lời khen ngợi”.

“Con là người vô cùng kính trọng đức hạnh của công nương”. Tôi đáp lại: “Tuy con chỉ được gặp công nương trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, nhưng con cũng hiểu rất rõ công nương. Đó là một quý bà thông minh xuất chúng và giàu lòng nhân ái. Con chưa từng gặp người phụ nữ nào thông minh và sâu sắc như công nương Kirati. Con nghĩ rằng, công nương nên tái giá và nàng chắc cũng khó lòng chối từ tấm lòng của một ai đó”.

“Nhưng cha cũng không chắc lắm. Bởi vì sau khi ngài hầu tước Atikanbodi qua đời, cha nghe nói công nương không hào hứng tham gia góp vui với cộng đồng, sống một cuộc sống yên bình, khép kín và rất được lòng những người bạn thân của ngài hầu tước Atikanbodi. Mới gần đây, cha nghe nói có một ai đó tới ngõ lời, và hình như là đề cập đến cả chuyện cưới xin, nhưng công nương từ chối. Có người đồn rằng, hình như công nương có tâm sự nào đó giấu kín trong lòng”.

Tôi im lặng ngồi lắng nghe. Rồi cha cũng chuyển sang nói những câu chuyện khác.

Chương XVII

Sau khi về tới Băng Cốc khoảng năm ngày, tôi mới tìm được khoảng thời gian phù hợp để tới thăm công nương Kirati. Thật ra là đã hơi muộn một chút, tôi nên đến thăm nàng sớm hơn thế. Nhưng tôi cũng có nhiều công việc cấp bách cần phải giải quyết cho xong và phần lớn là những việc liên quan đến nghề nghiệp của tôi. Khi ấy, đối với tôi mà nói, đó là ưu tiên số một.

Tôi đến thăm nàng tại nhà ở khu Bangkapi. Đó là những ngôi nhà một tầng, cỡ trung, tọa lạc trên một khu vực rộng lớn khoảng ba rai^[10]. Xung quanh là hàng rào cây bìm bìm phủ kín tầng tán lá xanh ngát và những bông hoa màu tím. Đi sâu vào bên trong, khu nhà chính nằm trên gờ đất cao hiện ra ngay trước mắt. Khu vực trước nhà làm thành sân đi dạo. Qua một vườn hoa đủ sắc màu, có một hồ nước lớn nằm ở bên trái gần cửa vào. Giữa vườn hoa có một chòi nghỉ nhỏ, bao quanh bởi nhiều cây leo trông rất mát mắt.

Đây là ngôi nhà tuyệt vời nhất trong số những ngôi nhà ở khu vực Bangkapi. Đó là cảm xúc đầu tiên của tôi khi tới nhà công nương Kirati và sau khi có sự so sánh với hơn chục căn nhà khác đã thấy trên đường đi. Những căn nhà đó đều rất đẹp nhưng không có được cách bài trí hài hòa bên trong cùng không gian yên bình, dễ chịu như nhà của công nương Kirati. Khi phóng mắt ngắm nhìn vườn hoa điểm xuyết bởi nhiều tảng đá lớn, tôi có cảm giác mình đã thân quen với ngôi nhà này từ lâu. Đó cũng bởi vì cách trang trí vườn khá giống với phong cách của người Nhật Bản, những loại cây không được bài trí thành từng khu theo khuôn mẫu nhất định mà được trồng đan xen. Vì vậy, trông nó giống một khu vườn tự nhiên hơn là khu vườn nhân tạo. Tuy thực tế là một vườn hoa nhân tạo, nhưng tràn đầy không khí của thiên nhiên giống như vườn hoa quốc gia rộng lớn ở Nikko mà tôi đã từng đến tham quan nhiều lần.

Cửa vào đã mở sẵn, xe chạy chậm chậm tiến vào bên trong. Khi đưa mắt tới giữa vườn hoa, tôi thấy một quý cô thấp thoáng sau bụi cây. Tôi vẫn nhớ vóc dáng đó nên cho xe dừng lại trước khi tiến sâu vào gần cửa nhà. Khi xuống xe và đứng trên đường, tôi nhìn thấy rất rõ công nương Kirati đang bước ra từ sau gốc cây.

“Nopporn”. Nàng gọi từ xa.

Tôi cởi mũ và đi thẳng tới chỗ nàng.

Khi tôi tới gần công nương Kirati, một con chó béc-giê Đức đang chơi loanh quanh ở gần đó chạy lại bên cạnh nàng và hằm hằm nhìn tôi. Công nương Kirati cúi thấp người, lấy tay xoa nhẹ lên đầu nó và gọi tên hai, ba lần. Rồi nó cũng hiền hòa nằm dài dưới chân nàng.

“Công nương nuôi con chó to và dữ quá”. Tôi cất lời, “Nó đang nghi ngờ tôi kìa”.

Nàng cười.

“Towald là người bạn thân thiết của ta. Nhà không có mấy người nên đành nhờ cậu Towald làm lính canh chống lại kẻ xấu. Phải rồi, nó thường nghi ngờ người lạ. Nhưng giờ ta đã giải thích cho nó hiểu cậu là bạn của ta, không phải kẻ xấu”. Nói xong công nương Kirati cúi xuống xoa đầu Towald và bảo nó đi chơi chỗ khác. Nó ngoan ngoãn nghe lời.

“Ta nên mời cậu vào nhà mới phải”. Nàng ngẩng lên nói tiếp.

Lúc đó, chúng tôi đang đứng cạnh bộ bàn ghế ngoài trời đặt giữa vườn hoa, cũng là nơi công nương Kirati ngồi chơi lúc trước.

“Tôi rất thích nơi này, trông rất thoáng đãng, dễ chịu và được mở mang tầm mắt với những loại hoa đa dạng”. Vừa nói tôi vừa đặt mũ xuống bàn.

“Nếu cậu thích, ta rất vui được đón tiếp cậu ở đây”.

Khi cả hai chúng tôi đã ngồi xuống ghế, tôi cất lời:

“Tôi xin lỗi vì đã đến thăm công nương quá muộn. Cũng bởi tôi phải đi gặp nhiều vị quan chức liên quan tới công việc sẽ làm ở đây. Tôi không muốn bỏ lỡ thời điểm này”.

“Ta tha lỗi cho cậu. Cậu làm đúng rồi, Nopporn. Cậu nên đặt công việc lên hàng đầu”.

“Tôi phải thú nhận với công nương rằng, trong hai, ba năm trở lại đây, tôi dốc toàn bộ tâm sức cho công việc của mình. Không phải để kiếm được thật nhiều tiền, hưởng lạc vui thú mà mong ước lớn lao của tôi là được làm việc. Tôi tin rằng, tôi sẽ vô cùng hạnh phúc nếu được làm công việc đúng với chuyên ngành mà mình đã học. Chính điều này có thể khiến tôi kém về những mặt khác như quan hệ xã hội, kể cả việc đến thăm công nương lần này”.

“Lỗi này khiến cậu đáng yêu hơn gấp nhiều lần”. Nàng cười, nụ cười đầy độ lượng, hiền từ và xen lẫn ngọt ngào. Đó cũng là nụ cười mà tôi đã từng thấy từ rất lâu, những ký ức vội tràn về ngay khi tôi được ngắm nhìn nụ cười ấy thêm một lần nữa. “Cậu đã hoàn toàn trưởng thành rồi, Nopporn. Cậu có nhận ra rằng, giờ đây bóng dáng của cậu bé ngày nào đã không còn nữa không?”.

“Tôi nghĩ mình chắc có chút thay đổi nhưng thật khó để bản thân tôi có thể cảm nhận được điều đó”.

“Cậu đã thực sự thành một quý ông và trông có vẻ lạnh lùng khác với trước kia”.

“Tôi thực sự không nhận ra điều đó. Về phía công nương, tôi cũng thoáng nhận ra một chút thay đổi”.

“Ta đã già hơn nhiều rồi”.

“Tôi không thấy vậy. Xin lỗi, công nương bao nhiêu tuổi rồi ạ?”.

“Tròn bốn mươi”.

“Xin thứ lỗi nhưng công nương vẫn còn rất trẻ”.

“Gì vậy, Nopporn. Cậu cứ xin lỗi ta mãi thôi”. Nàng hơi nghiêm giọng: “Cậu xin lỗi giống như là ta đang bắt lỗi cậu mọi thứ vậy. Cậu thực sự đã thay đổi nhiều quá”.

“Tôi sợ rằng mình sẽ nói điều gì đó không phù hợp”.

“Kể cả như vậy, lời nói ra rồi thì cũng không cần thiết phải xin lỗi. Giờ đây, ta không còn là quý bà mà cậu từng gặp ở Tokyo nữa. Đã gần sáu năm trôi qua rồi. Nếu cậu định ăn nói quá xã giao với ta, cậu cũng không nên khen ta vẫn còn trẻ nữa”.

“Nhưng đó là cảm nhận thật lòng của tôi”.

“Cậu quá tự tin rồi. Tin ta đi, Nopporn, ta giờ đã tròn bốn mươi, ta hiểu rõ rằng mình đã già”.

“Có lẽ đó là sự tự tin của công nương hơn là của tôi”. Nói xong tôi liền chuyển chủ đề: “Công nương chắc đã sống rất hạnh phúc và thoải mái trong ngôi nhà này. Nó quá đẹp và phù hợp với công nương. Công nương hãy nói ít nhiều về chuyện của công nương cho tôi nghe với”.

Nàng nhìn tôi thoáng chút nghi ngờ.

“Cậu tin rằng mình vẫn còn thực sự quan tâm tới cuộc sống của ta sao?”.

“Tôi vẫn luôn quan tâm tới cuộc sống của công nương”.

“Giờ đây, khi cậu đã trở về Băng Cốc, cậu sẽ có công việc và nhiều mối quan hệ cần phải quan tâm. Ta e rằng cậu sẽ có rất ít thời gian để ý tới cuộc sống của ta. Giờ đã khác xa so với thời điểm chúng ta gặp nhau ở Tokyo rồi, phải không Nopporn?”.

Tôi gần như đồng tình với lời nói của công nương Kirati. Tôi đã không còn có thời gian và những cảm giác nhớ nhung vô nghĩa với nàng như trước kia nữa. Những việc từng xảy ra đã ra khỏi trí óc của tôi kể cả ký ức trên núi

Mitake ngày đó, ký ức mà tôi đã có lần nghĩ rằng nó sẽ mãi mãi khắc ghi trong cuộc đời tôi. Tôi gần như không còn hồi tưởng lại hay nhớ nhung điều gì. Mọi thứ dường như đã ngủ yên trong quá khứ. Giờ là lúc tôi bắt đầu những điều mới mẻ. Đối với tôi, lúc này là thời điểm dành cho công việc và những chặng đường phía trước. Sự thực là tôi đã không còn có cảm giác nôn nả như đã từng có sáu năm trước đây.

Về phía công nương Kirati, tôi không thể đoán được nàng hói như vậy chỉ để bộc lộ cảm xúc thật của mình hay còn có ý gì khác. Tôi không biết nàng có gì mới hơn so với trước kia không.

“Tôi nghĩ rằng tôi có đủ sự quan tâm cần thiết để có thể lắng nghe câu chuyện của công nương”. Tôi nói những điều mà tôi nghĩ mình nên nói.

“Được rồi. Ta sẽ kể cho cậu nghe với tư cách là một người bạn cũ của ta mà không cần quan tâm xem giờ cậu đã thay đổi thế nào”.

Công nương Kirati nói khá nghiêm túc. Nàng im lặng trong phút chốc để hồi tưởng lại câu chuyện về mình.

“Câu chuyện mới của ta nên bắt đầu từ sau khi ngài hầu tước qua đời. Việc nhắc lại bệnh tình của ngài có lẽ sẽ rất buồn và hình như ta cũng đã từng viết thư kể cho cậu nghe phần nào rồi”. Công nương Kirati nói một cách chậm rãi và cẩn trọng: “Việc ta suy sụp như thế nào sau cái chết của ngài cũng không phải là điều nên nhắc lại nữa. Ta sẽ kể cho cậu nghe những việc quan trọng đã xảy đến với ta. Đầu tiên, ngài hầu tước giúp ta trở nên giàu có hơn với việc để lại một phần ba số tài sản của ngài cho ta. Hai phần tài sản còn lại ngài chia cho hai người con của mình. Sự thật là ta chưa từng hy vọng sẽ được hưởng phần nào từ tài sản của ngài bởi ta mới chung sống với ngài được hai, ba năm. Thêm vào đó, ta không có đứa con nào với ngài cả. Việc ngài ưu ái ta như vậy khiến ta không khỏi nghi hoặc. Ta đủ tốt để được nhận sự ưu ái của ngài đến vậy sao, Nopporn? Cậu thấy ta là người may mắn hay bất hạnh?”.

“Thật khó để trả lời câu hỏi này”. Tôi cẩn trọng trả lời.

“Đó. Bản thân ta cũng khó trả lời”. Nàng nói với ánh mắt mơ hồ hoài niệm: “Ta bước vào cuộc sống hôn nhân chưa đầy ba năm, rồi chồng qua đời. Ta bỗng trở thành một góa phụ giàu có. Nhưng đồng thời cũng phải chịu cảnh chán đơn gối chiếc. Trông có vẻ như đó là một cuộc sống hỗn tạp và kỳ lạ, đúng không Nopporn?”.

“Thế sao công nương không quay về sống với cha người?”.

“Ta đã ở với ngài ba mươi lăm năm rồi. Ta yêu thương ngài nhất trên đời. Thịnh thoảng ta cũng tới thăm và ngủ lại đó, nhưng ta sẽ không trở về sống như trước kia nữa. Cuộc sống trước kia chỉ toàn nỗi bất hạnh, cô độc và cam chịu tới mức ta sẽ không thể quên trong suốt cuộc đời này”.

“Nếu như vậy, công nương nên chọn lựa cuộc sống hòa nhập với xã hội, kết giao với nhiều người”.

“Sự thật nên là như vậy nhưng ta đã không chọn lựa theo cách đó”. Nàng nói như thể có nhiều nguyên nhân ẩn giấu đằng sau quyết định ấy. “Ta sẽ tiếp tục kể ngắn gọn về câu chuyện của mình. Sau khi hầu tước tạ thế, ta đã chuyển tới sống ở đây. Ngài để lại ngôi nhà cũ cho người con trai cả trông nom. Bản thân ta cũng không mong muốn tiếp tục ở lại ngôi nhà đó, một phần cũng bởi nó quá rộng lớn, một phần nó sẽ gợi cho ta nhớ lại sự ra đi mãi mãi không có ngày trở lại của hầu tước. Mảnh đất này hầu tước đã đặt mua trước khi mất nhiều năm và chúng ta đã từng dự định với nhau rằng sẽ xây một ngôi nhà nhỏ nhỏ làm chốn nghỉ ngơi ở đây. Sau khi ngài qua đời, ta cũng bắt tay vào thực hiện kế hoạch ấy. Chỉ khác là, thay vì được dùng làm nhà nghỉ tạm thời, nơi đây lại thành ngôi nhà cố định của ta luôn”.

“Và sẽ là ngôi nhà mang lại niềm hạnh phúc vô biên đối với chủ nhân của nó”. Tôi tiếp lời khi nàng kể xong một đoạn.

“Nó có lẽ nên là như vậy”. Vừa nói nàng vừa đưa mắt nhìn cảnh vật xung quanh ngôi nhà với sự hài lòng. “Bất cứ ai đến đây đều nói rằng nhà của ta rất đẹp và thường tỏ ra ganh tỵ với niềm hạnh phúc của ta. Nhưng ta cũng không dám chắc rằng, suy nghĩ như vậy liệu có đúng không”.

“Ngoài việc ngôi nhà rất đẹp, còn có điều gì nữa khiến công nương thấy hạnh phúc?”.

“Cậu vẫn là một nhà chất vấn”. Công nương Kirati cười thân thiện. “Đây có lẽ là điều duy nhất còn lưu lại trong con người Nopporn mà ta từng gặp ở Tokyo”.

“Tôi hỏi quá lời ư?”. Tôi lịch sự hỏi lại.

“Không đến nỗi quá lời, nhưng có rất ít người gắng hỏi ta như vậy. Cậu thật giỏi đặt câu hỏi bởi hình như bản thân ta cũng chưa từng nghĩ niềm hạnh phúc của ta giờ đây là gì”. Nàng ngừng lại một lát rồi nói tiếp: “Ta cũng không khỏi ngạc nhiên khi nghĩ tới bản thân mình. Bởi điều quan trọng nhất làm nên hạnh phúc của ta trong suốt khoảng thời gian đã qua thay vì là những sự việc cụ thể lại là niềm hy vọng, sự chờ đợi mòn mỏi một điều gì đó. Cho đến bây giờ, cuộc sống của ta cũng không có gì khác trước đây. Niềm hạnh phúc thực sự của ta vẫn đang trôi nổi ở phía trước. Ta chỉ biết dõi theo, hy vọng tới điều đó, và chờ đợi”.

“Có vẻ như công nương khá mệt mỏi”. Tôi nói lên suy nghĩ của mình với sự cảm thông, thương xót.

“Biết làm sao được, Nopporn. Đấng tối cao đã quy định số phận của ta như vậy. Ta vùng vẫy ra sao cũng không thoát khỏi định mệnh đó. Vậy nên phải đối mặt với cuộc sống theo số kiếp đã định thôi. Cuộc sống của cậu có giá hơn và êm ái thuận lợi hơn của ta. Cuộc đời cậu chỉ toàn những điều thực tế, cậu hài lòng với tất cả những gì xảy đến với mình dù ở bất kỳ thời điểm nào. Và khi sự việc đã qua, cậu cũng hoàn toàn lãng quên, cậu sẽ lại vui mừng đón chào những điều mới mẻ khác. Nó cứ thế tiếp diễn và thay đổi một cách có hệ thống. Còn cuộc sống của ta tràn ngập sự hỗn độn, mơ màng, ảo tưởng. Đôi khi niềm hạnh phúc cũng thực sự hiện hữu nhưng mờ mịt và lỏng lẻo. Nó giống như một giấc mơ, trôi nổi bập bênh trong trí óc ta. Ta lúc thấy lúc không, nhiều khi vô cùng vui sướng, nhiều khi lại mệt mỏi rã rời.

Đó chính là hiện trạng cuộc sống của ta lúc này. Ta rất muốn kể cho cậu nghe nhưng chắc cậu khó có thể hiểu được”.

“Một cuộc sống lạ kỳ, đáng thương và cũng rất khó hiểu”. Tôi nói với những suy nghĩ từ đáy lòng rồi hỏi tiếp: “Giờ đây, công nương được mệnh danh là triệu phú rồi. Sao công nương không dùng sự giàu sang đó biến giấc mơ thành hiện thực? Công nương sẽ có được niềm hạnh phúc trọn vẹn, đủ đầy”.

“Tiền đúng là có sức mạnh, Nopporn ạ, nhưng không thể mua được mọi thứ. Thật tình cờ là điều ta đang hy vọng và chờ đợi lại không nằm trong sự chế ngự của đồng tiền. Đây có lẽ là bất hạnh của ta”.

Nói tới đây, công nương Kirati liền đứng dậy.

“Thôi, Nopporn. Ta xin ngừng câu chuyện của mình tại đây. Nó thật buồn chán và nhạt nhẽo. Ta muốn nghe chuyện của cậu. Chúng ta đi dạo một chút và trong lúc đó cậu hãy kể chuyện về phần mình. Rồi chúng ta sẽ lên nhà, ta muốn được mời cậu ở lại dùng bữa tối để có cơ hội được biết rõ hơn về cuộc sống của cậu”.

Tôi làm theo những gì nàng nói. Chúng tôi đi dạo một lúc cũng vừa khi trời sập tối. Trong lúc chúng tôi vừa đi vừa nói chuyện dọc theo con đường qua vườn hoa rộng lớn, không có điều gì bất ngờ làm gián đoạn câu chuyện của cả hai. Chúng tôi có một không gian riêng tư trong cảnh đẹp yên bình. Không gian đó đáng lý sẽ gọi lại những cảm xúc mãnh liệt của sáu năm về trước nhưng kỳ lạ thay, tôi không hề có chút xao động nào. Không phải bởi công nương Kirati giờ đây đã không còn xinh đẹp và quyến rũ như trước kia, tôi vẫn cảm nhận được rõ ràng vẻ đẹp và sự lôi cuốn của nàng. Có lẽ là do tôi chỉ nhìn mọi thứ bằng sự ngưỡng mộ mà không để nó lẫn lộn với cảm xúc của bản thân mình.

Tôi đã dùng bữa và nói chuyện với nàng đến chín giờ tối rồi mới chào ra về. Công nương Kirati kể rằng, nàng ở cùng một người dì và một người cháu. Nhưng tình cờ hôm đó cả hai người ra ngoài thăm họ hàng và có thể nghỉ lại ở nhà người thân. Chính vì thế, tôi đã có thời gian ở cạnh nàng một cách

riêng tư tới bốn tiếng đồng hồ. Tôi cảm thấy rất vui trong suốt thời gian được ở cạnh công nương, kể chuyện của tôi cho nàng nghe và thích thú lắng nghe câu chuyện của nàng.

Tại bàn ăn, dưới ánh đèn sáng dịu nhẹ, chúng tôi vừa dùng bữa vừa tiếp tục câu chuyện trong suốt khoảng thời gian hơn một tiếng đồng hồ. Tôi để ý thấy công nương Kirati đã có chút dấu vết của độ tuổi bốn mươi từ những nếp nhăn xuất hiện trên làn da ngọc ngà. Nhưng hành vi cử chỉ và những lời nói nhã nhặn ấy không thay đổi gì so với công nương Kirati trước kia, vẫn tinh tế và ngọt ngào như vậy. Trong lúc nàng gắp cho tôi hết món này tới món khác, tôi không thể không nhớ tới sự chăm sóc ân cần của nàng trước đây dành cho tôi. Tuy vậy, tôi cảm giác người phụ nữ ấy giống như một người chị gái. Trái tim tôi không còn quặn quại da diết trong thế giới nồng nàn, nóng bỏng như trước kia nữa.

Trong suốt khoảng thời gian bốn tiếng đồng hồ, tôi vẫn không thể đoán được công nương Kirati đang lái cuộc sống của nàng theo hướng nào.

Chương XVIII

Đúng hai tháng sau ngày hôm đó, tôi vẫn chưa trở lại thăm nàng thêm một lần nào nữa với lý do cần dành thời gian tập trung cho công việc. Tôi cũng nhận được tin từ cha rằng, ngài đã chọn được ngày lành để cử hành hôn lễ cho tôi trong vòng ba tháng tới.

Khi biết ngày giờ tổ chức lễ cưới, tôi cảm thấy mình có nhiệm vụ cần phải báo tin này cho công nương Kirati biết để thể hiện lòng kính trọng. Trong chuyến thăm lần thứ hai, công nương Kirati đón tiếp tôi ở phòng khách, không có một ai tới làm gián đoạn câu chuyện của chúng tôi.

Trong khoảng thời gian đầu của cuộc nói chuyện, tuy công nương Kirati không cố ý biểu lộ cảm xúc thất vọng khi tôi bỏ lỡ thời gian tới hai tháng trời mới đến thăm nàng sau lần gặp đầu tiên, nhưng tôi cũng để ý thấy rằng, nàng thực sự rất thất vọng và thoáng buồn bởi tôi đã cư xử có phần trái với mong muốn của nàng. Tuy vậy, bản thân tôi cũng không hiểu điều gì là nguyên nhân khiến nàng có những cảm xúc như vậy? Có lẽ nàng kỳ vọng ở tôi nhiều hơn những gì tôi nghĩ, hay còn có lý do gì mà tôi chưa biết?

Tuy thấu hiểu được cảm xúc trong lòng của công nương Kirati khi ấy, nhưng tôi cũng không định nói điều đó ra thành lời trong khi trò chuyện với nàng. Tôi không muốn biện minh cho bản thân vì bận việc này việc kia nên không thể đến thăm nàng thường xuyên được. Nếu tôi nói những lời như vậy, không chừng nỗi buồn của nàng lại càng nhân lên gấp bội. Vì vậy, tôi đành im lặng cảm nhận sự thất vọng của nàng.

Sau khi hàn huyên một số chuyện, tôi bắt đầu đề cập đến chủ đề chính mà mình muốn thông báo cho nàng biết.

“Tôi có tin mới muốn nói với công nương”.

“Ta hy vọng đó là một tin tốt lành đối với cậu. Và đó hẳn là tin tức về sự thăng tiến trong công việc của cậu”. Nàng chờ đợi câu trả lời của tôi.

“Không phải ạ. Đó là một tin tốt nhưng không liên quan đến công việc của tôi. Công nương chắc sẽ rất vui nếu không lâu nữa tôi tổ chức hôn lễ”.

Tôi để ý thấy công nương thoáng chút giật mình, có lẽ do tin tức mới mẻ này không nằm trong dự tính của nàng.

“Nopporn sẽ lấy vợ”. Nàng nhắc lại với cảm giác không chắc chắn. “Cậu sẽ lấy quý cô đã ra đón cậu trong ngày đầu tiên trở về Băng Cốc đúng không?”.

“Công nương luôn biết rõ chuyện của chúng tôi ư?”.

“Không, ta không biết. Ta chỉ phỏng đoán thôi. Cậu đã quen biết cô ấy lâu rồi à?”.

“Nàng là vị hôn thê của tôi”.

“Từ bao giờ vậy?”. Sắc mặt của công nương Kirati thay vì mừng rỡ hôn hoan lại trở nên đầy hoài nghi.

“Tận bảy, tám năm rồi, trước khi tôi đến Nhật Bản không lâu”.

“Nhưng trong suốt khoảng thời gian ta gặp cậu ở Tokyo, cậu không hề kể cho ta nghe về vị hôn thê ấy”. Giọng nàng ngày càng chắt chứa những nghi hoặc.

“Cũng có thể do bản thân tôi không quan tâm gì tới việc đính hôn đó”.

“Và giờ đây cậu bằng lòng kết hôn với người con gái mà trước đây cậu chưa hề quan tâm tới ư?”.

“Đây là ước nguyện của cha tôi và tôi cũng không có ý kiến phản đối gì. Thực ra nàng là người con gái có học thức và địa vị tốt. Hôn nhân sẽ giúp cho cuộc sống của tôi vững chắc hơn so với hiện tại”.

Công nương Kirati nhìn tôi với ánh mắt khó có thể diễn tả bằng lời trong giây lát rồi nói thêm: “Cậu vẫn chưa giới thiệu tên vị hôn thê của cậu cho ta biết”.

“Nàng tên là Pri, Pri Booranavvat”.

“Người đẹp, tên hay”. Nàng cười có chút băng quơ. “Ta thực lòng chúc phúc cho cậu”.

Rồi nàng đưa tay cho tôi nắm. Lúc đó, tôi nói với nàng rằng: “Công nương là người đầu tiên chúc mừng tôi”.

“Đó là một vinh dự to lớn của ta”. Nàng lịch thiệp trả lời.

Chúng tôi im lặng trong giây lát, giữa lúc tôi vẫn chưa biết phải nói tiếp với nàng chuyện gì thì công nương Kirati cất lời trước:

“Nopporn, đối với cậu cuộc hôn nhân lý tưởng là như thế nào?”.

“Tôi đầu hàng về vấn đề này. Tôi không giỏi trả lời những câu hỏi kiểu như vậy”.

“Cậu từng hỏi rất nhiều chuyện linh tinh của ta và ta chưa từng từ chối trả lời. Khi tới phiên ta hỏi, cậu cũng không thể trốn tránh được”.

“Tôi không cố ý trốn tránh. Nhưng tôi e là tôi không có bất cứ mong đợi nào cho cuộc hôn nhân sắp tới”.

“Thật lạ khi cậu nói cậu không có mong ước gì cho lễ cưới”. Nói rồi công nương Kirati thở dài: “Tất cả đàn ông đều giống cậu sao Nopporn?”.

“Con người không phải ai cũng giống nhau, nhưng phần lớn đàn ông có thể giống như tôi lắm chứ?”. Tôi trả lời theo cảm xúc của mình. “Đàn ông có thể có những hoài bão về nghề nghiệp hơn những việc khác, như tôi vậy”.

“Vậy cậu có yêu vị hôn thê của mình không?”.

“Chúng tôi thường ít có thời gian gặp gỡ nhau. Nhưng cả hai đều có một sự hài lòng nhất định về đối phương. Tôi cũng hy vọng tôi và nàng có thể nảy sinh tình yêu sau khi kết hôn”.

“Đối với trai gái, tình yêu không phải là nền tảng quan trọng để tiến tới hôn nhân hay sao?”. Nàng hỏi đầy ngạc nhiên. “Ta chỉ nghe người ta nói cứ yêu đi chứ đừng vội cưới. Nhưng cậu lại bảo cưới trước rồi yêu nhau sau cũng được”.

“Nếu có được tình yêu trước khi tiến tới hôn nhân, đó có lẽ là một điều quá tốt đẹp. Nhưng tôi thấy có được tình yêu sao gian nan, khổ sở quá, lại còn phải chịu dằn vặt, khổ đau”.

“Điều gì làm cho cậu nhìn tình yêu theo hướng như vậy?”.

“Bởi vì tôi đã từng yêu”.

“Hãy kể hết câu chuyện của cậu đi”. Anh mắt công nương Kirati trở nên sáng long lanh.

“Công nương biết rất rõ câu chuyện đó rồi. Chuyện xảy ra khi công nương tới Nhật Bản cho tới ngày người rời xa tôi. Tình yêu ấy lúc đầu tươi mới bao nhiêu thì khi kết thúc lại vô cùng khổ sở và đau đớn bấy nhiêu. Về sau tôi ngẫm ra được rằng, tôi đã để bản thân trôi đi quá giới hạn. Tôi nên yêu thương và tôn trọng công nương như chị gái của mình. Tôi biết tôi đã sai rất nhiều trong khoảng thời gian đó. Về sau, tôi cố gắng để có thể hoàn toàn quên đi sự việc ấy. Và cũng từ lần đó, tôi đã tự rút ra bài học cho riêng mình, tình yêu da diết mãnh liệt ấy chính là nguồn cội cho những khổ đau cùng cực. Tôi nghĩ mình sẽ không tìm kiếm một tình yêu nào như thế nữa”.

Công nương Kirati nhìn xa xăm về phía trước, nàng không đáp lại lời tôi.

“Tôi vốn định sẽ không nhắc lại chuyện này với công nương nữa”. Tôi nói tiếp: “Nó khiến tôi cảm thấy hổ thẹn và căm ghét bản thân mình”.

“Mỗi người chúng ta có cái nhìn khác nhau về chuyện tình yêu và ta cũng đồng ý với cậu rằng tình yêu bóp nghẹt trái tim chúng ta tới cùng cực, đôi khi nó trở nên quá sức chịu đựng. Cậu đã làm đúng như phần lớn những người khác khi thoát được ra nỗi khổ đau ấy và quên hết mọi thứ. Nhưng một số người ngu ngốc khác có lẽ sẽ không làm được như cậu. Ta muốn chúc phúc cậu thêm một lần nữa”. Nàng im lặng và không nhìn vào mắt tôi. Khi ngoảnh lại nhìn tôi, nàng hỏi: “Cậu sẽ tổ chức hôn lễ khi nào?”.

“Cha tôi nói khoảng ba tháng nữa”.

“Ta xin chúc mừng cậu trước. Ta là người tin tưởng vào tình yêu. Vì vậy, ta xin chúc cho hai người yêu nhau, dù là trước hay sau khi kết hôn đi chăng nữa, mong hai người sớm yêu nhau và hãy đối xử thật tốt với nhau nhé”. Nàng mệt mõi cầm tách trà đang đặt trước mặt lên, cười rạng rỡ với tôi. “Ta sẽ uống vì cậu, người bạn yêu quý của ta, uống vì tình yêu và hạnh phúc của hai người”. Nhấp ngụm trà, nàng đặt tách xuống rồi nói: “Ta là người đầu tiên hôn hạnh được giúp đỡ mọi thứ trong hôn lễ của cậu”.

Sau khi ngồi nói chuyện thêm một lúc, tôi để ý thấy nàng có vẻ mệt mõi nhưng lại đang cố không để lộ ra ngoài. Nàng có lẽ muốn chúc mừng hạnh phúc của tôi với vẻ rạng rỡ nhất. Tôi không nói ra suy nghĩ của mình với nàng mà chỉ vội chào về với lý do có việc gấp cần giải quyết. Tuy vậy, cuộc nói chuyện giữa hai chúng tôi cũng đã kéo dài tới gần hai tiếng đồng hồ. Tôi có chút tiếc nuối vì đã đến báo tin quan trọng đúng vào lúc nàng không được khỏe. Nếu vào lúc bình thường, công nương Kirati sẽ thể hiện sự hồi hộp, vui mừng hơn thế gấp nhiều lần và chắc chắn sẽ không để tôi nhanh chóng cáo lui như vậy. Đây chính là những suy nghĩ của tôi khi đó.

Chương XIX

Tôi chưa bao giờ dám nghĩ, dù chỉ một chút rằng, chuyến viếng thăm công nương Kirati lần đó chính là sự mở màn cho chuỗi ngày cuối cùng của nàng. Còn gì nhấn tâm hơn như vậy khi chuỗi ngày ấy vội đóng lại quá nhanh.

Hôn lễ giữa tôi và vị hôn thê của mình - Pri - được cử hành đúng như thời gian đã định. Tôi sẽ không nhắc tới việc lễ cưới đã diễn ra long trọng và tráng lệ như thế nào, cũng không đề cập đến việc tôi và Pri đã cảm thấy vinh dự, hân hạnh ra sao. Chỉ duy nhất một điều mà tôi cảm thấy đáng tiếc, đó là công nương Kirati không đến tham gia vào hôn lễ của tôi. Nàng cho người tới đưa thư cho tôi vào buổi chiều và chuyển lời rằng nàng ốm, không thể đến tham dự được. Trong thư nàng cũng chúc mừng cho hạnh phúc của tôi và nói sẽ tới thăm tôi khi khỏi bệnh.

Tôi đã lập ra kế hoạch đưa người vợ mới cưới đi nghỉ ở Hua Hin^[11] khoảng hai tuần. Trước khi đi Hua Hin, tôi đã đưa cô ấy đến thăm công nương Kirati tại nhà. Đó là khoảng thời gian ba ngày sau hôn lễ. Công nương nói với tôi rằng nàng đã cảm thấy đỡ hơn nhiều và định đến thăm chúng tôi vào một ngày gần đây. Có thể dễ dàng nhận ra nàng trở nên yếu ớt hơn bình thường rất nhiều. Khi được hỏi về tình hình bệnh tật, nàng nói thấy khá mệt, trong ngày cưới của chúng tôi, nàng còn lên cơn sốt. Hôm đó, công nương Kirati có vẻ ít nói và trầm lắng, nàng ngỏ ý muốn chúng tôi kể về hôn lễ rồi im lặng lắng nghe. Thỉnh thoảng nàng tham gia đôi lời và hỏi về cảm xúc của Pri trong ngày cưới. Ngày hôm đó, tôi đến thăm công nương trong khoảng một tiếng rồi xin phép chào về bởi e rằng sẽ làm phiền vì nàng chưa khỏe hẳn.

Ra tới bên ngoài, Pri nhận xét: “Công nương thật ngọt ngào và vẫn rất đẹp, nhưng trông có vẻ là người nhiều tâm sự”.

Hai tháng sau, một sự việc đầy bàng hoàng, đáng sợ đã mở ra những bí mật xảy đến vào một buổi tối tháng mười hai!

Vào buổi tối hôm đó, khi tôi trở về nhà từ chỗ làm việc và chưa kịp thay đồ, trẻ trong nhà chạy vào báo có một người phụ nữ tới tìm và cần gặp tôi gấp. Tôi liền vội ra gặp ở phòng khách. Quý bà đó là người dì của công nương Kirati, người đang ngồi đợi tôi với nét mặt và cử chỉ nôn nóng.

“Công nương cần gặp tôi gấp sao?”. Tôi hỏi.

“Công nương đang ốm rất nặng”. Người phụ nữ ấy nói.

“Lần trước tôi đến thăm, công nương đã đỡ hơn nhiều rồi, không phải sao?”. Tôi vô cùng ngạc nhiên và thảng thốt hỏi: “Giờ công nương ốm ra sao ạ?”.

Bà ta kể cho tôi nghe, công nương Kirati bị bệnh lao đã hai năm nay. Trước kia, theo như được biết thì nếu chữa trị thường xuyên, tình trạng bệnh sẽ không nhanh chóng chuyển biến xấu đến mức nguy hiểm tới tính mạng và thậm chí có hy vọng chữa khỏi được. Nhưng cách đây hai tháng, tình trạng bệnh chuyển sang hướng xấu. Trong khoảng hai, ba ngày vừa qua, bệnh có biểu hiện nặng hơn và rất nguy kịch, công nương sốt cao, thỉnh thoảng mê sảng. Trong những lúc nói mê, người thường nhắc tới lần đi du lịch ở Nhật Bản cùng ngài hầu tước và gọi tên tôi không dứt.

“Mỗi khi có người tới thăm, chúng tôi còn chưa kịp nói tên người đến, công nương đã hỏi ‘Nopporn đến thăm ta ư?’. Những lúc ấy công nương còn rất tỉnh táo”. Bà kể cho tôi nghe tiếp: “Khi chúng tôi báo là không phải, công nương liền thờ dài và không chịu nói gì. Khi tôi hỏi công nương có cần gặp ngài Nopporn không? Người lắc đầu và dặn đi dặn lại rằng: ‘Đừng đi tìm Nopporn, nhất định không được đến làm phiền hạnh phúc của cậu ấy’. Nhưng khi có người đến thăm nữa, công nương lại nhắc tới ngài. Tôi tin rằng, người công nương muốn gặp nhất lúc này chính là ngài, nhưng tôi cũng không hiểu vì lý do gì mà công nương lại không cho người đến tìm ngài. Tôi thương công nương lắm, tôi không thể chịu được khi nhìn công nương cứ mãi như thế. Vì vậy tôi đã đến đây xin được gặp ngài. Nhưng tôi

không hề nói cho công nương Kirati biết. Tôi nói dối là bác sĩ dặn đi mua thuốc và bác sĩ cũng biết rõ tôi đi mua ở đâu”.

Tôi không dám tin đó là sự thật. Nguyên nhân gì khiến bệnh tình của công nương Kirati chuyển biến xấu nhanh đến như vậy và điều gì khiến công nương trong lúc mê sảng gọi tên tôi không ngớt. Nhưng mọi việc đều là sự thực như lời người dì của công nương Kirati kể cho tôi nghe. Tôi không thắc mắc gì sau khi nghe xong câu chuyện. Tôi bàng hoàng và vô cùng lo lắng cho số phận của nàng. Chúng tôi vội lái xe thẳng tới nhà công nương Kirati. Khi gần tới nhà, dì nhắc tôi không nên lờ lờ nói tới việc có người đến tìm. Tôi hoàn toàn đồng tình với điều đó.

Dì đưa tôi vào trong phòng khách. Một lát sau, bác sĩ chữa trị cho công nương Kirati ra ngoài nói chuyện với tôi. Vị bác sĩ nói với tôi tình trạng của bệnh nhân đã không còn hy vọng, giờ chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi. Ông còn cho tôi biết thêm tất cả người thân của công nương Kirati đều nhất trí quan điểm rằng hai chúng tôi chắc chắn có mối quan hệ đặc biệt với nhau. Chính vì lẽ đó, công nương Kirati nên gặp tôi một lần trước khi nhắm mắt. Tôi ngồi nghe với tâm trạng thất thần cùng nỗi buồn vô tận, khó tả dâng kín trong lòng.

Tôi đợi khoảng mười phút, người dì ra gặp và báo với tôi rằng, tôi đến đúng vào thời điểm công nương Kirati đang tỉnh táo.

“Tôi có thể vào gặp công nương được chưa ạ?”. Tôi hỏi.

“Xin hãy đợi một lát, công nương đang trang điểm”.

“... Sao lại phải trang điểm?”. Tôi ngạc nhiên. “Tôi nghe nói công nương đang ốm nặng, không phải sao? Cả bác sĩ cũng nói như vậy”.

Bà ta ngồi xuống và kể cho tôi nghe.

“Công nương đang ốm nặng, đó là sự thật. Nhưng ta cũng không biết vì lý do gì mà công nương cần phải chuẩn bị. Tôi bảo ngài Nopporn là bạn thân thiết của công nương, công nương không cần phải chuẩn bị kỹ lưỡng như

vậy. Công nương chỉ cười. Kể từ ngày bệnh trở nặng, đây là lần đầu tiên tôi thấy công nương cười rạng rỡ như thế. Công nương trả lời tôi rằng: ‘Đây là việc rất cần thiết để cháu đón tiếp người bạn yêu quý của mình. Suthan, hãy giúp chị trang điểm và thay đồ. Hãy trang điểm cẩn thận theo đúng cách mà chị thích, chải đầu và thoa màu môi theo kiểu của chị. Rồi em mang quần áo đẹp trong tủ ra đây cho chị chọn. Suthan, hãy giúp chị trở nên xinh đẹp thêm một lần nữa trước khi chị nhắm mắt’. Công nương cười yếu ớt nhưng tôi và Suthan thì buồn, chúng tôi thương công nương đến rơi nước mắt. Cuối cùng, hai chúng tôi cũng làm theo ý nguyện của công nương. Giờ Suthan đang giúp công nương chuẩn bị”.

Vừa nói, những giọt nước mắt cứ chực trào ra trong ánh mắt của người kể, bà ấy dường như đang cố gắng hết sức để kiềm chế không nấc lên thành tiếng. Vị bác sĩ yên lặng cúi đầu lắng nghe.

“Công nương hỏi tôi rằng: ‘Dì đã nói cháu bị ốm nặng và sắp chết chưa?’. Tôi phải nói tránh đi để không làm tổn thương công nương vì tôi hiểu công nương không muốn cho ngài biết bệnh tình thực sự của mình. Rồi công nương vui vẻ nói: ‘Vậy là tốt rồi. Xin dì hãy bảo với Nopporn rằng, cháu chỉ ốm nhẹ, đừng khiến cậu ấy hoảng hốt’.”.

Khi bà ngừng kể, cả ba chúng tôi đều im lặng. Không khí trong phòng khách bao trùm bởi sự buồn thảm và lạnh lẽo. Một lát sau, người dì đứng lên đi xem công nương Kirati đã chuẩn bị tươm tất chưa. Sau đó khoảng mười phút, bà đi ra báo với tôi đã xong xuôi cả và đưa tôi vào phòng. Lúc ấy, tôi có cảm giác đau đớn như đang đi thăm xác người thân yêu nhất của mình hơn là đi thăm một người bệnh vẫn đang còn hơi thở.

Công nương Kirati nằm yếu ớt trên giường. Vừa bước chân qua gờ cửa vào phòng, tôi sững sờ trong giây lát. Tôi cứ tưởng mình sẽ bắt gặp hình ảnh của một bệnh nhân đang nguy kịch nằm trong một căn phòng mịt mờ với không gian bí bách, tràn ngập những hộp thuốc và có hai, ba người bên cạnh trông nom, đầm đìa nước mắt.

Nhưng hình ảnh hiện thực khác xa hoàn toàn. Trong căn phòng chan hòa ánh sáng của buổi chiều muộn, ánh nắng dịu xuyên qua những khe cửa sổ mở toang khiến căn phòng tràn đầy sức sống. Công nương Kirati ngồi dựa người vào chiếc gối ở đầu giường, chân duỗi thẳng. Có một chiếc khăn trắng mỏng in họa tiết nghệ thuật kiểu Trung Quốc đắp lên phần thân dưới. Nàng mặc một chiếc áo đồng màu với khăn choàng và thêm một áo nhung màu đen khoác bên ngoài. Cách ăn vận này giúp che bớt đi sự yếu ớt của một cơ thể đang hấp hối giữa ranh giới của sự sống và cái chết. Kiểu tóc và gương mặt nàng được trang điểm kỹ càng khiến sự xanh xao, hao mòn dường như biến mất. Bờ môi được tô màu đỏ kia gần như khiến tôi quên mất rằng công nương Kirati đang ốm nặng tới mức nào.

Trên chiếc bàn nhỏ cạnh giường có đặt một bình hoa pha lê với những đóa hoa trạng nguyên đỏ thắm và mát mắt. Có hai chiếc lồng chim hoàng yến đặt bên bệ cửa sổ cạnh giường. Chú chim nhỏ đang nhảy múa và hót líu lo tràn đầy hạnh phúc. Tất cả mọi thứ trong phòng được sắp xếp rất mỹ quan, không có chút dấu vết nào cho thấy đây là căn phòng của một người sắp từ giã cõi đời. Tôi gần như đã hoài nghi rằng đây là sự thật hay chỉ là một trò đùa.

Khi thoáng nhìn thấy tôi bước vào đứng trong phòng, công nương Kirati đặt quyển sách đang cầm trên tay xuống cạnh người để tôi hiểu rằng nàng đang đọc sách.

“Nopporn, ngồi xuống đây đi”. Nàng chỉ xuống chiếc ghế đặt cạnh giường. “Ta không khỏe lắm nên phải tiếp cậu trong phòng ngủ thế này”.

Vừa nghe tiếng nàng, tôi bỗng thấy hẫng bởi giọng nói ấy khô và yếu ớt tới mức tôi gần như không nghe thấy gì cả. Tôi nhẹ nhàng đi đến ngồi trên ghế.

“Tôi đến thăm vì nhớ công nương”.

“Cảm ơn cậu, ta biết cậu vẫn chưa quên ta”. Công nương cười tươi và nghiêng đầu về phía một quý cô đang đứng trông nom nàng phía đầu

giường. “Đây là Suthan, em gái của ta, người có được cả tình yêu và niềm hạnh phúc trong cuộc hôn nhân mà ta từng nói với cậu”.

Tôi cúi đầu chào Suthan.

“Mọi người ra ngoài nghỉ trước cũng được, cả Suthan nữa”. Công nương Kirati nói tiếp: “Hãy để ta và Nopporn được nói chuyện riêng”.

Đám người đó quay sang nhìn nhau, còn tôi ngồi im lặng.

“Đừng quá lo lắng, ta đâu ốm nặng tới mức ấy”.

Suthan đi tới hỏi ý kiến người dì. Một lát sau, vị bác sĩ bước vào nói nhỏ với tôi không nên nói chuyện với Kirati lâu quá bởi sẽ khiến nàng càng đuối đi.

Khi mọi người đã ra ngoài, công nương Kirati nhìn tôi với ánh mắt hạnh phúc.

Tôi kéo ghế đến ngồi cạnh giường.

“Ta không nghĩ ngày hôm nay mình sẽ được gặp cậu. Ta không hy vọng sẽ được gặp lại cậu nữa, dù là lần cuối cùng trong cuộc đời”. Ánh mắt nàng nhìn tôi không rời.

“Giờ tôi đã ở ngay trước mặt công nương rồi, và tôi sẽ ở lại cho tới khi nào công nương vẫn còn cần đến tôi”. Tôi trả lời với giọng chắc nịch.

“Không thể nào, Nopporn, bởi cậu không phải của ta”.

“Tôi không hiểu công nương có ý gì?”.

“Đúng rồi, cậu không nên hiểu bởi cậu chưa từng hiểu ta kể từ ngày đầu tiên chúng ta quen biết nhau”. Dường như ánh mắt nàng đang nhìn tôi tràn đầy sự chế nhạo.

“Hãy nói cho tôi biết, còn những gì mà tôi chưa hiểu?”.

“Cậu không hiểu mọi thứ. Cậu không hiểu gì hết. Thậm chí ngay cả bản thân mình, cậu cũng không hiểu”.

Tôi không hiểu hàm ý trong lời nói của công nương. Tôi nhìn nàng với sự hồ nghi.

Lúc đó, nàng luôn tay xuống dưới gối rồi lấy ra một bức tranh giấy.

“Đây là bức tranh ta tự vẽ sau khi trở về từ Nhật Bản. Ta tặng cậu như một món quà cưới”.

Tôi nhận bức tranh và cẩn thận ngắm nhìn. Bức tranh đó vẽ bằng màu nước mô tả hình ảnh một dòng suối đang chảy ở lưng chừng núi được bao quanh bởi nhiều cây cổ thụ xanh mướt. Bên bờ suối có một lối đi nhỏ với những mỏm đá nhiều kích cỡ khác nhau, cao có, thấp có, nhấp nhô cùng những tảng đá lớn nhỏ. Nơi ấy có nhiều loại cây leo và các loài hoa rừng đang đơm hoa nhiều sắc màu trên những thân cây nhỏ bên bờ đá. Xa xa, trên một tảng đá, nằm ở phía thấp ngay bên mặt suối là hình bóng của hai người đang ngồi trò chuyện. Đó là bức tranh được vẽ từ xa, phía dưới một góc đề dòng chữ nhỏ “Mitake .

Tôi cố gắng hiểu ngụ ý của công nương Kirati đằng sau việc nàng tặng tôi bức tranh này.

“Nét vẽ vẫn chưa tốt đâu, Nopporn, nhưng có cả sự sống và một tấm lòng trong bức tranh đó. Nó thích hợp trở thành món quà cưới của cậu”. Khi tôi ngược đầu lên chạm vào ánh mắt nàng, nàng hỏi: “Nhớ không Nopporn, ở nơi đó đã xảy ra điều gì?”.

Tôi nhớ như in sự việc đã xảy ra trên núi Mitake ngày hôm đó và tôi như dần dần hiểu được ngụ ý của công nương Kirati.

“Tình yêu của tôi sinh ra ở nơi đó”. Tôi trả lời.

“Tình yêu của chúng ta, Nopporn”. Nàng nhắm mắt và thều thào nói tiếp: “Tình yêu của cậu sinh ra ở đó và cũng chết ở nơi đó, nhưng tình yêu của người còn lại thì vẫn âm ỉ trong thân thể đang dần khô héo”.

Dòng lệ lăn dài từ đôi mắt vẫn đang nhắm nghiền. Công nương Kirati lịm đi với chút sức lực cuối cùng.

Tôi ngắm nhìn thân thể ấy với tình yêu và nỗi đau vô xé tâm can.

Bảy ngày sau, công nương Kirati đã vĩnh viễn ra đi. Tôi ở trước mặt nàng cùng những người thân trong giờ phút sinh tử tối tăm ấy. Trước khi trút hơi thở cuối cùng, nàng ra hiệu cần một tờ giấy và một cây bút chì. Nàng muốn nói câu cuối cùng với tôi nhưng không còn đủ sức lực. Nàng viết đôi dòng trên giấy:

“Ta chết mà không có được người yêu ta

Nhưng ta mãi nguyện vì đã tìm được người ta yêu”.

The end

*D*ối với tôi, chỉ riêng một mình tôi mà thôi, tôi biết rõ rằng đằng sau bức tranh ấy có sự sống, và còn là sự sống luôn hiện hữu trong trái tim tôi.

Khi ngồi một mình ngắm tranh, tôi thấp thoáng thấy nước suối đang chảy róc rách, thi thoảng có những đoạn chảy xiết, và đâu đó còn đan lẫn ánh nắng nhẹ nhàng của mùa thu. Hai người đang ngồi trên mỏm đá được tác giả vẽ bằng những nét vẽ không trau chuốt như thế chẳng bận tâm, nhưng tôi có thể nhìn thấy rất rõ dù đó là hàng mi dài hờn dỗi hay vùng nhân trung nho nhỏ được chấm phá trên bờ môi thanh duyên đáng.

Tôi thấy được vạn vật đang chuyển động trong bức tranh tưởng chừng như yên bình và vô cùng tự nhiên ấy, mọi lúc, mọi cảnh, từ khi mới bắt đầu cho tới lúc kết thúc với thắm sâu nỗi buồn như chỉ mới đây thôi...

Quảng Văn | Văn học nước ngoài

Đăng sau bức tranh
ISBN: 978-604-69-3958-9

Phiên bản Ebook

8 936056 791420

www.quangvanbooks.com

Giá: 69.000đ

TỦ SÁCH BOOKBT #309

Tủ sách BOOKBT #309

19/09/2017

Chú thích

[1] Quán ăn Trung Hoa nổi tiếng trên phố Yauwarat, China Town, Băng Cốc, Thái Lan. (ND)

[2] Hanuman là thần khỉ nổi tiếng trung thành phụ giúp Rama đi giải cứu nàng Sita trong sử thi nổi tiếng Ramayana của Ấn Độ. Ở thiên sử thi này, Hanuman vì muốn trợ giúp Rama nên đã dám dùng cỗ xe chuyển động mặt trời. (ND)

[3] Thần Indra là một vị thần sấm sét, một trong những vị thần tối cao của đạo Hindu (Ấn Độ). (ND)

[4] Thành phố nằm trên núi thuộc tỉnh Tochigi của Nhật Bản. (ND)

[5] Oyasuminasai: Chúc ngủ ngon.

[6] Slow foxtrot là một điệu nhảy cổ điển cơ bản với nhịp điệu chậm, các bước di chuyển mềm mại, uyển chuyển.

[7] Everest nằm trên lãnh thổ Nepal và Tây Tạng (Trung Quốc) có độ cao 8.848m, được mệnh danh là “nóc nhà thế giới”.

[8] Mềm là từ dùng để gọi phụ nữ phương Tây. (ND)

[9] Loại tạp chí chuyên về thời trang và phong cách. (ND)

[\[10\]](#) 1 rai = 1600 m².

[11] Hua Hin: Thành phố biển nổi tiếng thuộc tỉnh Prachuap Khiri Khan, cách Băng Cốc khoảng 200km về phía Nam. (ND)

Mục lục

Mở đầu

Chương I

Chương II

Chương III

Chương IV

Chương V

Chương VI

Chương VII

Chương VIII

Chương IX

Chương X

Chương XI

Chương XII

Chương XIII

Chương XIV

Chương XV

Chương XVI

Chương XVII

Chương XVIII

Chương XIX